Mine Söğüt

Beş Sevim Apartmanı

Rüya Tabirli Cinperi Yalanları

ROMAN

16. baskı

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

BEŞ SEVİM APARTMANI
Rüya Tabirli Cinperi Yalanları

Mine Söğüt Gazeteci ve yazar. 1968 yılında İstanbul'da doğdu. 1985 yılında Kadıköy Kız Lisesi'nden mezun oldu. Lisans eğitimini İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Latin Dili ve Edebiyatı bölümünde 1989 yılında tamamladı ve aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Gazeteciliğe 1990 yılında *Güneş* gazetesinde başladı. Daha sonra *Tempo* dergisi ve *Yeni Yüzyıl* gazetesinde çalıştı. "Haberci" adlı televizyon belgeselinin metin yazarlığını yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yazı ve röportajları yayımlandı.

Cumhuriyet gazetesinde, gündemdeki sosyal ve politik olaylara dair görüşlerini yazdığı "Uykusuzluk" adlı bir köşesi var.

Yapıtları

Roman: *Beş Sevim Apartmanı – Rüya Tabirli Cinperi Yalanları* (YKY, 2003), *Kırmızı Zaman* (YKY, 2004), *Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979* (YKY, 2007), *Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey* (YKY, 2010).

Hikâye: *Deli Kadın Hikâyeleri* (YKY, 2011), *Gergedan – Büyük Küfür Kitabı* (YKY, 2019).

Biyografi: *Adalet Cimcoz – Bir Yaşamöyküsü Denemesi* (YKY, 2000).

Monografi: *Sevgili Doğan Kardeş* (YKY, 2003), *Dolapdere: Kürt Kediler Çingene Kelebekler* (Heyamola Yayınları, 2010).

Söyleşi: *Aşkın Sonu Cinayettir – Pınar Kür'le Hayat ve Edebiyat* (Everest, 2006).

Derleme: *Darbeli Kalemler* (Getto Yayıncılık, 2010).

Mine Söğüt'ün
YKY'deki kitapları:

Adalet Cimcoz - Bir Yaşamöyküsü Denemesi *(2000)*
Beş Sevim Apartmanı - Rüya Tabirli Cinperi Yalanları *(2003)*
Kırmızı Zaman *(2004)*
Şahbaz'ın Harikulâde Yılı 1979 *(2007)*
Madam Arthur Bey ve Hayatındaki Her Şey *(2010)*
Deli Kadın Hikâyeleri *(2011)*
Gergedan - Büyük Küfür Kitabı *(2019)*

Doğan Kardeş
Sevgili Doğan Kardeş *(2003)*

MİNE SÖĞÜT

Beş Sevim Apartmanı

Rüya Tabirli Cinperi Yalanları

Roman

YKY
YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 1792
Edebiyat - 490

Beş Sevim Apartmanı / Mine Söğüt

Kitap editörü: Ayfer Tunç

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.
Otosanayi Sitesi Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 Seyrantepe - Kağıthane / İstanbul
Tel: (0212) 281 64 48
Sertifika No: 12168

1. baskı: İstanbul, Şubat 2003
16. baskı: İstanbul, Mart 2019
ISBN 978-975-08-0548-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
http://www.ykykultur.com.tr
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://alisveris.yapikredi.com.tr

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Bazı kullarına rüyalar aracılığıyla birtakım sırlar ilham eden yaratıcıya şükürler olsun...

Karşı pencereden bakınca görülenlerin hikâyesi

Pencerelerin öyküleri yaşamın tüm sırlarını içinde saklar. İddiasız, mütevazı ama derin anlamlar taşıyan ve kurgusuz gelişen hayatlar, sayısız pencerede bir hayal gibi oynar biter. Kiminin, zaman zaman da olsa seyircisi vardır, ama çoğu bomboş bir salona açar perdelerini. Tek kişilik oyunlarla ya da kalabalık kadrolarla... Dramlar, eğlenceler, aşklar, kavgalar damların, gökyüzünün, karşı duvarın ya da karşı pencerenin kendilerini seyredip seyretmediğine zerre kadar aldırmadan, fütursuzca sahne alır pencerelerde.

Genelde, her pencereden birbirine benzer görüntüler sızar dışarıya. Ama genelde... Özeldeyse sürprizlere açık olmak gerekir. Pencereler, kimi zaman bakmasını bilene ya da aklını çeldiği gözlere inanılmaz şeyler gösterir.

Cihangir'deki, bu sıradan, hiçbir özelliği olmayan apartman dairesinin salonundaki pencerelerden deniz görülür. Boğazın başladığı noktaya bakan pencerelerden Kız Kulesi'ni görebilirsiniz. Kulenin önünden devamlı tankerler, vapurlar geçip durur. Çarpışmadan, hiçbir kargaşaya mahal vermeden, usulcacık, birbirleriyle sürtüşmeden...

Bazen, ama çok ender siyah bir denizaltı geçtiğini görürsünüz pencerenin önünden. Yelkovan kuşları peşi sıra... Martılar, deli çığlıklar atarak dönüp dururlar balığı cimri suların üzerinde. Gemilerden atılacak bir parça çöpe dikili gözleri, uçuşurlar geceleri, gündüzleri. Çarpışmadan, kanatları birbirine değmeden, güvercinleri, kargaları, karabatakları ürkütmeden...

Gözlerinizi kısıp sağ tarafa bakarsanız issiz, sissiz, pussuz havalarda adaları görürsünüz. Sola bakarsanız, is de olsa, sis de, pus da Boğaz Köprüsü keser görüntüyü.

Aynı dairenin arka odasındaki pencerenin gördükleriyse bambaşkadır. O pencere, kasvete bakar; o pencerenin karşısında bomboş bir apartmanın, bomboş beş penceresi vardır. Yıkık bir sahneyi anımsatır bu boşluk. Başından çok kötü şeyler geçmiş, eski püskü bir tiyatro sahnesini...

Oysa o tuhaf yangının çıktığı, o sıcak haziran gecesine kadar bu apartmanın beş penceresinin ardında da birbirinden ilginç, birbirinden tuhaf hikâyeler gizliydi.

Bir sabah, daha gün henüz ışımışken... güneşle yarışan alevlerini sanki içine çekerek, etrafa hiç sıçratmadan... sadece onun için, özel olarak çıkmış gibi görünen ve nasıl başladığı asla anlaşılamayan ve beş kişiyi yakıp yutan bir yangınla... bir saat içinde... harabeye dönüşen beş daireli Beş Sevim Apartmanı'nın tuhaflığı... isminden başlardı.

Beş Sevim

Kimse bilmezdi apartmana neden bu ismin takıldığını. Beş belki daire sayısıdır apartmanın ama ya Sevim nedir, kimdir, neden beş tanedir?

Köşedeki yaşlı bakkala sorsanız, "O apartmanın adı aslında Beşinci Sevim'di ama yanlış yazıldı" derdi demesine ama, Beşinci Sevim'in ne demek olduğunu soracak olsanız, dudak büker, "O kadarını bilemem ben" diye cevap verirdi.

Beş Sevim Apartmanı'nda, apartmanın bu tuhaf ismine hiçbir zaman başkaldırmamış, onu değiştirmeyi akıllarının ucundan bile geçirmemiş insanlar yaşardı.

Beş Sevim Apartmanı'nın sokak kapısının açılıp kapandığını görmek öyle kolay değildi. Neredeyse hiç giren çıkan olmazdı apartmana.

Bakkal çırağı dışında.

Beş Sevim Apartmanı'nın değil dışarıyla, birbirleriyle bile bir ilişkisi olmayan beş sakini evlerinde tek başlarına yaşar ve

asla ama asla dışarıya çıkmazlardı. Tüm ihtiyaçlarını telefonla sipariş vererek karşılar; siparişleri getiren çırağa kapıyı sonuna kadar açmaz; kuytu bir aralıktan bahşişsiz ve merhabasız bir refleksle, elindekileri kapıp geri kaçarlardı.

Bakkalın çırağı, bu beş dairedeki beş tuhaf insandan feci şekilde korkardı. Onun dediğine bakarsanız, apartmanın bodrum katında, kimselerin görmediği bir de cin yaşardı. Kızıl suratlı, kısa boylu, toparlak bir cin. Apartmana geceleri girer çıkar, apartmanın beş delisinin iplerini elinde tutardı. Çırak, önüne gelene, özellikle de mahalleye yeni taşınanlara o apartman hakkında "Cinli perili valla" diye hayal gücünün hoyratça ürettiği akıl almaz hikâyeler anlatırdı, ama anlattıklarına sadece kendi inanırdı. Biraz saf olanlar buna kansalar da, mahalle halkı küçük çırağın masallarına gülüp geçer ama Beş Sevim Apartmanı'nın sakinlerinin sıradışı olduğunu da bilirlerdi.

Bu beş tuhaf insanın cinlerle perilerle ilgisi yoktu belki ama sanki hepsi deliydi... Hatta bu birbirini belki de hiç tanımayan, tanısa da tanımazlıktan gelen beş garip komşu, düpedüz akıl hastasıydı. Hatta hatta Beş Sevim Apartmanı belki de beş hücreli bir akıl hastanesiydi, hastalıklarıyla birlikte bu apartmana hapsedilmiş beş delinin tek ilacı da o tuhaf pencerelerdi.

Beşi de günün uzun saatlerini pencere önünde geçirirdi. Beşi de pencereye farklı zamanlarda çıkardı. Beşi de pencereden bakıldığında iki apartmanın arasındaki küçücük boşluktan görülen, küçücük deniz manzarasına gözlerini diker ve beşi de bu manzaraya bakıp devamlı bir şeyler mırıldanırdı. Sanki dua okur, sanki görülmeyen, hiç olmayan, varlığı ruhlarında saklı birilerine hüzünlü öyküler anlatırlardı... Gözlerini denize dikip öylece uzaklara bakarlardı. Geçen gemilere, tankerlere, ender de olsa görünüveren denizaltılara, martılara, yelkovan kuşlarına, kargalara... Kendi durgunluklarının aksine, şen şakrak akıp giden sulara...

Kimi zaman öndeki apartmanların pencerelerinden bakan meraklı gözler bu beş tuhaf insana takılırdı. Ama Beş Sevim Apartmanı'nın sakinlerinden hiçbiri seyredildiğini hissetmezdi. Hepsinin gözü iki apartman arasından görülen deniz manzarasına dikili... Sanki gözlerini oradan bir an kaçırsalar man-

zara gemileri, kuşları, tüm ıvır zıvırı kucağına alıp kaçıverecekmiş gibi... Bir bakmasalar, onlar için akan su duracakmış gibi. Bir gün pencereye çıkmasalar, sanki öleceklermiş gibi...

En alttaki pencerede, sabahın erken saatlerinde köse bir adam dururdu hep. Uzun boyluydu, yaşını anlamak mümkün değildi. Soluk sarı perdeli pencereye daha gün doğarken çıkardı. Uzaklara bakıp, sigara üzerine sigara yakardı.

İkinci katın perdeleri kurşuni yeşildi. Onlar da solgun görünürdü tıpkı alttaki soluk sarı perdeler gibi. Bu solukluğun arasında, öğlene doğru genç bir kız yüzü belirirdi. Devamlı hasta gibiydi. Sanki yaşlı bir ruh taşırdı içinde. Sanki birkaç kez ölmüş de dirilmiş gibi, ölümlerden yaşlanmaya fırsat kalmamış gibi...

Üçüncü katın kahverengi perdeli penceresinde, devamlı tırnaklarını yiyen bir adam görünürdü öğle saatlerinde. Endişe içinde kemirdiği tırnaklarını, şiddetli bir tükürükle ağzından dışarı fırlatırdı. Dişlerin arasından hışımla kurtulan tırnaklar, tükürükle birlikte cama yapışırdı. Adamın ağzının alt tarafına denk gelen cam o yüzden zamanla berraklığını tamamen yitirmiş, üzerini kaplayan ince tırnak zerreleriyle buzlu bir cama dönüşmüştü.

Dördüncü pencerede, turuncu perdeler asılıydı. Orada da, erkek görünümlü, tuhaf bir kadın dururdu. Akşama doğru mıhlanırdı pencerenin önüne. Bazen iki dakika durup çekilirdi pencereden, bazen saatlerce kalkmazdı oturduğu yerden.

En üst katta, parlak kırmızı perdeli pencerede, çirkin, bakımsız, yaşı belirsiz bir kadın vardı. Mutlaka ama mutlaka her gün gece yarısına doğru, saat tam on bir buçukta, hiç aksatmadan mesai yaparmışçasına dikilirdi pencerenin önüne. Diğerleri gibi bir koltuğa ya da tabureye oturmazdı. Öylece ayakta durur ve ağlamaklı bir suratla diğer dört komşusu gibi iki apartman arasından görülen o bölük pörçük deniz manzarasına bakar, bakar, bakardı... Gözlerini kırpmayı bile, bu tutkulu bakışa sanki ihanet sayardı.

O uğursuz yangının çıktığı, o uğursuz haziran sabahından bir gün önce, apartmanda bir tuhaflık vardı. Hiçbiri o haziran günü pencereye çıkmadı.

Doktor Samimi

Gelecekten müjdeli haberler veren melekler, yaşamı durdurup gökyüzüne dev bir perde açsalar ve küçük Samimi'yi tanıyanlara, onun büyüyünce bir doktor olacağını, hem de psikanaliz konusunda uzman olacağını gösterseler, kimse inanmaz, herkes güler geçerdi. Yaşlılar "Bu pısırık çocuk mu? Hadi oradan canım" der, arkadaşları "Deli doktoru Samimi, deli doktor Samimi" diye onunla alay ederlerdi. Aslında arkadaşlarının Samimi'yle alay etmesi için, meleklerin müjdeli haberine hacet yoktu. Onlar zaten her fırsatta bu kısa boylu, çilli ve üstüne üstlük kızıl çocuğu alay konusu edecek bir şey bulmakta zorluk çekmiyorlardı.

Samimi'nin her şeyden önce ismi komikti. Küçükler ona bu ismin, Atatürk'ün silah arkadaşlarından büyük babası Miralay Samimi Hakkı Bey'den miras kaldığını bilseler, kaç yazardı. Küçüklerin o acımasız dünyasında boyalı kuş olmak, alayı hak etmek için yeterliydi. Samimi de rengârenk, alacalı bir kuştu.

Babası o daha küçükken ölmüş, annesi onu zengin halasına bırakıp Amerika'ya gitmiş ve orada Amerikalı bir adamla evlenmişti. Yaz tatillerinde, hiç Türkçe bilmeyen iki kızı ve kocasıyla İstanbul'a geliyor, telefon defterinde "m" harfine gelince, ölen kocasının hiç evlenmemiş zengin ablasını, Müzehher Hanım'ı arıyor ve Nişantaşı'ndaki beş odalı, yüksek tavanlı, köşk artığı eşyalarla döşeli, zenginliği küf tutmuş eve, bir saatliğine zoraki bir misafirlik yapıyordu. Bu kısacık ziyarete kızlarıyla kocasını getirmemeye özen gösteriyor, onların selamlarını, yap-

macık bir gülümsemeyle girişteki konsolun üzerine bırakıyordu. Sonra Samimi'yi soğuk bir kucaklamayla sıkıp, çocuğun çilli yanaklarını avuçları arasına alıyor, yüzüne şöyle bir uzaktan bakma bahanesiyle Medusa saçlı başını geri atıyor ve "Ne kadar da büyümüş benim canım oğlum" diyordu.

Hepsi bu.

Sonra Samimi'ye, bir saat boyunca, bir daha asla dokunmuyordu.

Oysa Samimi, onun göğsüne yatmak, orada öylece kalmak istiyordu. Annelere has o muhteşem kokuyu doya doya içine çekmek, annesinin kıvırcık sarı saçlarına parmağını dolaya dolaya orada uyuyakalmak istiyordu. Oysa o saçlara bir kez bile dokunmamıştı. Ama meleklere özgü bir yumuşaklıkta olduklarını tahmin edebilecek kadar çocuktu. Annesinin ona kısacık sarılışlarında, doya doya içine çektiği, o parfümle karışık süt kokusu ancak böyle ipeksi saçlardan gelebilirdi.

Annesi... Onun annesi. Hayır başkalarının annesi. Amerika'da doğan ve hiç Türkçe bilmeyen ve yüzünde tek bir çil bile bulunmayan, o ince uzun iki barbi bebek kızın annesi... Gül olan ismini Amerika'da Rosa'ya çeviren ve Türkiye'ye geldiğinde de kendisine Rosa denmesini isteyen annesi... Dara ve Nora'nın, Rosa annesi.

Onun ismi hiçbir zaman annesininkiyle kafiyeli olmamıştı zaten. Ne eskiden ne de şimdi. Samimi ve Rosa ya da Gül kelimeleri birbirinden ne kadar uzaksa, onlar da anne ve oğul olarak birbirlerinden o kadar uzaktılar... Ne yazık ki, çok uzaktılar...

Samimi çocuklara has bir olgunlukla, yıllar boyu annesizliği sindirir gibi yaptı. Seyrek gelen mektuplardan, içtenliksiz ziyaretlerden, soğuk duygularla alındığı her halinden belli, anlamsız hediyelerden, Amerika'ya bir kez olsun davet edilmemekten, unutulmaktan, yaşlı halanın kucağında ölüm uykusuna terk edilmekten bir kez olsun şikâyet etmedi. Müzehher Hanım da, bu uslu akıllı yeğenden hiç yakınmadı. Varlığıyla yokluğu nasılsa birdi. Otur denince oturuyor, kalk denince kal-

kıyor, verilmedikçe hiçbir şey istemiyordu. Tam bir terbiye küpüydü. Tek kusuru, geceleri uykusunda konuşmasıydı; onu da doktorlar, çocukluğuna yormuştu.

Oysa doktorlar, daha akıllı olmalıydılar.

Samimi'nin rüyalarına giren ve onun aklına olmadık şeyler sokan cinlerle perileri bir bir yakalamalıydılar.

Samimi yıllar boyu terk edilmişliğine sustu. Samimi arkadaşlarının alaylarına sustu. Samimi halasının ilgisizliğine sustu. Sustu, sustu, sustu... Ona bu suskunluk oyununu öğreten rüyalar dolusu cinle periydi.

Her gece, saat sekiz buçuk oldu mu, itirazsız yatağa giren ve lunaparka gidiyormuşçasına coşkuyla uykuya dalan Samimi'nin hınzır arkadaşları cinler ve periler...

Rüya çalan cinler ve periler; çaldıkları rüyaların yerine akıl almaz hınzırlıklar koyan cinler ve periler...

Samimi'ye yıllar boyu susmasını ve rüyalarda gönlünce oynamasını onlar öğütlediler.

Sustuğu için, kimseyle arkadaş olamadı Samimi. Kimseyle arkadaş olamadığı için, devamlı ders çalıştı. Devamlı ders çalıştığı için, sınıfın hep en iyi öğrencisi oldu. Sınıfın hep en iyi öğrencisi olduğu için, arkadaşları ondan nefret ettiler. Arkadaşları ondan nefret ettiği için, zaten hayata küs olan Samimi onlara iyice kinlendi ama cinlerle perilerin sözünden hiç çıkmadı. Suskunluğu, dikenli bir top gibi avucunun içinde sakladı. Avucundan sızan kanları, gizli köşelerde yaladı.

Samimi yıllar boyunca, içindeki cinperi arkadaşı çocukluğu hiç yitirmeden, dış dünyaya içinde olan bitenleri hiç hissettirmeden, kalabalıklar içinde bir başına kalmayı başardı.

Ta ki âşık olana kadar.

İlk ve son kez âşık olduğunda, otuz yaşına gelmişti. Halası hâlâ hayattaydı. Annesi hâlâ Amerika'da. O hâlâ geceleri cinler ve perilerle rüyasında konuşmakta, bir çocuk gibi onların açtığı sihirli kapılardan geçip, cinperi diyarında oynamakta...

Âşık olduğu kadın kendisinden on yaş büyüktü. Üniversite kütüphanesinde görevli, hafif tombulca, gülünce yüzünde güller açan cinsten, buram buram ev kokan, kedi seven, ütü yapan,

evde kaldığı için hiç üzülmemeyi erdem sayan, neşeli ama biraz mahcup, en önemlisi de çilli bir kadın.

Gülizar.

Kütüphane memuresi çilli Gülizar.

Annesi gibi gül isimli Gülizar.

Kendisi gibi çil süslü Gülizar.

*Rüyada **çilli bir kadın** görmek uğursuzluk anlamına gelir. Çilli kadınlar şeytanın uşağı birer cadıdırlar. Erkeklerin aklına girip onları cinli perili, mutlu mesut dünyadan kapıp kaçırır, kendi hülyalarına daldırırlar...*

Gitseydi, gidip de Gülizar'la konuşsaydı, ona "Seni seviyorum, güllüsün diye, çillisin diye, benim için yaratılmış gibisin" deseydi. Elinden geldiğince bir şeyler söyleseydi... Gülizar, ona hemen gülümserdi. Birlikte on sekiz yaşında sevgililer gibi muhallebicilere giderlerdi. Sevdiğine güller alırdı Samimi, onu çocuk parkındaki salıncaklarda sallardı. Kırk yaşında olduğunu, evde kaldığını unuttururdu. Balonlarla sevindirir, komik filmlerle güldürürdü. Herkes gibi flört ederlerdi. Banklarda oturup terleye terleye koklaşır, evlenip aynı yatağa girecekleri günün düşlerini kurarlardı. Önce, Samimi gidip kızın ailesiyle tanışırdı. Onlar, başta duruma biraz şüpheli bakar, evde kalmış kırk yaşındaki çilli Gülizar'la evlenmek isteyen bu otuz yaşındaki psikiyatrı kuşkuyla süzerlerdi. Ama ondaki suskunluğu, efendiliği görünce hemen tav olur, iki çilli mahcubu birbirine yakıştırmakta zorluk çekmezlerdi.

Onlara annesinin Amerika'da yaşadığını anlatırdı. Müzeyyen halasıyla birlikte oturduğunu söylerdi. Münasip görürlerse halasının gelip Gülizar'ı bir an önce isteyebileceğini... Yine münasip görürlerse evlendikten sonra halasının Nişantaşı'ndaki beş odalı dairesinde yaşayabileceklerini... Ne de olsa yaşlı kadını evlenip bir başına bırakmak doğru olmazdı. Gülizar'ın annesi her şeye baş sallar, her şeye "Kısmetse olur evladım" derdi. Babası susmayı tercih ederdi. Sonra koşa koşa halasına giderdi. Ona, âşık olduğunu söylerdi. Halası bu habere sevinir ama kendi evlenmemişliğinin kırgınlığıyla dudak büküp hemen

gözyaşı dökerdi. "Sakın" derdi Samimi, "Sakın ağlama halacığım. Ben seni yalnız bırakır mıyım hiç? Gülizar da bizimle oturur, üçümüz gül gibi geçinir gideriz" derdi. Halası hemen yumuşar, kız istemeye giderken yerine getirilmesi gereken sayısız âdeti hatırlamak için sağa sola telefon etmeye başlardı. Kırk yaşında da olsa, kendinden genç biriyle de olsa evlenebilecek bir kızın kaderinden kendine pay çıkarmaya çalışa çalışa durumu hemen kanıksardı. Samimi uyuduktan sonra da sandık odasında, annesinin yarım asır önce kendi çeyizi için sakladığı dantelleri, fistolu çarşafları, Çin işi porselen takımları, saten gecelikleri çıkarıp gözyaşları içinde yeni geline vermek üzere ayırırdı...

Tabii ki Samimi eğer Gülizar'a gidip onu sevdiğini söyleyebilseydi.

Ama gidemedi, söyleyemedi. Onu suskunluk hapishanesinde oyalanmaya alıştıran ve geceleri sadece kendileriyle oynadığı zaman eğlenmesine izin veren cinlerle periler, buna müsaade etmediler.

*Rüyasında kendini **âşık** gören kimse aklını yitirecek demektir. Rüyada aşk, şuur dünyasının kralıdır. İçine girdiği ruhu isterse atlıkarıncalarla gezdirir, isterse dipsiz uçurumların kasvetine düşürür. Nasıl isterse...*

Tam gidip Gülizar'la konuşacağı günün gecesi, cinlerle periler rüyasında karşısına dikildiler ve kulak tırmalayan tiz bir sesle bağıra çağıra üzerine yürüdüler; *"Eğer"* dediler tehditkâr bir tavırla...

"Eğer gidip kızlarla ilgilenecek olursan,
Gidip o çil cadısı kızı evlenmek için kandırırsan
Tüm oyunlarımızdan dışarı atarız seni.
Bir daha bu cinperi kapısından, giremezsin içeri.
Biz aşktan tiksiniriz.
Hele çilli cadılardan nefret ederiz.
Onun seni bizden çalacağını anlarsak,
Hiç acımaz o çilliyi de seni de öldürürüz.
Öldürürüz... öldürürüz... öldürürüz.."

Samimi, bu güne kadar ona tahammülü öğreten, içine kapanık dünyasında, kasvet girdabında boğulmasın diye, acılardan kavrulup ölmesin diye rüyalarını şenlendiren, yaşamı, o kasvetli yaşamı onun için çekilebilir hale getiren, rüyalarının tartışmasız kahramanları oyuncu cin ve perilere kızmıştı. İlk kez kızmıştı. Ama aynı oranda da onlardan ilk kez korkmuştu.

Çok korkmuştu...

Bu güne kadar birlikte gülüp oynadığı, neredeyse otuz yıldır geceleri rüyalarında arkadaşlık ettiği cinlerle periler, bu kez bambaşka maskelerle çıkmışlardı karşısına. Basiretini ellerine almış, değersiz bir oyuncak gibi oynamışlardı. Basiretini derin kuyulara atmış, kilidi bozuk kutulara saklamışlardı. Basiretini... basiretini... basiretini ondan çalmışlardı.

"Tamam" dedi cinlerle perilere, "Tamam Gülizar'a gitmeyeceğim, ona onu sevdiğimi söylemeyeceğim ama artık bir daha sizi de rüyalarıma sokmayacağım. Gerekirse hiç uyumayacak ve sizden intikam alacağım..."

On yaşında bir çocuk gibi kızmıştı cinlerle perilere. On yaşında bir çocuk tavrıyla bağırıp çağırmıştı onlara. Ama ne o bir çocuktu, ne de cinlerle periler sandığı gibi oyuncu arkadaşları.

O, otuz yaşında bir psikiyatrdı. Cinlerle perilerse zamansız, mekânsız bir dünyanın kötü kalpli yaratıkları.

Bedensiz olmanın hıncını bedenlilerden çıkaran, kötü kalpli yaratıklar...

O yıl, âşık olduğu, cinlerle perilerin oyununa gelip aşkını yüreğine gömdüğü o yıl, olması gereken her şey ardı ardına oldu. Önce halası öldü. Samimi beş odalı, o kasvetli, o kocaman, o hiçbir zaman kendisinin olmayan evde yapayalnız kaldı. Sonra uykusuz ve bakımsız görünümünü hovardalığına yoran başhekim, dalgın ve asabi haline tahammül edemeyip onu klinikteki işinden kovdu.

İşte böylece Samimi, deli doktoru Samimi, eve kapandı ve yazmaya başladı. Dosya kâğıtlarını cinlerle perilerin olmadığını kanıtlayan tezlerle doldurdu. Tüm dünyayı cinlerle perilerin olmadığına inandırmakta kararlıydı. Çünkü bu cinler ve periler, bu tozu dumana katan, kara gözlü, saldırgan, bencil, beden-

siz varlıklar, sadece ve sadece kendilerine inanıldığı müddetçe vardılar. İnancı yıkmak, onların dünyasını alt üst etmek anlamına geliyordu. Kimse inanmazsa, kimse onlara aldırmazsa, kimse onları umursamazsa, otoriteleri ta kökünden sarsılırsa... Bu dünya cinlerle perilerin egemenliğinden kurtulabilirdi. Cinlerle periler bu evreni terk eder, başka evrenlere göçerlerdi. Nasıl onlar Samimi'nin basiretini bağladılarsa, o da cinperileri gören gözleri bağlayacaktı.

Ama önce kendi inancını dağlayacaktı.

Kur'andaki cinler:

Kur'an-ı Kerim'de birçok ayette cinlerin adı açıkça geçiyor; onlara özel, bir "cin suresi" bile var. Zariyat suresinin elli altıncı ayeti:

"Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."

Cin suresinin birinci ayeti:

" Ey Muhammed de ki: Cinlerden bir topluluğun Kur'an dinlediği bana vahi oldu."

Cin suresi altıncı ayet:

"Gerçekten birtakım insanlar cinlerden birtakımına sığınırlardı da onların azgınlıklarını arttırırlardı."

Hicr suresi yirmi yedinci ayet:

"Cinleri de daha önce dumansız ateşten yarattık."

Rahman suresi on beşinci ayet:

"... Cinleri yalın bir ateşten yaratmıştır."

Ateş ve cin.

Yakmak ve cin.

Cinler ateşten çıktılar, çarptıklarını yaktılar.

Dinsel açıdan bakıldığında cinlerin varlıkları tartışılmaz bir gerçek. Ama pozitif bilim açısından bakıldığında "saçmalık!" Biz bilim adamları, hadiseleri fiziki boyuta indirgeyerek, fiziki boyutu olmayan hadiseleri metafizik, fizik ötesi gibi şaşalı sıfatlara bulayarak, elimizin tersiyle bir kenara itmeyi severiz. Pozitif bilme göre, cinperi palavralarıyla açıklanmak istenen olaylar, tamamen psikolojik rahatsızlıklardan kaynaklanıyor.

Benim uzmanlık alanlarım olan nöroloji ve psikiyatri, cinlerle perilere dayanan hikâyeleri "idrak yanılması" olarak yorumluyor.

Trigeminel nevralji

Epilepsi

Paroksimal rahatsızlıklar

Obsesyonel nevrozlar

Obsesif kompulsif bozukluk...

Ama bir psikiyatr olan doktor Samimi (yani ben) doktorların da cinlerin oyununa geldiğini biliyor. Bu sırrı biliyorum. İnsanların içine giren ve insanların içini oyan ve onları istediklerine inandıran cinler, doktorları da kandırabilirler. Tüm dünyayı bilimsel safsatalarla oyalayıp insanların yaşamında diledikleri gibi at koşturabilirler. Cinler kandırıkçı cinler, düzenbaz periler, iğrenç ifritler...

Ama bakarsınız, bu kez onlar kandırılırlar. Bir şeyi yok etmek istiyorsanız, onu içerden fethetmelisiniz.

Cinler, bana bu kadar yakınlar madem, namlunun da ucundadırlar demektir.

Olduğuna inanmadığınız bir şeyi yok edemezsiniz. Ama bir şeyin varlığını zedelemek istiyorsanız ona olan inancı yok ederek işe başlayabilirsiniz.

Paradoksal nevroz.

Ya da nevrotik paradoks

Ne eğlence!

Doktor Samimi'nin Planı

Doktor Samimi aylar boyunca yazdı... yazdı... yazdı. Ama yazmak ona yetmedi. Artık kendi cinperilerinden başka cinperilerle ilişkiye geçmek, onların taktiklerini, çalışma biçimlerini, ruhları esir alışlarını ve tüm kontrolü ellerinde tutuşlarını gözetlemek istiyordu. Cinperilerin, mahrem dünyasına sızmak istiyordu.

O sabah, o haziran sabahı, halasının ölümünün ardından Amerika'dan gelen telgrafı (ilk kez) açmadan çöpe attı. Ve doğru bir komisyoncuya gitti. Komisyoncunun Cihangir'de gösterdiği üçüncü metruk binayı satın aldı.

İçinde uzun süre oturmayı düşünmediği için, ne apartmanın o tuhaf ismini değiştirdi, ne de badana boya yaptırdı. Her katta tek odadan oluşan birer daire vardı. Dairelere yatak, masa, koltuk ve boy aynası koydu. Ve pencerelere kendisine bir servet bırakarak ölen Müzehher halanın eski evinden arta kalan farklı renklerdeki perdeleri uydurdu. Kendi eşyalarını da bodrum katına taşıdı.

Akıl hastanesinde asistanlık yapan bir arkadaşının yardımıyla tespit ettiği, içine cin ve perilerin girdiğine inanan beş hastayı teker teker buraya getirmeyi planlıyordu.

Deneklerini özellikle kimi kimsesi olmayan hastalardan seçti. Yapacağı şeyin başkalarının aklını karıştırmasını istemiyordu. Eğer hastaların arayanı soranı olursa, başına iş açılabilir, bu cinperi tuzağı daha başlamadan bitebilir, kendi cin ve perilerine karşı açtığı savaşı başında kaybedebilirdi.

Hiçbir aksilik çıkmadı; planın ilk aşaması saat gibi, tıkır tıkır işledi.

Kimsenin birbirini umursamadığı Pürtelaş Sokağı'ndaki bu apartmanda olup bitenlerle ve olup biteceklerle kimse ilgilenmedi.

Apartmana, sadece gece yarısı girip çıkan çilli adama kimse dikkat etmedi.

Bu adamın, art arda beş gece yarısı, taksiyle apartmana getirdiği tuhaf insanları kimse fark etmedi.

Pürtelaş Sokağı 17 numaradaki beş katlı Beş Sevim Apartmanı'nın içinde, sonu dehşetle bitecek olan bir öykünün yazılmaya başlandığını kimse hissetmedi.

Cinlerle perilere karşı açılan kasvetli savaşın, ılık bir haziran gecesi başladığını hiç kimse öğrenmedi.

Hiç kimse!

İdrak yanılması... Ne güzel bir hastalık. Bulduğum beş kişinin dosyasında da aynı şey yazılıydı. Onların idrakleri yanılıyor. Ne bildiklerini biliyorlar ne bilmediklerini. Her şey bir muamma onlar için, ama bunun bile farkında değiller. Ev tamam. Her katta küçücük birer daire var. Her dairenin içinde bir deliye yetecek kadar eşya...

Apartmanın adı Beş Sevim. Değiştirmedim. Cinperili bir apartman için kusursuz bir isim! Beş Sevim Apartmanı'nın bodrum katında yaşıyorum artık. Benim de eşyalarım bir deliye yetecek kadar. Odam tıpkı diğerlerininki gibi, ne fazla ne eksik bir eşyam var. Yanlış! Fazladan bir çalışma masam var. Ve yatağım yer yatağı. Çünkü artık yatağımın altına girmelerini istemiyorum. Onlar da yorganın üstüne gelip çörekleniyorlar. Bazen de aynanın içinden bana bakıyorlar. Görmezden geliyorum. Yataktaysam nefesimi tutup saatler boyu sayı sayıyorum. Sonunda sıkılıp gidiyorlar. Aynanın içinden bana baktıklarında da umursamıyorum. Yine sıkılıyorlar. Onlar sıkılmaya gelmezler. Hata yapıyorum. Öyle bir yol bulup içime girecekler ki kendimle bile baş edemez hale geleceğim. O yüzden elimi çabuk tutmamda yarar var.

İdrak yanılması...

Bu sadece insanlara özgü bir hastalık. Cinperilerin idrakleri demir gibi. Ne yanılıyorlar, ne bozuluyorlar. Her şeyi cin gibi anlıyorlar. Onlarla ilgilenmememden şimdilik şikâyetçi değil gibiler. Ama sonrasını bilemem.

Yukarıdaki beş kişinin geçmişi karmakarışık. Ne kim olduklarının farkındalar ne de benim kim olduğumun. Tuhaf hikâyeleri var. Kimi gerçek, kimi uydurma. Dosyalarında yazanlara bakılırsa hepsinin de başı cinperilerle gerçekten derde girmiş.

Cinperilerin başı da şimdi benimle derde girecek.

Buna idrak yanılması demek mümkün mü? Ya da hayal yanılması... Düş kayması... Can tehlikesi... Kaybetme riski...

Beş Sevim Apartmanı'nın İsminin Kimselerin Bilmediği Gerçek Hikâyesi

Yıllar önce, İstanbul'un Cihangir semtinin yokuşlarla, merdivenlerle haşır neşir sokaklarında yerini henüz betonarme binalara kaptırmamış solgun, sessiz ahşap evler vardı. Çoğu yıkılmaya yüz tutan, aralıklı ahşaplarının içinden sert Boğaz rüzgârlarının uğultusu hiç eksilmeyen bu evlerden biri de Pürtelaş Sokağı'ndaki 17 numaralı ahşap evdi.

Yüz yaşını aşkın bir zamandır ayakta kalan, başından geçen üç yangına rağmen yıkılmayan bu 17 numaralı ahşap evde, Beş Sevim Huriye diye tanınan yaşlı bir kadın yaşardı. Babasından kalma emekli maaşıyla geçinen bu kısa boylu, şişman Huriye Hanım'ın ismi gibi tuhaf olan bir de alışkanlığı vardı. Kimsesi olmayan bu fukara kadın, sokakta yaşayan altmışa yakın kediyi besler; 17 numaralı harabe evinin içinde de gözü gibi baktığı beş kedisiyle birlikte yaşardı. Saf görünüşü, yarı meczup hali ve suskun, içe kapanık tavrıyla mahallede onu herkes sever, sayardı.

Beş Sevim Huriye Hanım, her sabah gün doğmadan kalkar, konu komşunun yardımıyla mutfağından hiç eksik etmediği o sihirli yemek karışımını hazırlardı. Bu karışımın içinde ne ararsanız vardı. İşkembe artıklarından, ciğer parçalarına, kapuska tenceresinin dibinden sıyrılanlarla, baklava tepsisinin kırıntılarına kadar bin bir türlü tuhaf lezzet, Beş Sevim Huriye Hanım'ın dev kazanında iyice karıştırılır ve sokak kedilerinin adeta taptığı sihirli bir mama haline getirilirdi.

Pürtelaş Sokağı'ndaki kediler, her sabah onunla aynı saatte uyanır, gecenin çiyinden, yağmurundan, kemik titreten ayazından korunmak için sığındıkları kuytulardan gerine gerine dışarı çıkarlardı. Altmışa yakın kedi her sabah aynı saatte ve aynı sessizlikle Pürtelaş Sokağı 17 numaralı ahşap evin önünde toplanırdı. Ne bir miyavlama, ne bir kıhlama. Beş Sevim Huriye Hanım, kimselerin aklının almadığı bir dille, sokaktaki tüm kedilere sessiz olmalarını öğretmişti. Gün boyu birbirleriyle kapışan, aşk şarkılarıyla yeri göğü inleten, çöpteki küçücük bir balık kafası yüzünden birbirlerinin gözünü oyan, bıçkın, deli fişek ve şirret sokak kedileri onun karşısında birer melek kesilirdi.

Beş Sevim Huriye Hanım, mutfağındaki dev kazanda, usta bir büyücü edasıyla karıştırıp hazırladığı bu kedi mamasını, büyük bakır kaplara eşit olarak bölüştürür ve kapları yine dev bir siniyle kapının önüne çıkarırdı. Kediler ondan bekledikleri işareti görmeden asla kaplara saldırmaz, kedilere has o olmazsa olmaz arsızlığı hiçbir zaman sergilemezlerdi. Beş Sevim Huriye Hanım kapları düzgün bir şekilde yan yana dizer sonra da kapının önündeki alçak taburesine, yüzünde olgun bir gülümsemeyle çökerdi. Kedilerin beklediği işaret işte buydu. Beş Sevim Huriye Hanım taburesine çöker çökmez, hepsi yine kedilere yakışmayan bir telaş eksikliğiyle kapların başına geçer, onar beşer, birbirleriyle kapışmadan karınlarını doyururlardı.

Bu kutsal tören her sabah gün doğmadan başlar, ezan okunmadan tamamlanırdı. Beş Sevim Huriye Hanım yatak odasında, kanaviçe örtülü yatağının yanında yerde serili kırmızı seccadenin üzerinde, dudağında mırıltılarla namazını kılmaya başladığında, kaplar toplanmış, banyodaki kurnanın yanına koyulmuş ve sokak kedileri yemek için yarıda kestikleri uykularına çoktan geri dönmüş olurlardı.

Namazın ardından sıra evdeki beş kediye gelirdi. Bu beş kedinin üçü kız, ikisi erkekti ama beşinin de adı Sevim'di. Huriye Hanım'ın isminin önüne Beş Sevim'in eklenmesinin nedeni de işte bu kedilerdi. Huriye Hanım evdeki kedilerini dışarıdakilerden ayrı severdi. Onlara komşu artıklarından değil,

kendi yediği yemeğin aynısından mamalar hazırlardı. Geceleri beş kedinin beşi de Huriye Hanım'ın kucağında uyurlardı.

Huriye Hanım, bu kedileri evde yalnız bırakmaya kıyamaz, her dışarı çıkışında iki ya da üç tanesini geniş pardösüsünün içine elleriyle diktiği kocaman torbaya koyardı. Bazen mahalleden geçen yabancılar, pardösüsünün içinde tuhaf kıpırtılarla sokakta yürüyen bu toparlak yaşlı kadına rastlar ve rastladıkları yerde donup kalırlardı. Onların bu şaşkınlığı mahalle halkını çok güldürür, ama Huriye Hanım'ın kendinden emin, vakur halini etkilemezdi. Adeta canlı bir pardösüyle sokakta yuvarlana yuvarlana yürüyen Huriye Hanım, şaşkın bakışlara hiç aldırmaz, istifini asla bozmazdı.

Kediler bu daracık torbada, alt alta, üst üste, sallana sallana Huriye Hanım'ın kucağında ev gezmelerine gitmeyi pek severlerdi. Huriye Hanım ev gezmelerinde, önce pardösüsünün içine elleriyle diktiği torbadan kedilerini çıkarır, onları özenle kucağına oturtur ve kedileri okşaya okşaya, gözü yerdeki halıya dikili, tüm mahalle kadınlarının artık ezbere bildiği, ama yine de dinlemekten tuhaf bir zevk aldığı o mübarek hikâyeyi anlatırdı. Daha önce Huriye Hanım'ı bin kez dinlemiş olan ve hikâyenin sonunda olacakları bilen konu komşu, anlatılanları daha baştan, üzgün bir suratla, ahlarla, vahlarla dinlemeye başlardı.

Daha gencecik bir kadındım. Evleneli birkaç ay ya olmuş ya olmamıştı. Kocam beni el üstünde tutuyor, bir dediğimi iki etmiyordu. Benden beş tane oğlan doğurmamı istiyordu. Çünkü askerde çok sevdiği Tahir komutanının beş oğlu varmış. Ona özenirmiş. O da Tahir komutan gibi beş oğlu olsun istiyor. Beşinin de ismi hazır; Tahir komutanın oğullarının isimleri... İlkine Yasin diyeceğiz. İkincisi Kadir olacak. Üçüncünün adı Süleyman, sonrakiler de Kadri ve Faik. Ben de sanki mümkünmüş gibi, istediğim zaman istediğim cins çocuk doğurabilirmişim gibi, tövbe tövbe cahillik işte, 'Tamam' diyorum adama, 'Ben beş oğlan doğuracağım, sen de isimlerini Yasin, Kadir, Süleyman, Kadri, Faik koyacaksın.'

Çok geçmeden ilk bebeğe gebe kaldım. 'Hah işte Yasin geliyor' diye seviniyoruz. Gebeliğim güle oynaya geçti. Adam mutlu, ben mutlu,

aile tümden mutlu. Yasin şöyle delikanlı olacak, Yasin böyle delikanlı olacak... Derken karnım büyüdü, büyüdü, büyüdü sonunda vakit geldi. Evde konu komşu, başımda ebe, hiç unutmam ılık bir haziran gecesi çığlıklar atarak Yasin'i doğurmaya çalışıyorum. Adam kahvede; ben bir doğuruyorum o dokuz doğuruyor.

Sonunda sabaha karşı bebek zar zor çıktı. Onca sancıya onca acıya bayılmadım da, ebe 'Ayol bu kız' dediğinde oracıkta kendimden geçmişim. Saatlerce kimse kahveye haber göndermeye cesaret edemedi. Benim canım, kız bebeği alıp emzirmeyi çekmedi. Eve öyle bir hüsran çöktü ki neşeydi, keyifti o türden ne varsa toptan evi terk etti.

Bizden bir haber alamayan adam sonunda merakla kalkıp kahveden eve geldi. Evde bir matem havası. Sanırsın ki ölü var. Sessizliği görünce bir nara attı, 'Yoksa Yasin öldü mü' diye.

Keşke Yasin doğaydı da öleydi, daha iyi olurdu vallahi. Doğmadı ki ölsün. Onun yerine Sevim doğdu. Bir kız oldu. Ona bunu kim anlattı bilmiyorum ama adamın hışımla evden çıkıp gidişi gözlerimin önünde. Ben yine bayılmışım.

Doğumdan sonra öyle kötü günler yaşadım ki, ilk doğan kıza yani birinci Sevim'e doğru dürüst analık bile yapamadım. Zaten zavallıcık çok zayıf doğmuştu fazla yaşamadı, iki hafta içinde ölüp gitti. Ben gençlik, cahillik işte, üzülmeyi bile beceremedim yavrucağın ölümüne. 'Allah bunu aldı, şimdi bana beş oğlan verir inşallah' diye avundum. Hiç konuşmadık ama adamın aklında da aynı şey vardı sanki. Üç ay sonra ben yine hamileydim. Ama bu kez işi kadere bırakmaya niyetim yoktu.

Bizim mahallede o zamanlar herkesin Nene Hatun dediği, ermişlerden sayılan yaşlı bir kadın vardı. Koştum ona gittim. Dedim ki, 'Aman Nene Hatun, n'olur, elini ayağını öpeyim, bana bir yol göster. Hangi evliyaya gideyim, ne adaklar adayayım ki bu doğacak olan oğlan olsun; ardından da dört oğlan daha gelsin?'

Nene Hatun hiç düşünmeden 'Mübarek Merkez Efendi'ye' dedi, 'Tez elden ona gitmek lazım.' Ve gözlerini kapayıp dualar okumaya başladı.

Hikâyenin burasında, Beş Sevim Huriye Hanım derin bir soluk alır, kutsal bir kapıdan erenler diyarına geçer gibi bir hâl takınır, komşuları da dudak aralarında fısıldadıkları dualarla

onun bu haline yoldaşlık ederlerdi. Ne de olsa hikâyenin ikinci kısmı birincisi gibi heyecan ve hüzün dolu değil, epey bir mübarekti:

İşte bu Nene Hatun beni aldı, bu muhteremin türbesine götürdü. Türbenin yanında mübarek bir kuyu var. Bu kuyu her Muharrem ayında taşıyor. Bu taşan suyu alıp içen hastalar da iyileşiyor, şifa buluyor. Hiç unutmam Muharremin onuncu gecesi gidilecek oraya. Bizim adam duysun istemiyorum. Zaten bana olan sevgisi iyice azalmış, neredeyse düşman görüyor beni... Bir de onun aklını karıştırmayayım istiyorum. Bir yalan uydurduk Nene Hatun'la. Sözde o hastaymış da, ben o gece onun yanında kalacakmışım diye. Allah'tan adam razı oldu. Dedim ya, Nene Hatun'u herkes biliyor mahallede, sayıyorlar, hürmet ediyorlar... 'Sevaptır, git bak yaşlı kadına' dedi, Allah yardım etti bana, kolayca izin verdi.

Ben de gece karanlığında, Allahu Teâlâ'ma dualar ederek, süzüldüm çıktım evden. Doğru Nene Hatun'un evine... Gecenin bir vakti biz Cihangir'den nasıl kalktık da ta Topkapısının oralara gittik valla hatırlamıyorum. Merkez Efendi'nin türbesine bir vardık ki, içersi mahşer kalabalığı. Meğer şehirde ne çok dertli insan varmış. Herkes Merkez Efendi'den medet umarmış. Ben Nene Hatun'a sormuştum, 'Benimki bir hastalık sayılır mı ki, bu mübarek su beni iyileştirsin, bana oğlan doğurtsun?' O rahmetli de 'Deli olma gelin' diye kızmıştı bana 'Sadece iyileşmek isteyenler değil, bir muradı olanlar da geliyor Merkez Efendi'ye. Eğer niyetin temizse, isteğin hak yolunda günah değilse mutlaka olur" demişti.

Bir oğlan çocuk istemenin hak yolunda ne günahı olur ki!

Biz oraya vardığımızda su çoktan taşmış, yaşlı türbedar bu suları küçük cam şişelere doldurmuştu bile. Onun önünde uzayan sıraya girdik. Sen de bir saat, ben diyeyim iki... Bekle, bekle ki sıra bize gelsin. Sonunda gece ayazında, üşüye dona, bir şişe mübarek su almayı başardık. Türbedar adama da bağış mahiyetinde epey bir para bıraktıydık. Ben sanıyorum ki hemen eve döneceğiz. Meğer bu kadar değilmiş vazifemiz. Suyu aldık, doğru Merkez Efendi'nin türbesinin yanındaki Rahime'nin türbesine gittik... Rahime, Merkez Efendi'nin hanımı. O da mübarek bir zat. Türbenin kapısını çalacağız, içerden nalın sesleri gelecek. İnşallah yani. Gelmezse, yandık, muradımız ol-

mayacak... Benim kalbim küt küt. Aman, mübarek Rahime'nin nalınlarını duyayım istiyorum. Kalbim öyle bir atıyor ki neredeyse kulaklarımdan fışkıracak, başka hiçbir ses kalbimin sesini bastırıp gelemiyor kulağıma.

Ne yalan söyleyeyim bir şeyler duydum gibi geldi bana, ama o an bu nalın sesi miydi, benim deli kalbimin deli atışı mıydı bilemedim. Ben, 'Tamam bitti artık dönüyoruz herhal' diye düşünürken 'Şimdi günün doğmasını bekleyeceğiz' dedi Nene Hatun.

– Neden o?

– Gün doğunca iki türbenin de kapısı açılacak. Önce Merkez Efendi'nin ruhuna dua okuyacağız. Sonra Rahime Hatun'un türbesine gireceğiz. Orada bir sürü yemeni var. Onlardan birini alıp yerine kendi yemenilerimizi bırakacağız. Murad için alınan yemeni evde kıbleye asılacak. Eğer hastalık için alınmışsa hastanın başına konması lazım. Biz evde kıbleye asarız. Muradımız olunca da getirir yerine bırakırız.

Saatler geçti. Kuşlar uyandı, insanlar uyandı, sabah ezanı okundu. Türbelerin kapısı açıldı. Dualar edildi. Yemeni alındı ve koşar adım eve dönüldü. Bitkindim, uykusuzdum, helâk olmuştum ama içim rahattı. Artık Rahime Hatun'un da yardımıyla Yasin'imi doğuracağımdan emindim.

Meğer ne safmışım. Nalın sesi falan duymadığımı ikinci Sevim'i doğurduğumda anladım. Adam iyice küplere bindi, beni dövdü, bebeğe küfürler etti. Bu sevgisizlik, bu nefret ikinci Sevim'i de canından etti. Yaşamadı fukara, o da iki ay sonra ölüp gitti. Nene Hatun bana hep cesaret vermeye devam etti. Merkez Efendi'den umut kesmek olmazdı. Biz yıllarca Topkapısına taşınıp durduk. Muharremin onu ya da Arabi ayların ilk cumaları dedin mi biz ordaydık. Cuma namazı vaktinde erkeklerden beri yerde, avluda toplaşan kadınlarla birlikte yanımızda getirdiğimiz ufak tefek eşyayı, mendildi, yemeniydi, o gibi şeyleri müezzine veriyorduk. O da bunlarla birlikte minareye çıkıyor, cuma selasını verirken, elinde murada adanmış ıvır kıvırın olduğu torbayı etrafında dolandırıyordu. Sela bittikten sonra torbayı aşağıya indiriyor, herkes içine koyduğu emaneti geri alıp evine gidiyordu. Bunu, muradı oluncaya kadar da koynunda saklıyordu. Ne anahtarlar sakladım koynumda, ne yemeniler, kalemler, bebek patikleri, mavi küçücük hırkalar, nazar boncukları neler neler... Muradım hiç olmadı. Sakladıklarımı

zaman geldi cinnet geçirip heladan içeri attım. Allah affetsin Merkez Efendi'ye ne sitemler ettim. Acılar içinde kıvrandım. Dualarım, adaklarım, yakarışlarım hep boşa gitti. Allah bana bir Yasin bile vermedi, onun yerine yaşamayan, hemen ölüveren beş kız doğurdum. Beş Sevim kız. Beş ölü kız...Beş bahtsız yavrucak gömdüm...

Hikâyenin burasında da onu dileyen herkes gözyaşlarına boğulurdu. Bu talihsiz kadının ölü doğan Beş Sevim'ine mi, yoksa bir türlü gerçekleşmeyen kendi muratlarına mı yanarlardı bilinmez. Bir oda dolusu kadın Beş Sevim Huriye Hanım'la birlikte saatlerce ağlaşırlardı. Hep kız doğurduğu için onu terk edip giden adama lanetler yağdırırlardı. Ölen beş küçük kız bebeğin ruhuna dualar okurlardı. Ölen bebeklerinin yerine koyduğu beş kedisiyle kapı kapı dolaşıp, her gittiği yerde hüzünlü öyküsünü anlatan Huriye Hanım'a, mahallede herkes şefkatle bakardı.

Kucağında kedilerle konu komşuyu gezip, kedi mamaları için artık yemekler toplayan ve gittiği her yerde anlattıklarıyla hüzünlü bir iz bırakan Beş Sevim Huriye Hanım, ılık bir haziran akşamüstü, her günkü turunu tamamladı ve evine döndü. O gün yanına aldığı iki Sevim'i pardösüsünün içinden çıkardı, yere bıraktı ve bir anda yılların yorgunluğuyla yeterince hırpalanmış olan toparlak bedenini şiddetli bir uyku hali sarıp sarmaladı. Oysa Huriye Hanım, kocası onu terk ettiğinden beri nedense uykudan nefret ederdi. Sanki kendisini, bir türlü kocasına oğlan doğuramayan, doğurduğu kızları da yaşatamayan beceriksiz Huriye'yi uykusuzlukla cezalandırmak ister gibiydi. O yüzden gözlerini gece yarısından sonra şöyle bir kapar, birkaç saatlik ince bir uykunun ardından, daha güneş bile doğmadan yataktan kalkardı.

Ama, o ılık haziran gecesi, uykusu yıllardır ilk kez erkenden geldi. Ve o ılık haziran gecesi, uykusunda ilk kez cinli perili rüyalar gördü.

*Rüyasında cinlerin perilerin yardımıyla **öldürdüğü hayvanın içine girip uyuyan insan** erenlere karışacak demektir. Rüyada, öldürülen hayvanın içine girip uyumak, hüzünlü bir veda anlamı taşır...*

Beş Sevim Huriye Hanım, o erkenden uyuyakaldığı ve uykusunda cinli perili rüyalar gördüğü ılık haziran gecesinin sabahında ortadan kayboldu.

O sabah mahalle halkı, sokak kedilerinin canhıraş miyavlamalarıyla yataklarından fırladı. Kimileri deprem olacak sandı, kimileri kıyamet geldi diye kendini sokağa attı. Kendini sokağa atan şaşıp kaldı. Mahallenin tüm kedileri, Beş Sevim Huriye Hanım'ın 17 numaralı ahşap evinin etrafında, kızgın kurtlar gibi dönüp duruyor, uğursuz yarasalar gibi bağrışıyorlardı.

Şaşkınlığından kurtulan mahalleli birden telaşa kapıldı. Herhalde Beş Sevim Huriye Hanım'a çok feci bir şey olmuştu. Yaşlı kadına acaba biri bir şey mi yapmıştı. Hiç dinmeyen kedi çığlıkları arasında evin kapısını çaldılar, çaldılar, çaldılar. Açan olmadı. Muhtarı çağırdılar. Muhtar kırıp bakalım içeri dedi. Bekçiyi çağırdılar. Bekçi kolayca kırılan kapıyı açtı, içeri girdi. Kapı açılır açılmaz kediler birden sustular.

İçerde her şey yerli yerindeydi. Ne bir hırsızlık, ne de bir boğuşma izi... Tertemiz, beyaz örtüler yerli yerinde serili...Yıkanıp kenara konmuş bakır kedi kapları pırıl pırıl. Yatak yeni yapılmış gibi. Üzerinde kar beyaz kanaviçe örtüsü...

Sadece anlatılamaz bir boşluk, bir yokluk, bir suskunluk. Huriye Hanım'ın ve Beş Sevim'in yokluğu...

O tuhaf kedi gürültüsüyle yataklarından fırlayan mahalle halkı, şimdi de sessizliğin boğuculuğu içinde donup kalmıştı. Ne kapıda bekleşen kedilerden, ne de evin içindeki kalabalıktan tıs çıkmıyordu. Kediler de, konu komşu da şaşkınlıktan dilini yutmuştu.

Gerçek iki gün sonra anlaşıldı; iki gün sonra gazetelerde küçük bir haber vardı. Merkez Efendi türbesinde, Rahime Hatun'un mezarı başında yaşlı bir kadının ölüsü bulunmuştu. Doktorlar bunun doğal bir ölüm olduğu, kadının eceliyle öldüğü yolunda rapor vermişlerdi. Kadın eceliyle ölmüştü ölmesine ama kimsenin anlayamadığı tuhaf bir şey vardı: Kadının ölüsü üzerinde uyuyan beş kedi. Merkez Efendi türbesinin türbedarı bu duruma çok şaşırmış, ölü kadının üzerinde huzurla uyuyan beş kediyi bulunca "Bunda bir keramet

var zaar" deyip onları türbede beslemeye karar vermişti. O gün bugündür, Merkez Efendi türbesinde, güneşli köşelerde, huzur içinde uyuyan beş kedi bulunur. Kedilerin sayısı da isimleri de hiç değişmez; kız olsun, oğlan olsun, beşinin ismi de Sevim'dir.

Bana cinlerin bir oyunu mu bilmiyorum, ama satın aldığım apartman da cinli perili.

Her gün sabaha karşı, apartmanda kedi miyavlamaları duyuyorum.

Sanki bir sürü aç kedi, yemek için bağrışıyor gibi.

Kıhlamalar, çığlıklar, tiz, çok tiz miyavlar.

Sonra birtakım tıkırtılar başlıyor. Sanki bakır kaplar birbirine çarpıyor gibi. Ve olağanüstü bir koku duyuyorum. Karmakarışık bir koku. Sanki bin bir türlü yemek bir arada bir kazanda pişiriliyor.

Koku duyulmaya başladı mı, kedi miyavlamaları hemen kesiliyor.

Tüm bunlar her gün sabah ezanından az önce oluyor.

Kaç kez kalktım tüm binayı gezdim. Sokağa baktım. Her yanı didik aradım. Sesler kokular hiç kesilmedi ama gözlerim, sadece dünyada olup bitenleri gören gözlerim hiçbir şey göremediler.

Biliyorum, cinlerle periler... Beni delirtmek istiyorlar. Artık rüyalarıma giremeyen cinlerle periler her sabah bu apartmanda binlerce kedi çığlığı atıp, tuhaf kokular çıkarıp aklımı kaçırmamı bekliyorlar...

Buna hiç niyetim yok. Büyük bir hazırlık içindeyim. Her gün yukarıdaki beş deliyle tek tek ilgileniyorum. Bana hikâyelerini anlatıyorlar. Anlattıklarını dosyalarında yazanlarla karşılaştırıyorum. Ortak noktaları bulmam gerekiyor. Rüyalardaki

ve gerçek hayattaki cinleri bir araya getirmeliyim. Rüyalardan sızıp hayata nasıl karışıyorlar. Hangi delikleri kurcalıyorlar. Onlara yol gösteren ne...

Kur'an'da yazanları tekrar tekrar okuyorum. Cinlerin izlerini sürmeye gücüm yeter mi acaba? İşaretleri bırakan da onlar olabilir. Yanlış yola girmem an meselesi. Uyanık olmalıyım. Onların peşinden gittiğimi sanırken... önlerine düşmüş olabilirim. Yazılanlar, anlatılanlar ve yaşananlar... Hiçbir zaman çözülemeyecek olan binlerce sır. Ve sayısız tuzak!

Soluk Sarı Perdeli Penceredeki Adam ve Cinperi Masalları

Sabahın erken saatlerinde uyanmak, uyanıp da pencereden dışarı gözümü dikip saatlerce, şuursuz bir şekilde iki bina arasından bölük pörçük görünen denize bakmak ve vapurları saymak, tankerleri saymak...

Bu pencerenin önünde bazen güneşin doğuşunu ve batımını birkaç saniye içinde görebiliyorum. Başkaları aradan saatlerin geçtiğini sansa da benim bana özel, dokunulmaz, benim için bile anlaşılmaz olan o cinperili dünyamda yaşam, oyuncu bir kedi. Ne zaman pıta atacağı nereden belli. Marifet tadı alarak yaşamakta. Bazen akıllı, bazen deli...

İlk şiirimi daha okuma yazma bilmediğim zamanlarda, kelimeleri yan yana getirip söylemeyi öğrendiğim o ilk yıllarda yazmış, daha doğrusu söylemişim:

Kara kara adamlar beyaz damlara çıktılar
Beyaz damları karaya boyadılar.

Bu şiirin hayat korkumun ilk sinyalleri olduğunu kimse anlamamış. Hatta zekâ pırıltısı addedenler bile olmuş.

Oğlan büyüyünce şair mi olacak başımıza.

Oğlan büyüyünce kızların yüreğini bu süslü laflarla hoplatacak galiba.

Oğlan büyüyünce...

Herkes büyüyeceğimi sanmış yıllar boyu. Aksi kimsenin aklına gelmemiş, fikrine düşmemiş, kimsenin içini ürpertmemiş...

Bebek dediğin nasılsa küçük olurmuş, çocuk dediğin kısa, cüce dediğin...

Cüce olduğumu ancak beş yaşıma geldiğimde fark etmişler. Annem bir çığlık atmış, babam bir homurtu patlatmış. Ablam o an bana tiksintiyle bakmış. Küçük kardeşimin "Benle cücenin kardeşi diye alay ediyorlar" çığlıklarıyla ağlaya zırlaya eve gelmesine daha yıllar varmış. Yıllar varmış. Yıllar varmış...

Benim miladım, o haziran öğleden sonrası başlar. Annemin bakışlarının değiştiği, babamın dudak kıvrımlarının acayipleştiği, dünyanın tüm elektriğinin, başka bir yer yokmuş gibi yedi diyardan kanatlanıp geldiği ve yüreğimin süngersi bir hal almasını fırsat bilip, irili ufaklı deliklerine dolduğu ve içimi o zamandan bu zamana –ve bu zamandan biliyorum sonsuzatir tir titrettiği, o dünyanın kahrolası elektriği... Geleceğimin katili, geçmişimin hırsızı. Cüce çocuk masalı. Masalın gerçek dünyada kendine yer bulma olasılığı... Bulduğu yere kurulma kâbusu. Kurulduğu yerde kalma dehşeti. Beni sarıp sarmalayıp, dış dünyadan, anne sevgisinden, baba böbüründen, kardeş gururundan koparan, cüceler dünyasına atıp orada yapayalnız bırakan, acınma sosuna bulayıp, bir topaç gibi ortalık yere fırlatan, o cüce kelimesi...

*Rüyada **cüce** görmek, o kimsenin hayallerinin alt üst olacağı anlamına gelir. Rüyasında cüce görenin, korku damarından ince ince bir acı sızar. Etrafı gama eleme bular...*

Annem, o cüce kelimesini bana ilk kez o haziran akşamı söyledi. O haziran öğleden sonrası, saatler boyu gözlerini kısıp dudaklarını kemirerek bana baktılar. Annemle babam. Ellerindeki doktor yazısı, laboratuar sayısı ve mürekkep karası dolu sarı kâğıtları büküp durdular, buruşturup attılar, sonra çöplerden çıkarıp düzelttiler. Birbirlerini omuzlarından sarstılar. Bana kısık gözlerle baktılar.

Annem bağrına bastırdı, göğsünü açtı, içine soktu beni, bir an orada saklayacak gibi oldu. Sonra bedeni, beni bir yabancı madde olarak kayda geçirip, içinden dışarı fırlattı. Anne sıcaklığı çok arkada kaldı. Divanın üzerine düştüm popom acıdı. Omuzum sarsıldı.

Babam bana hiç dokunmadı. Gözlerini açarak baktı, gözlerini kısarak baktı. Sigara üzerine sigara yaktı. Tam sarılacak gibi oldu, vazgeçti, parmaklarını kırarcasına tıkırdattı, dişlerini kırarcasına çatırdattı; yanaklarında sinir izi, derin çukurlar açıldı, kapandı. Sonra kapı açıldı kapandı. Sonra babam anneme fısıldadı:

– Ben söyleyemem, sen anlat, dedi dişlerinin arasından.

Kapı hızla açıldı, kapı sertçe kapandı ve milat başladı.

Haziran öğleden sonrası olan bu acayip şeyleri, cüce bebek gözlerim gördü ama cüce bebek aklım bir şey anlamadı. Annemle babam hep kavga ederlerdi. Ama hep birbirleriyle. Ama hep gizlice. Bu kez de kavga etmişlerdi ama bu kez benimle sanki, bana kızarak sanki, bana, bana, bana...

Annem yanıma geldi. Başımı okşadı. Bir kez daha bağrına bastı ve:

– Hadi, dedi, uyku zamanı.

Beni kucağına aldı, o bonkör kokusunu burnuma saldı, göğsünün yumuşaklığına sarıp sarmalayıp yatağıma yatırdı. Göz kapaklarımı ilk kez elleriyle kapadı. Bunu bir ölünün gözlerini kapar gibi yaptığını, tüm düşlerini kaybedişinin acısıyla yaptığını, düne kadar büyüyeceğini sandığı çocuğunun o an öldüğünü kayda geçirmek için yaptığını, bu kaydı içgüdüsel dürtülerle yaptığını, ne ben anladım, ne o anladı. Olan biteni odanın kuytularına saklanan yedi cinperi gördü ve içlerinde yazısı en güzel olan, gördüklerini büyüdüğümde bana anlatmak üzere, elindeki o atlas kumaş kaplı deftere, büyülü mürekkeple yazdı.

*Rüyada **yazı yazan** bir kimseyi görmek hileye işarettir. Birileri onu kandıracak ya da o birilerine kanacak demektir. Hileden kaçmak için hep uyanık kalmak gerekir.*

Uyandığımda, hava hâlâ aydınlıktı ama artık akşamüstü olmuştu. Herkesin içini sevince boğan haziran akşamüstü havalarının, benim de içimi sevince boğduğu son haziran akşamüstüydü. Annem, yatağımın yanı başında kıpkırmızı gözler, kıpkırmızı burun, solgun bir yüz, solgun bir bakış, itirazlarla dolu bir dudak kıvrımı, titreşimlerle dolu bir kas yığını halinde duruyordu. Derin bir nefes aldı. Sanki yüzünde tüm bu şeyler yokmuş, sanki tüm bedeni iğrenç bir bulamaca bulanmışçasına kıvranmıyormuş, içinde ateşler yanan yüreği kavrulup kavrulup, kor bir top olup kâh ağzına, kâh midesine, kâh ciğerinin ta içine düşüp, tüm aklını, tüm ruhunu dağlamıyormuş gibi, yani hiçbir şey yokmuş gibi, yatağımın üzerine eğildi, soluğundan dışarı akan annelere mahsus o çiçekli kokuyu üzerime şefkatle fışkırtıp beni gıdıklamaya başladı. Unutmuştum. Uykudan önce yaşanan o tuhaf kasvet fırtınasını, dehşet sinemasını unutmuştum. Uykudan uyanmış küçük çocukların tüm masumiyetiyle oyuna hemen tav olmuştum. Kıkır kıkır. Kıkır kırık kıkır kırır. Kı- kı-r kı- kır r r r r.

Oyun uzun sürmedi. Annem az önce nefesinden ortaya cömertçe saçtığı o efsunlu çiçek kokularını bir iç çekişle geri aldı. Parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu, sonra ovuşan gözlerini iri kahverengi bilyeler kılığına sokup, sonuna kadar açtı. Bu hareketin, gözyaşlarına verilmiş kesin bir "akmayacaksınız" ültimatomu olduğunu, yazısı iyi cinperi atlas deftere not düştü.

Annem beni iki kolumdan kavrayıp, duymayı çok sevdiğim ve her duyuşumda ruhumun gıdıklandığını hissettiğim "Hoppalacık oğluma" tekerlemesiyle, etrafı tahta çitle çevrili, mavi bebek karyolamdan çıkarttı. Kucağına alıp, şu anda önünde durduğum, sularında vapurların, martıların, kara bataklarının, ender de olsa geçiveren denizaltıların dolandığı, binalar arasından görülen denize bakan pencereye benzer pencerenin önündeki divana götürdü. Beni yüzüm pencereye dönük bir şekilde kucağına oturttu, kendisi de ibadet eden bir inançlı edasıyla usulcacık, kimseyi, beni, kendini, divanı, pencereyi, pencereden görünen onca şeyi, görünmeyeni ve en önemlisi de içtenlikle, sorgulamadan, varlığından zerre kadar şüphe duymadan inandığı tanrıyı incitmeden, dizlerinin üzerinde, yüzü

denize dönük, kucağı bana açık bir şekilde oturdu. Her daim deterjan ve gül kremi karışımı kokan ve normalde insanların içini bayıltacak, yüreğini burkacak hatta midesini kaldıracak bu karışık aromayı oğluna sevdirecek kadar anne olan annem, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi ve bana o güne kadar hiç duymadığım yepyeni ve biraz iğneli, biraz zehirli, biraz... biraz... biraz benli yani cüceli... o cüceli masalı anlattı.

O masalı ağladı.

O masalı cehennemin derinliklerinden çıkarıp benim ruhumun derinliklerine fırlattı.

Anne yüreği buna dayandı:

Bir varmış bir yokmuş. Zaman dik bir yokuş, hayat güçsüz bir yolcuymuş. Kaf dağları, Anka kuşları, bir dudağı yerde bir dudağı gökte lamba cinleri, deniz perileri ve bir de minik kara cücesi, bu dik yokuş olan zamanın üzerinde, güçsüz bir yolcu olan hayatın ötesinde, neşeyle, keyifle ve eğlene güle yaşar giderlermiş.

Anka kuşları, bir dudağı yerde bir dudağı gökte lamba cinleri ve deniz perileri bu dünyaya ait varlıklar değillermiş. Onlar bu dünyada kara cücesinin davetlisi olarak bulunurlarmış.

Minik kara cücesiyse, güzeller güzeli bir gelincik çiçeğiyle, güçlü kuvvetli ama biraz kederli, kendi dünyasında yaşayan, etrafında olup bitenleri pek fark etmeyen sakin bir çobanın aşkının talihsiz meyvesiymiş.

Gelincik çiçeği, bir bahar seheri, efil efil esen rüzgârın oyununa gelmiş, kavalını çalıp kuşlarla şakalaşan çobana gönül vermiş. Çoban onu yemyeşil çimenlerin ortasında her gün görür, güzelliğine iç çeker ama yanına gelmezmiş. Belki de gelincik çiçeğine insan eli değmeyeceğini, değerse çiçeğin tiril tiril yapraklarının büzüşüp kararacağını, o gelin kırmızısı renginin oracıkta gece karasına döneceğini bilirmiş de gelip ellemezmiş, tül yapraklarını kendi tenine değdirmezmiş. Ama gelincik, zavallı gelincik, çobana sırılsıklam âşıkmış.

– Bir kez olsun yanıma gelse, eli yapraklarıma değse, büzüşüp kararmaya razıyım. Ah bir kerecik gelse, eli...

Rüzgâr gelinciğin bu ölüme aşkını görürmüş ama görmezden gelmiş. O da gelinciğin çobana duyduğu aşkın umarsızlığını, tüm kâinat varlıkları gibi gayet iyi bilirmiş.

Ama ormanda muziplik yapmayı, muziplik yapıp ortalığı birbirine katmayı, hatta birilerini ağlatıp birilerinin ciğerini yakmayı çok seven keçi kılıklı şeytan tırnaklı, kuzgun renkli, diken kanatlı bir Cinteke varmış.

Cinteke, bu tuhaf aşkın farkına varmış ve gelinciğin mantıktan yoksun, aşkla efsun kalbine zehirli bir oyun akıtmış.

O gün çoban kavalını çalıp, koyunlarına en hüzünlü dağ şarkılarını söyledikten sonra, her zaman olduğu gibi çıkınını açmış, içinden köy ekmeğini çıkarmış. Dağların ıtırlı kokularını Pandora'nın kutusu gibi içinde taşıyan keçi sütünden yapılma otlu peynirini yanına koymuş. Bir ekmekten ısırmış, bir peynirden. Bir ekmekten ısırmış, bir peynirden. Bir uzaklara bakmış, bir parmaklarına. Bir gitmeyi düşünmüş, bir kalmayı. Bir yaşamı sevmiş, bir ölümü özlemiş. Bir sevinmiş, bir hüzünlenmiş. Peynir, ekmek, hüzün, neşe, sesler, susuşlar hepsi o gün ona bir tuhaf gelmiş. Sanki ağaçların arasında iki göz onu izlermiş. Bahar, demiş geçmiş. Bahar böyledir, çobana bile hülyalar verir. En iyisi bahara kanıp uyumak, hülyaları rüyada yaşamak. Gözlerini kapamış, ruhunu kapamış, rüyalara kapanmış.

> *Rüyada **ipek elbise** görmek, gören kimse için aşka işarettir. Rüyada **kırmızı ipek elbise** gören, karşılıksız aşkla tanışacak demektir. Rüyayı gören sevilecek ama seven, sevilenin sevdiceği olmayacaktır.*

Çok geçmeden, muziplik yapmayı, muziplik yapıp ortalığı birbirine katmayı, hatta birilerini ağlatıp, birilerinin ciğerini yakmayı çok seven keçi kılıklı, şeytan tırnaklı, kuzgun renkli, diken kanatlı Cinteke, üzerine üflediği büyülü bahar uykusunun meyvesini toplamak üzere çobanın yanında bitmiş. Âşık bakışlarla, sevdiği çobanın masum uykusunu seyreden gelincik çiçeği, sevdiceğinin yanında bu tuhaf yaratığı görünce çok korkmuş. Yüreği hoplamış, tül yaprakları bir anda ter içinde kalmış. Cinteke gelinciğin korku rüzgârını ensesinde hissedince, en sevimli bakışını gözlerine iliştirip, en sevimli gülüşüyle yüzünü gelinciğe dönmüş ve:

– Korkma gelincik kız, hiç korkma. Az sonra sana sahip olmak istediğin en değerli şeyi, sevdiceğinin özünü getireceğim, demiş.

Gelincik, Cintekenin dediklerinden bir tek kelime bile anlamamış ama bu korkunç görünümlü yaratığın etrafa yaydığı "her şey yolunda" kokusuna kanmış. Merakla olan biteni izleyip, sabırla olup bitecekleri beklemeye başlamış.

Cinteke, birdenbire bir arı olup, gaflet uykusundaki çobanın ağzından içeri girmiş. Bunu gören gelincik korkulu bir çığlık atmış, kırmızı yapraklarını dehşetle birbirine sarmış, olan bitene bakamaz olmuş.

Az sonra ya da saatler sonra – gelincik geçen zamanı bilemeyecek kadar korkmuşmuş– bir arı vızıldayarak gelinciğin yanına gelmiş. Kanatlarında sarı parlak tozlar getirmişmiş. Gelincik vızıltıya gözlerini açınca, bu tozlar başından aşağıya dökülmüş. Arı, kanadındaki tozları gelinciğe verdikten sonra havada hızlı bir dönüşle küçücükken büyüyen, büyüdükçe etrafa biberli kokular salan bir hortum yaratmış; dönmüş, dönmüş, dönmüş ve kara hortum dindiğinde gelinciğin yanında Cinteke belirmiş.

– Gelincik kız bu değil miydi istediğin. İşte sana çobanın özleri. Al onunla sabaha kadar seviş. Muradına er, demiş.

Gelincik olan bitene şaşırsın mı, sevinsin mi bilememiş. Kahkahalar atarak uzaklaşan Cintekenin ardından bakakalmış.

Rüzgâr olan biteni görmüş, Cintekeye çok kızmış. Başına gelecekler den habersiz gelinciğe acımış, ona derin bir uyku üflemiş.

Gelincik uykusunda çobanın tozlarıyla sevişmiş.

Çoban uykusunda kırmızı ipek bir elbise görmüş.

Rüzgâr, "Bu ikisi de artık yaşamasa daha iyi" demiş.

Çobanın tozları gelinciği gebe bırakmış.

Rüzgârın kolları çobanı usulca ölüme taşımış.

Gelincik o gece, oracıkta, görünümü insan, boyu cüce ama içi gelincik bir çocuk doğurmuş.

Rüzgâr gelinciği de kollarına alıp ölüme taşımış.

Annesi gelincik, babası çoban, ebesi Cinteke olan çocuk, ormanın içinde, çimenlerin arasında rüzgârın kollarında büyümüş.

Büyümüş, büyümüş ama fazla büyümemiş.

Rüzgâr bir gün onu, insanların arasına karışmasının zamanın geldiğini söylemek ve artık büyümeyeceğini anlatmak için kucağına oturttuğunda, doğalı beş yıl olmuşmuş.

Rüzgâr ona demiş ki:

– Sonsuza kadar bu ormanda, benim kucağımda yaşayamazsın. Yakında babanın soyundan olan insanların arasına karışacaksın. Ama önce öğrenmen gereken şeyler var. İlki: Senin bu dünyada eşin benzerin yok. Çobandan olma, gelincikten doğma, Cinteke hilesi tek cüce sensin. Bu, senin kendini belki yalnız hissetmene yol açacak, belki yaşam gözünü korkutacak ama öğreneceğin ikinci şey tüm bunları unutturacak. Çünkü sen, ayrıcalıklı bir varlıksın. Kimsenin görmediğini görecek, kimsenin duymadığını duyacak ve tüm yaşamın boyunca hayattan zevk alacaksın. Belki babanın soyundan olanlar seni aralarına almayacak, insan saymayacaklar ama annenin soyundan olanlar, tüm çiçekler, tüm bitkiler, yeşillikler seni görünce dile gelecekler. Bir de gökyüzünde yaşayan tüm cinler ve periler seni çok sevecekler. Arkadaşın onlar olacak, insanların açacağı yaraları, efsunlu merhemlerle onlar ovacak...

Masalın burasında uyuduğumu çok iyi hatırlıyorum. Annemin sesindeki titrek neşeyi, rüyamda dantel bir kurdele olarak gördüğümü de.

> *Rüyada **kurdele** görmek ölüme işarettir. Rüyasında kurdele gören kimsenin yakınlarından biri ölür. Ölür. Ölür. Ölür...*

Uyandığımda etrafı tahta çitle çevrili mavi bebek karyolamda yatıyordum. Başucumda bir sürü kadın vardı. Hiçbiri annem değildi ve hepsi ağlaşıyorlardı. İçerden mis gibi bir helva kokusu geliyordu.

Biliyorum, cinler şua ve enerji gibi bir varlık olduklarından vücudun her yanına nüfuz edebiliyorlar.

Şeytanın aslı da bir cin.

Hazreti Muhammed bir hadiste söyle diyor:

"O, kanın damarlarda dolaştığı gibi, insan vücudunda dolaşır."

Cinler ışığın içine gizlenip bedenime sızmaya çalışıyor ve birtakım organlara işlemek istiyorlar.

Oralarda hastalık yaratacaklar.

Cinler her şeyi biliyorlar. Bilgi hırsızı cinperiler.

Bazen kulaklarıma olmadık şeyler fısıldıyorlar, beni yoldan çıkarmak istiyorlar.

Onlar insanı diledikleri şeye inandırırlar.

Cinler insanların en hassas organlarına kadar girer onları delirtirler. Beni delirtmek istiyorlar.

Işıktan kaçmalıyım. Sıcaktan da...

Kaderimde alevler olsa da...

Neden kendimi bir trajedi kahramanı gibi hissediyorum. Oyunun henüz başı, her şey yolunda görünüyor. İpler benim elimde. Ama... ama.. ama havada tuhaf bir koku var. Bu Yunan trajedilerinin ilk sahnelerinde duyulan kokunun aynısı. Biraz barutlu, biraz kükürtlü gri bir koku. Seyirciye, "Her şey şimdilik yolunda, ama sevinmeyin, görün bakın az sonra kahramanlarımızın hayatı nasıl tepe taklak olacak! Yerlerde nasıl kanlar akacak, havada nasıl ihanetler uçuşacak... anlamlar nasıl birbirine karışacak... bakın görün oyunumuz sizi nasıl da şaşırtacak!" diyen o trajediler gibi...

Soluk Sarı Perdeli Penceredeki Adamın Gerçek Hikâyesi

"Annesi ona ne zaman kızsa 'Bugüne kadar kimse mezara kendi ayaklarıyla gitmedi' derdi. Bunu söylerken, gözlerinden bir anneye asla yakışmayan soğuk, sevgisiz bir ışık sızardı. Bunu söylerken, nefesi dudaklarının arasından buz gibi çıkar, küçük çocuğun titrek bakışlarına tokat gibi çarpardı. Annesi böyle söyleyerek, onu düpedüz öldürmekle tehdit ederdi. Tıpkı babasını öldürdüğü gibi.

Ama önce oğlanın büyümesi gerekiyordu. Kadın bir çocuğu öldürürse çok fazla ceza alacağını hatta belki de asılacağını biliyordu. Onun için, oğlanın önce büyümesini, sonra hayırsız çıkmasını, sonra da anneye karşı öldürülmeyi hak edecek feci şeyler yapmasını beklemesi gerekiyordu.

Çocuk küçüktü ama bunları anlamayacak kadar aptal değildi."

Doktor Samimi, sadece ilk paragrafı okuyabildi. İkinci paragrafta harfler karmakarışık oluyor, yazı incelip ipe dönüşüyor, okunması imkânsız hale geliyordu. Oysa ilk paragraf inci gibi harflerle yazılmıştı. Küçük a'larla küçük e'ler bir boyda; küçük t'lerin boyu küçük l'lerden kısa... En önemlisi de çizgisiz kâğıtta tüm harfler aynı hizada. Sanki bilgisayar çıkışı gibi. Ne noktalamalarda bir hata vardı, ne de kelimelerin yazılışında. Eğer hasta bu üç sayfayı gözünün önünde kaleme almış olmasa, Doktor Samimi baştaki ilk paragrafı başkasının yazdığına bile inanabilirdi. Onu rahatsız etmemek için kendi işleriyle ilgileniyormuş gibi yapmış, gözlüklerinin üzerinden zaman

zaman ona kaçamak bakışlar atmış ve her seferinde de kurşun kalemin ucunu kemire kemire yazacaklarını kurgulamaya çalıştığını görmüştü. Bir saat sonra hasta "Bitti" diyerek üç dosya kâğıdını uzattığında umutsuzluğa düşmüştü. En üstte duran üçüncü sayfada yazı değil, örgüsünden defalarca sökülmüş upuzun yün iplikler vardı. İkincisi de aynıydı. Ancak üçüncü sayfanın başında, bir paragraf kadar gerçek bir yazı görülüyordu. Hastaya duygularını belli etmeden "Yazdıkların için teşekkür ederim" demişti.

Oğuz, geceleri apartmana teker teker getirdiği deneklerin ilkiydi. On beş yaşından beri akıl hastanesinde tutuluyordu. Annesini öldürmüştü. Şimdi otuz yaşında olduğuna göre bunu yaptığında henüz on beş yaşındaydı. Yani en deli çağında. Kimi kimsesi yoktu. Doktor onu hastaneden biraz dalavere, biraz da rüşvetle çıkarmayı başarmış ve Cihangir'deki bu apartmana getirip, en alt kattaki daireye yerleştirmişti. Hasta, durumdan şikâyetçi ya da memnun olamayacak kadar şuursuzdu. Her şeyi olduğu gibi kabullenmesi, hastalığının bir parçasıydı. Ama kendi kafasında oluşturduğu öyküyle ters düşmediği sürece.

Kendini cüce sanıyordu. 1.70 boyundaydı ama cüce olduğundan emindi. Beş yaşından beri büyümediğine kendini inandırmıştı. Yazdıklarına bakılırsa bunun nedeni, annesinden korkmasıydı. Babasını hiç tanımıyordu. Çünkü annesi daha ona hamileyken, kocasını, iki kişilik tek yastıklı, beyaz patiskalı yataklarında, en zararsız haliyle uyurken, evet uyurken, yedi yerinden bıçaklayıp öldürmüştü.

Hikâye klasikti. Adam on sekiz yaşındaki Gülsüm'ü ailesinin rızası olmadan kaçırmış, evlenme vaadiyle kandırmış, imam nikâhı kıymış ve eve kapatmıştı. Genç kadın bir süre, çoğu yeni evli gibi mutlu mesut yaşamış, hayatı toz pembe görmüştü. Ama birkaç ay sonra, geçim sıkıntısı baş göstermeye başlayınca, adam karısını başka erkeklere satmaya çalışmıştı. Kadın buna başta direnmiş, baba evine geri dönmeye kalkmış ama tüm kapılar hışımla yüzüne kapanınca, kocasının evinde yaşamaya mecbur olmuştu.

İşte Oğuz'a da o sıralar hamile kalmıştı. Hamileliğinin farkına çok geç vardığı için, hiçbir doktor kürtaj yapmayı kabul

etmemişti. O da kendi bildiği yöntemlerle, babasının kimliğinden bile emin olmadığı bebeği düşürmeye çalışmış ama her seferinde başarısız olmuştu. İçindeki canlıyı öldüremeyeceğini anlayınca, bu kez tüm nefretini, kendini satan kocasına yöneltmiş ve bir gece onu yatakta uyurken yedi yerinden bıçaklayıp öldürmüştü.

Oğuz o yüzden cezaevinde doğdu. Yedi yaşına kadar orada büyüdü. Ama annesinin kucağında değil, koğuştaki başka kadınların kucağında. Gülsüm, ona meme vermeyi bile reddetmişti. Bebek doğduğunda aynı babasına benziyordu. Yani öldürdüğü kocasına. Bu Gülsüm'ü çocuktan daha da tiksindirdi.

– Keşke, keşke o heriflerden birinin dölü olaydı da, o pezevenginin dölü olmayaydı, diye söylenip dururdu. Oğuz'a ismini koğuştaki öbür kadınlar koydular. Altını onlar değiştirdi, bebeği olan bir başka kadın Oğuz'a süt anneliği yaptı. Eğer Gülsüm Oğuz'u dışarıda doğurmuş olsaydı, bebek asla yaşamazdı. Hapishane Oğuz'un hayatını kurtardı. Ama Gülsüm, kendi geçmişinin hıncını bu oğlandan almakta kararlıydı. Koğuştaki tüm kadınlar onun oğlunu bir gün öldürmesinden korkuyorlardı. Hapishanede bir maskot gibi kucaktan kucağa dolaşan Oğuz, çoluğundan çocuğundan uzak onlarca kadını hayata bağlayan bir sevinç olmuştu. Hiçbiri ona bir zarar gelmesini istemiyordu. Ama Gülsüm, kafasına takmıştı, çocuğu bir gün öldürecekti. Oğuz kaç kez kadınları aralarında fısıldaşırken duymuştu:

– Yavrucağın büyümesini bekliyor; büyüsün öldürür bu günahsız garibi o deli kadın.

İşte bu yüzden Oğuz hiç büyümemeye karar verdi. Bu kararı verdiğinde yedi yaşındaydı. O yıl cezasını tamamlayan Gülsüm tahliye oldu, dolayısıyla Oğuz da onunla birlikte kendini dışarıda buldu. Artık koruyucu mahkûm kadınlar yoktu. Annesiyle baş başa, hiç bilmediği bir dünyada yapayalnız kalmıştı. Annesiyle... Babasını öldüren ve bir gün kendisini de öldürecek olan, o sevgisiz, nefret dolu, deli kadınla...

Küçük aklıyla ölümden kurtulmanın yollarını aramaya başladı. Annesinden kaçamayacak kadar güçsüzdü. Kaçsa da nereye gidebilirdi. Yedi yaşına kadar hapishanede yaşamış, dış dünyayı cici annelerinin öğrettiği azıcık okuma yazmayla zar

zor sökebildiği gazetelerden ve hafta sonu kantinde sadece üç saat seyrettikleri televizyondan gördüğü kadar tanıyabilmişti. O üç saat de hep ya şarkılara türkülere ya da acıklı yerli filmlere denk gelmişti.

Bildiği her şey hayallerle süslüydü. Gerçek, onun ulaşamayacağı kadar derine gömülmüştü. O da bildiği tek şeye, hayale sığınmaya karar verdi. Ve kendini bir cüce olduğuna inandırdı.

O cüceydi yani hiç büyümeyen bir bebek; annesi de onun cüce olduğuna inanan ve buna çok üzülen bir melek.

Herkes bilir ki melekler, cüce bebekleri öldürmezler.

Oğuz hiç okula gitmedi. Bütün gün evde, pencerenin karşısına oturup annesinin uyanmasını bekledi. Annesi akşam üzerine doğru uyandığında, kaçıp yatağın altına saklandı. Orada hayattaki tek arkadaşı olan cinlerle oynadı. Annesinin evin içindeki huzursuz dolanmalarını, sinirli telefon konuşmalarını hep yatağın altından korkuyla izledi. Akşam saat on bir olduğunda annesi kapıya gelen taksiye binip giderdi. Oğuz da anca o zaman yatağın altından çıkıp, annesinin dolapta bıraktığı yiyecekleri yerdi. Televizyon seyreder, gazeteleri karıştırır ve hayallere dalıp divanın üzerinde uyuya kalırdı. Uykusunda gün boyu divanın altında birlikte oynadığı cinler ona dünyanın en güzel rüyalarını gördürürdü. Bu rüyalarda şefkat dolu bir baba, sıcacık çorbalar pişiren bir anne vardı. Baba akşam işten eve gelince, melek kadar güzel olan anneyi aşkla kucaklar, küçük Oğuz'un da burnunu sıkardı. Sonra hep birlikte masaya oturur, televizyondaki komedi dizisine güle güle yemeklerini yerlerdi. Bu rüyalarda Oğuz cüce değildi. Oğuz gözünü rüyalardan açar açmaz bedeni, aklı ve fikri hemen cüce kılığına girerdi.

Oğuz hiç dışarı çıkmadan, evi büyüdüğü hapishane gibi güvenli sanarak ve kendini cüce sayarak on beş yaşına kadar annesinin evinde, divanın altında büyüdü. Kendi nasıl cüce olduğuna inanıyorsa, annesini de buna inandırdığından emindi. Kendisiyle çok az konuşan, önüne bir lokma yemek koymaktan başka bir şey yapmayan, gece yarısı taksiyle gittiği işten sabaha karşı makyajı birbirine karışmış bir şekilde dönen Gülsüm, on

beş yaşına kadar Oğuz'u ve onun tuhaflığını görmezden geldi. Ne divanın altında kimlerle gülüşüp oynaştığını merak etti, ne de geceleri rüya görürken neden hep gülümsediğini...

O gün, yani olayın olduğu o haziran gece yarısı Gülsüm evden çıkarken birdenbire geri döndü ve Oğuz'a soğuk bir sesle şöyle dedi:

– Artık büyüdün. Kazık kadar oldun. Sana daha fazla bakamam. Bu evde kalmak istiyorsan, gider kendine bir iş bulur, çalışırsın.

Oğuz söylenenlerin sadece başını duydu.

Annesi ona ne demişti?

"Artık büyüdün."

Kulakları çınladı, gözleri karardı, başı döndü, midesi bulandı. Annesi onun büyüdüğünü sanıyordu. Onun bir cüce olduğunu bilmiyordu. Annesi onun büyüdüğünü sanıyorsa... Onu büyük sanıyorsa... Annesi onu artık öldürecek demekti!

Annesi onu öl-dü-re-cek-ti!

Kapının kapandığını duyduğu anda mutfağa gitti. Ekmek bıçağını aldı ve demir zımparayla bıçağı biledi, biledi, biledi...

Sabaha karşı Gülsüm, yüzü gözü karmakarışık, yoğun bir içki ve kusmuk kokusunu giymiş bir halde evden içeri girdiğinde Oğuz hâlâ mutfakta, karanlıkta, bıçağı bilemeye devam ediyordu.

Gülsüm o kadar sarhoştu ki oğlunun mutfakta olduğunu fark bile etmedi. Doğruca yatağına gidip, üzerindekilerle birlikte yığıldı kaldı.

Oğuz, annesini onun tıpkı babasını öldürüşü gibi tam yedi yerinden bıçakladı.

Sonra tekrar mutfağa gitti ve tıpkı küçüklüğünde, kadınların hapishanede tahliye olanların ardından özene bezene hazırladıklarına benzer koca bir tencere helva pişirdi. O sabaha karşı tüm komşuları kokusuyla uykusundan uyandıran koca bir tencere helva...

Cinin aslında ne olduğunu biliyorum.

Bugüne kadar bana gerçek yüzlerini göstermeyen, çocukluğumun sevimli arkadaşları, sırdaşları, neşeleri olan cinler aslında öyle değiller...

Işıktan kaçmayı bıraktım. Onlarla yüzleşmeye karar verdim.

Ve dün gece apartmanı istila eden cinperi ordusunu gördüm.

Onlar ateşten yaratılmış, ışık hızında hareket edebilen, gaz gibi girdiği maddenin şeklini alabilen tuhaf varlıklar.

Erkeği cin, dişisi peri.

İçlerinden biri kulağımdan içeri girdi ve anlattı:

Yedi yüz ile bin beş yüz yıl arasında ömürleri var. Ölümleri yaklaştığında ihtiyarlıktan geriye, çocukluğa doğru giderler.

Kulağıma giren cinperi "Çakmağını yak ve ateşine bak" dedi.

Çakmağımı yaktım ve ateşe baktım; yanan ateşin altta kalan sarı alevinde şeytanların, üstte yanan mavi ateşte cinlerin dans ettiğini gördüm.

Dün gece içlerinden biri gözlerimin önünde hızla öldü.

Yaşlı suratlı korkunç bakışlı bir cin saniyeler içinde, gözlerimin önünde gençleşerek bebek oldu; sonra da ateşin içinde yok oldu.

Ateş parmaklarımı yaktı, ölen cin derimden içeri aktı.

Yukarıdakilerden hiçbiri cinleriyle benim kendi cinlerimle

kurduğum ilişkiye benzer bir şey yaşamamışlar. Onlar cinleriyle barışıklar. Hiçbiri benim yaptığımı yapmamış. Hiçbiri cininin sözünden çıkmamış.

Hiçbiri cininin ateşten olduğunu ve dokunduğunu yaktığını bilmiyor. Hepsi cinlerini iyi sanıyor.

Onları bu rüyadan uyandırmak için henüz erken.

Kurşuni Yeşil Perdeli Penceredeki Kadın ve Cinperi Büyüleri

Sabahın erken saatlerinde uyanmak, uyanıp da pencereden dışarı gözümü dikip saatlerce şuursuz bir şekilde iki bina arasından bölük pörçük görünen denize bakmak ve denizaltı görünce şaşırmak...

Artık seksen yaşımdayım ve bu tuhaf davranış bozukluklarından kurtulmam imkânsız. Zaten böyle bir şey istediğim de yok. Hiç istemedim, hiçbir zaman olduğumdan başka olmak istemedim. Neye sahipsem hepsini çok sevdim. Seksen yıldır kendimi çok sevdim. Gözlerimi, gözlerimin gördüğü her şeyi, kulaklarımı, kulaklarımın duyduğu her sesi, yüreğimi, yüreğimin hissettiği her duyguyu, ellerimi, ellerimin yaptığı her işi, ayaklarımı, ayaklarımın götürdüğü her yeri, hatta insanların içine bir iğne gibi saplanan, şu incecik, tiz sesimi bile, sorgusuz sualsiz sevdim; ben kendimi sevdim. Sadece kendimi...

Bir de şu deli kaçık cinperilerimi.

Sesim ben çok gençken de böyle incecikti. Çocukken bunu kimse yadırgamıyordu. Sonra babam, beni hiç sevmeyen babam, bir gün, durup dururken, bana boş boş bakarken, ortada hiçbir neden yokken,

– Senin sesin de vücudun gibi çok çirkin, dedi.

Bunu dedi ve beni öldürdü, ölümü, soğuk suların fışkırdığı kaynaklara gömdü. İçim o günden sonra hiç ısınmadı.

Babalar kızlarına kötü şey söylemezler. Söylememeliler...

Yüreğimin ve aklımın en dibinde açılan ve taze taze kanayan bu derin yarayla bir elime sedef süslü aynayı, öbür elime teneke saplı feneri alıp annemle babamın odasındaki küf kokan ceviz gardırobun içine saklandığımı kimseler görmedi. Tam üç gün beni orada aramayı kimseler akıl edemedi. Gardırobun dibinde, üç gün üç gece, yemeden içmeden, tuvalete bile gitmeden uyudum, uyandım. Aynaya baktım ağladım. Uyudum, uyandım, aynaya baktım, ağladım. Uyudum, uyan...

*Rüyada **ayna** görmek, insanın unutulacağı anlamına gelir. Rüyasında ayna görenler, en yakınlarının gözünde ve gönlünde görülmez olurlar. Rüyasında ayna gören bir kimse, ömrünün sonuna kadar baş başa kalır kendisiyle...*

– Kalk kızım kalk. Ne yapıyorsun burada, üç saattir her yerde seni arıyoruz, diye karnı burnundaki annem beni dürttüğünde, o zamana kadar gördüğüm rüyayı sonra hiç hatırlamadım. Hatırladığım tek şey bir daha asla konuşmadığım. İnce sesimi, o gardırobun dibine, annemin hiç giymediği dantel bir sabahlığın kıvrık eteklerine gömdüm. Ama üç saati, üç gün gibi yaşadığım da aklımdan hiç çıkmadı. Zamanın göreceli olduğunun bir yerlerde yazdığını o gün bilmiyordum, bugün de bilmem. Ama içimde hissederim. Zaman benim oyuncağım. Onu ince parmaklı, ince kemikli, ince damarlı elimin içine alır, hiçbir avucun sahip olamayacağı sertlikteki avucumun içinde kıvır kıvır çeviririm, ezerim, sindiririm. Zaman benden korkar. Ben zamanı bir hayal ustasının hüneriyle parmaklarımda oynatırım.

Sustuğumda yedi yaşımdaydım. Tam on yıl annemle birlikte, köylerden köylere tayin edilen öğretmen babamın peşinde sürüklendik. Annem her yıl bir erkek çocuk doğuruyor, babam her yıl oğlu olduğuna seviniyor ve her yıl bir yıl önce doğan erkek çocuk bilinmez bir şekilde ölüyordu. Annem sanki onun öleceğini bilirmiş gibi, birini doğurduktan sonra hemen ötekine hamile kalıyor, gömdüğü her oğlanın ardından, gebe gözyaşları döküyordu.

Bu tam on yıl böyle sürdü gitti. On oğlan bebek doğuran annem on oğlan bebek gömdü. Ben on yedi yaşıma geldiğimde, her köye, lanetli bir aile gibi, bir mezar bırakarak oradan oraya dolaşmıştık. Sonunda doğurduğu oğlanlar gibi annem de öldü.

Annemin öldüğü köyün adı Acı Ağaç köyüydü. Bu köyde başka hiçbir yerde eşi benzeri bulunmayan, adının aksine cennet meyvesi tadında yemişleri olan, benim ballı kasvet ağacı adını taktığım devasa ağaçlar vardı. Evimiz gibi, annemle son doğmamış erkek kardeşimin mezarı da bu acı ağaçlardan birinin altındaydı.

Annem bir haziran öğleden sonrası ölmüştü. İkindi namazının ardından, babam annemi karnındaki muhtemel oğlan çocuğuyla birlikte, köy ahalisinin de desteğiyle, küçücük mezarlıktaki acı ağaçlardan birinin altına gömdü.

Ben evde köyün kadınlarıyla birlikte kalmıştım. Onlar ağlaşıp, helva kavururken sobanın yanındaki döşeğin içine kıvrılmış ağlıyordum. Kadınlar bir yandan ölü evinin olmazsa olmaz o törensi matemini hep bir elden tamamlamaya çalışıyor, bir yandan meraklı gözlerle benden çıktığını ilk kez duydukları tuhaf sese kulak kabartıyorlardı. Yedi aydır bu köydeydik ve onlar hiç ses telim olmadığını, o yüzden etimden et kopsa bile, gıkımın çıkmayacağını sanıyorlardı. Bu yüzden yorganın altına kıvrılmış ağlarken çıkardığım incecik sesler, kafalarını karıştırmıştı. Sesim öyle inceydi ki, köyün tüm kuşları susmuş, beni dinlemeye başlamışlardı.

*Rüyasında **kuş** gören kimse, zayıf ve çaresiz olarak yorumlanır. O kimsenin başına fena bir şeyler gelecek demektir. Rüyasına kuş konan kimsenin, ruhunun kanatları örselenir.*

Babam kasketi elinde odadan içeri girdiğinde, kadınlar bir anda telaşlanıp, önceden sözleşmiş gibi odanın bir köşesine toplaştılar. Babam tek kelime etmeden hüzünlü ve kederli bakışlarla hepsine teşekkür etti. Hepsi bu teşekkürü bembeyaz yaşmaklarının boncuklu kenar işlerine iliştirip, odadan dışarı çıktılar. Biri hariç.

Ketum Hatun, odanın diğer köşesinde, iki büklüm vücuduna rağmen yine de dimdik bir edayla duruyordu.

Babam benim yattığım döşeğe bir göz attı. Ketum Hatun:

– Uyuyor, dedi. Küstüm otu içirdim sabaha kadar açmaz gözünü.

Babam duyduğuna sevinmiş bir ifadeyle ama söze nasıl başlayacağını bilmemenin sıkıntısı içinde döşeğin ayak ucuna ilişti. Uzun süre Ketum Hatun ayakta, babam yerde, karşılıklı susuştular. Ketum Hatun'un söyleyecek bir şeyi yoktu. Yardım istercesine kendisine bakan babamı konuşması için cesaretlendirmekten başka bir şey yapamazdı. Orada öyle kambur ama dimdik duruyor olması da yeterince davetkârdı.

Babam sonunda davete cevap verdi ve konuşmaya başladı:

– Ketum Hatun, sakın sana suçlusun dediğimi sanma. Çocuk ölü doğmasın diye otlar kaynattın, büyüler yaptın, dualar okuttun. Her şey bizim iyiliğimiz içindi. Hata yapan biri varsa o da benim. Tutturdum oğlan çocuk diye...

Ketum Hatun bakışlarıyla babamı susturdu ve ben uyuyakaldım. Uyandığımda babam yoktu. Beni Ketum Hatun'a bırakıp gitmişti. Ketum Hatun'a. O cadı kadına. Köyün gerçek cadısına...

*Rüyada **cadı** görmek, o kimsenin yeni şeyler öğreneceğine işarettir. O güne kadar hiç bilmediği, hatta kimselerin bilmediği, sır kabilinden yeni şeyler...*

Yeni hayatıma çabuk alıştım. Ketum Hatun cadıydı ama hiç de kötü biri değildi. En önemlisi akıllıydı. Annemle babam ben sustuktan sonra beni konuşmaya ikna etmek için hiç uğraşmamış, durumu olduğu gibi kabullenmiş ve tüm ilgilerini, umutlarını, düşlerini yeni doğacak oğlan çocuklara yüklemişlerdi. Beni unutmuşlardı. Hiç olmasa daha iyi olur bir kız çocuğu etiketiyle, beni evin en ücra köşesine *zımbalamışlardı.* Bu beklentisizlikten yüreklenip, hayata kazdığım karanlık tüneli yıllar içinde gönlümce derinleştirmiş, konuşmayı neredeyse gerçekten unutmuşken, tam suskun kimliğimle tünelimde mutlu mesut, yapayalnız kalmışken, hepsi birden, hem annem, hem

babam, hem de doğmamış erkek kardeşim hayatımdan bir gün içinde çıkıp gitmişlerdi. Üstelik beni tanışmaya hazırlıksız olduğum o tuhaf dünyanın sedef anahtarını koynunda saklayan bir kadına bırakarak...

*Rüyada **anahtar** görmek, öbür âlemlerden haber almak anlamına gelir. Rüyalarında anahtar görenlere tez zamanda iyi saatte olsunlar görünür...*

Ketum Hatun, evden iki üç parça eşyamı alıp, beni kolumdan tuttuğu gibi kendi evine götürdü. Köyün biraz dışında, en yaşlı acı ağacın altında, harabe bir kulübede yaşıyordu. Çocuklar onun kulübesine asla yaklaşmaz, oradaki acı ağacın en ballı yemişlere sahip olduğunu anlatan masallarla büyüdükleri halde, o ağaçtan düşen yemişi ağızlarına koymazlardı. Çocuklar cadıdan korkarlardı. Babam, beni sevmeyen babam, çocuğunu, çocukların deli gibi korktuğu bir cadıya bırakıp, beni bir cadının ellerine bırakıp... bırakıp... bırakıp, gitmişti.

Sadece çocuklar mı. Köydeki herkes çekinirdi Ketum Hatun'dan. Kaç yaşında olduğunu kimse bilmezdi. Köyün en yaşlısı bile çocukken Ketum Hatun'un efsunlu şuruplarını içtiğini anımsıyordu. Ondan öncesini bilen yoktu köyde. Hoş, ondan sonrasını bilen de olmayacaktı bu gidişle. Köylüler hiç dile getirmezlerdi ama Ketum Hatun'un Azrail'le anlaşması olduğuna inanırlardı. O, doğana can verecek, hastayı iyileştirecek, yaraları saracak, hatta ölenin canını alacaktı ama kendisi ölmeyecekti. Ölüm, çevresinde kol gezecek ama en yaşlı acı ağacın dibinde yaşayan, en yaşlı cadı Ketum'a ilişmeyecekti.

Aslında adı belki de Ketum Hatun bile değildi yaşlı cadının. Hiç kimseyle gereğinden fazla tek bir kelime bile konuşmadığı için köylüler ona böyle derlerdi. Doğduğunda babası kulağına kim bilir hangi ismi üflemişti. Ama Ketum Hatun'dan başka hiçbir isim ona yakışmıyordu işte.

Ketum Hatun, babam beni ona verince sanki çok sevinmiş gibi geldi bana. Gözleri parladı. Önce bunu suskunluğumun onun ketumluğuyla örtüşüyor olmasına yordum. Ama çok geçmeden işin aslını anladım. Kendine bir çırak bulduğu

için seviniyordu. Öyle bir çırak ki, ağzı var dili yok. Sihri var parıltısı yok...

Evin içi, tıpkı yıllar önce içine saklandığım o ceviz gardırobun dibi gibi küf kokuyordu. Bu koku bana öyle iyi geldi ki, bir an annemin öldüğüne, babamın da beni bırakıp gittiğine sevindim sanki. Ketum Hatun bana dönüp:

– Konuşabileceğini biliyorum. İstersen yani, dedi.

– Doğru, dedim, sanki on yıldır susan ben değilmişim gibi birdenbire.

Hiç şaşırmış görünmedi:

– Bana sorarsan dışarıda suskunluğuna devam et. Sırlar insanı değerli kılar.

Aklıma yatmıştı. O andan itibaren benden istediği her şeyi yaptım. Öğrettiği her şeyi öğrendim. Tüm sırlarını, tüm yalanlarını, tüm dolanlarını, zehir yapmayı, candan can almayı, panzehir turşusunu kurmayı, cana can katmayı, fareyi deve, deveyi solucan göstermeyi, insanları sevindirmeyi, insanları dehşete düşürmeyi. Neyin yerinin ne zaman olduğunu; kime ne büyü, kime ne iyilik, kime ne kötülük yapılacağını. Ne zaman kaçılıp ortadan toz olunacağını. Ne zaman ortaya çıkılıp insanların şaşırtılacağını...

Ketum Hatun'un bahçesi bir ecza dolabı gibiydi. Pencerenin hemen önünde boy veren çobançantası, köylülerin zararlı ot sanıp attıkları ama içinde binlerce sihir saklı bir bitkiydi. O kadar arsızdı ki, sabah koparsanız, gece aynı yerde yeniden bitip büyüyüverirdi. En çok iki bahar arası açtığı minik kalp şeklindeki çiçeklerini severdim. Küçücük sarı yaprakları, ters duran üzüm salkımlarını andırırdı. Benden başka bu bitkiyi bir de tavuklar severdi. Bahçeyi boş buldular mı, pencere dibindeki çobançantasının üzümsü meyvelerini gagalayıp yerlerdi. Ketum Hatun bu yüzden bizim tavukların mide ve bağırsaklarının hiç ağrımadığından emindi.

Zaman zaman evden uzaklaşır Ketum Hatun'la birlikte dağlara çıkardık. Dağlarda saklı şifaları ve zehirleri bulmaya. Kurtpençesine rastladık mı ben çok sevinirdim. Yerde benim boyumca uzanmış bu zarif bitki, bana prensesleri anımsatırdı.

–Cadı namzedi kızlar da prenses düşleri kurar–; pek yumuşak görünüşlü dalları sağa sola uzar, akıllı bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla gökyüzüne bakardı. Ucunda sarı mısır tanesi gibi çiçekler açardı.

Ketum Hatun, kurtpençesini gördü mü bol bol toplardı. Çünkü bu çiçek erkekliğiyle derdi olanların boğazından ilaç diye akardı.

Cadısoğanlarınıysa kendimiz için toplardık. Bazen, açsak eğer, hemen oracıkta yapraklarını taze taze doğrar, ekmeğin üzerine koyup yerdik. Ketum Hatun bu otla evde bin bir çeşit yemek yapardı. Hepsine de cadı takısıyla bir isim takardı. Cadı çorbası, cadı salatası, cadı yahnisi... Konuşmadığı gibi gülmekten de pek haz etmeyen Ketum Hatun nedense yemek yaparken hep kahkahalar atardı.

Ondan kısa sürede tüm bitkilerin sırrını öğrenmiştim. Sadece dulavratotuna dokunmam yasaktı. Bir de keneotuna. İkisi de zehirliydi. Ve bazı ilaçların dışında, genelde birilerini öldürmek istediğimizde kullanıyorlardı.

Şimdi sıra efsunların sırrındaydı.

Ketum Hatun'un isteyip de yapamayacağı hiçbir şey yoktu. İster iyilik, ister kötülük. Onun elinden hiçbir şey kurtulamazdı. İyilik yapmakta olduğu kadar kötülükte de hünerli olduğunu bilen köylüler, işleri düşmedikçe evin kapısını hiç çalmazlardı. Hatta birkaç kez aralarında konuşurken Ketum Hatun'dan karakoncolos diye bahsettiklerini bile duymuştum.

Evin bodrumunda duran büyü malzemelerine ben yıllar boyunca dokunamadım. Her şeyi dokunmadan sadece görerek öğrenmem gerekiyordu. Bilmek, bu demekti. Bu işte denemeye yer yoktu. Bir cadı, efsununu gözü kapalı yapabilmeli, asla şaşırmamalıydı.

Evin bodrumunda akla gelebilecek her türlü büyü malzemesi, her an kullanılmaya hazır ve istekli dururdu. Gariptir hiçbiri bozulmaz, çürümez dökülmezdi. Yıllar önce kesilmiş bir tavşan kafası, yine yıllar önce akıtılmış bebek kanı, envai çeşit dışkı, hatta kadavra parçaları... Hepsi ilk günkü kadar taze, kullanılacakları anı sabırsızlıkla beklerlerdi.

Cinperi diyarını ardında saklayan efsunlu odanın kapısı da bu bodrumdaydı.

*Rüyada görülen bir **kilit** veda habercisidir. Rüyasında kilit gören bir kimse, beklenmedik, umulmadık bir vedaya şahit olacak demektir. Bu veda belki de bildiği hiçbir vedaya benzemeyecektir...*

Ketum Hatun'un yanında kaldığım on yıl boyunca, o kapı hiç açılmadı. Ketum Hatun bana o kapının ardında neler olduğunu hiç anlatmadı ama zaman zaman kapıya gözünü dikip tuhaf kelimeler mırıldanırdı.

Cin periye, peri cine âşık,
Bir arada, kucak kucağa oturur iki maşuk,
Arada sıçan bir kedi,
Kendi kuyruğunu iştahla yedi

Sonra bana döner, "Benim için hem yaşam, hem de ölüm işte bu kapının ardında" derdi.

Derken, o beklenen gün geldi. Başlangıçta her şey sıradandı. Sabah erken kalktık, ıtırlı bahçelerden geçtik, dağlara çıktık, patikalarda yürüdük, hiç konuşmadan havayı koklaya koklaya otların büyülü dünyasında sepetlerimizi doldurduk. Ketum Hatun hiç huyu olmadığı halde bir iki kelime mırıldandı, sonra hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Ben de ardından seğirtiyor ama bir şey sormaya korkuyordum. O önde, ben arkada, evin kapısından içeri girdik.

Birden durdu, bana döndü ve "Ben artık gidiyorum" dedi.

Koynundan sedef renkli anahtarı çıkarttı. Cinperi âlemine giden kapının anahtarını. Hızlı adımlarla bodruma inen merdivenlerden aşağıya uçtu. Nedenini bilmeden ben de ardından gidiyor, daha doğrusu uçuyordum sanki. Kapının önüne geldik. O önde, ben arkada... Anahtarı usulca kilide soktu, bir şeyleri incitmekten çekinir gibi, cadı eline hiç yakışmayan bir nezaketle çevirdi; müzikli bir kilit sesi duyuldu: çiliiing.

Arkası bana dönüktü ama yüzünde huzurlu bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordum. Birkaç saniye öylece durdu. Nefesimi tutmuş, hatta dilimi yutmuş, heyecanla olacakları bekliyordum. Kapıyı açmadan bana döndü ve anahtarı uzatıp:

– Al artık bu senin. Şimdi yukarı çık, dedi.

Ne bir veda sözü, ne bir veda bakışı. Dediğini yapmaktan başka çarem yoktu. Avucumu bir kor gibi yakan anahtarı elbisemin cebine koydum.

Arkamı dönüp bodrumun merdivenlerini hızla tırmanarak yukarıdaki odaya çıktığımda karşımda babam duruyordu.

Cinler, insandan kat kat ömürlü, cin akıllı kurnaz varlıklar... Herkesle başka türlü bağlantı kuruyorlar. Zaafları koklaya koklaya buluyorlar.

İçine cin giren insan genelde bu sırrı kimseyle paylaşmıyor. Bunu tembihleyen cinler...

Böylece insanların kafasının karışmasını, aklının çelinmesini engellemeye çalışıyorlar. Eğer insan cine inanmazsa, cin yoktur. İnancın olmadığı yerde hiçbir şey yoktur. İnanç sarsılmasın diye mahremiyet esastır.

Kurnaz cinler, cin fikirli cinperiler...

Sözde, zavallı insan mahcup olmasın, zavallı insan zor duruma düşüp alaylara hedef olmasın diye bu bağlantı gizli tutuluyor. Hatta çoğu kez inkâr ediliyor. Cinler biliyorlar ki, bu ilişkiler ortaya çıktığı zaman, onlar hem alaya alınacaklar, hem de cinlere inanmayanlar, özellikle de doktorlar onları yollarından çevirmek için ellerinden geleni yapacaklar.

O yüzden insanların korku damarına giriyorlar.

Korkunun gölgesinde akıl fakir kalır.

Cinlerle periler korkuyu salıp, aklı uçurup, açılan boşluktan zehirlerini insanların gönüllerine akıtıyorlar.

Tuhaf. Yukarıdakiler korkunun da tam olarak farkında değiller. Sanki korkuyu ayırt edemiyor gibiler. Oysa her yer korku kokuyor. Cinperi korkusu... Buram buram Cinperi kokusu...

Kurşuni Yeşil Perdeli Penceredeki Kadının Gerçek Hikâyesi

Doktor Samimi ikinci gün, ikinci hastasını, kendisini seksen yaşında sanan genç kadını, ikinci kattaki kurşuni yeşil perdeli odaya yerleştirdi. Sonra bodrumdaki odasına inip hastanın dosyasına bir kez daha göz attı. Yeşim'in dosyasının üzerindeki *nemphomania* notuna gözü ilişince, doğru seçim yaptığı için bir kez daha kendini kutladı. Kahramanı kadın olan cinperi hikâyelerinde en klasik durum, hastanın cinler ve perilerle cinsel ilişkiye girdiğine inanmasıydı. Bu kimi zaman gönüllü, kimi zaman da zorla gerçekleşen bir ilişki oluyordu. Dosyayı heyecanla karıştırdı. Onun aradığı cin ve perilerle ilişkisi iyi olan bir hastaydı. İşte aradığını bulmuştu.

On iki yaşına kadar Yeşim'in hayatındaki her şey yolunda gitmişti. Ondaki şımarıklık dozunun, zaman zaman normalin üstüne çıkması, annesiyle babasını hiç endişelendirmemiş, her şeyi tek çocuk olmasına yorup geçmişlerdi. Cinlerin, geceleri gizlice rüyasına girip kızlarının kırılgan ruhuna sevgisizlik tohumları ektiğini hiç fark etmemişlerdi.

Pilot babanın ancak haftada bir iki gün eve gelebiliyor olması, işi dolayısıyla evden uzak bir hayat yaşaması, tüm gününü sahip olduğu eczanede geçiren anneyi pek etkilemiyordu ama Yeşim'in çocuk yüreğini kıran bir yoksunluk yarası, gözlerden ırak, ruh altında sinsi sinsi büyüyordu. Zaman zaman geceleri rüyasında babasının uçağının düştüğünü görüyor, annesinin eczanesine koşup ondan yardım istiyor ama annesi

"Şimdi işim var" deyip ona tek bir sargı bezi bile vermiyordu. O da çığlıklar atıyordu, "Eğer sen yaralansan, babam seni asla böyle ölüme terk etmezdi!" diye ağlayarak kendini yerlere atıyordu.

Başka bir gece annesini derin bir kuyuya düşmüş görüyor, babası kuyunun başında başka kadınlarla gülüşürken annesinin çığlıklarını duymazdan geliyordu. Yeşim ağlayarak babasının paçalarını çekiştirip "Ne olur annemi kurtar" diye ağlarken uyanıveriyordu.

En kötüsü de, kendi ölümünü gördüğü rüyaydı. Annesiyle babası yatağın üzerine eğiliyor, kızlarının ölüp ölmediğinden emin olmak için uzun uzun yüzüne bakıyorlardı. Sonra da öldüğüne karar verip, derin bir rahatlama nefesi alıyor, güle oynaya iki ayrı yöne doğru koşuyorlardı.

Uyandığında gördüğü rüyalardan öylesine üzüntü duyuyordu ki, ne annesine, ne de babasına kâbuslarını anlatmaya dili varmıyordu. On iki yaşına kadar, hemen hemen her hafta, farklı sıralarla bu rüyaları gördü. Gördüğü rüyalar artık yaşamının başköşesine kurulmuştu. İçin için evde kimsenin kimseyi sevmediğine inanmış, kendisi ölse annesiyle babasının çok sevineceği aklına iyice yatmıştı. Eğer annesi on iki yaşındaki kızının içinde kopan bu fırtınaları bilseydi, rüyalara inanmanın bir hastalık başlangıcı olduğunu hemen anlardı. Ama olan biten hiçbir şeyi ruhu duymadı.

O yaşlar küçük kızların, yılanın derisinden sıyrılması gibi küçüklüklerinden sıyrıldıkları sihirli yaşlardır. Kadınsı genler ardı ardına patlar ve küçük kızlar, artık küçük kız olmadıklarını kendiliklerinden anlarlar. Yeşim'in genleri de ılık bir haziran ayı boyunca birbiri ardına patladı. Genleri patlatan, eczacı anneyle pilot babaya göre ergenlik, Yeşim'e göreyse rüyalarda gizlenen o cinlerdi.

Cinler önce Yeşim'in memelerini büyütmeye başladılar, sonra ona o kanlı oyunda başrolü verdiler. Sonra ruhunu kabarttılar, okulda üst sınıftaki, bıyığı terlemiş erkeklere, erkek öğretmenlere, okulun önünde bekleşen delikanlılara bir başka bakar olmasını sağladılar. Cinler Yeşim'i kadınlıkla çok erken yaşta tanıştırdılar.

Annesi onu tuvalette baygın bir şekilde, bacağının arasında kanlarla bulduğunda Yeşim henüz on dört yaşına yeni basmıştı. Kızının düşük yaptığını aklına getiremeyecek kadar mantıklı bir kadın olan Zuhal Hanım, paniğe kapıldı. Yeşim'in jinekolojik bir kanama geçirdiğini sanarak, baygın kızını kucaklayıp, en yakın hastaneye koştu.

Bir saat sonra kızı kolunda serumlarla hâlâ baygın yatarken, o doktorun odasında sinir krizi geçiriyordu. Kızının kanında bol miktarda, bir hafta önce eczaneden kaybolan o haplardan bulunmuştu. Üzerinde, ileri hamilelikte kesinlikle kullanılmaması gerektiği kocaman harflerle yazan o ilişki sonrası hapları... O küçük beyaz haplar... Eczaneden kaybolan ve kızının kanında çıkan o haplar...

Doktor durumun hassasiyetinin farkında, perişan durumdaki anneyi sakinleştirmeye çalışıyordu. Ona kızı hâlâ hayatta olduğu için şükretmesi gerektiğini, dört aylık bir düşüğün küçük kızı öldürmemesinin bir mucize olduğunu söylüyordu.

Mucize! Mucizenin böylesi. On dört yaşındaki küçük bir kız kimden hamile kalırdı? Kim ona bu kötülüğü yapardı? Bunca zaman, Yeşim annesinden olan biteni nasıl saklamıştı. Neden bu feci sırrı onunla paylaşıp, yardım istememişti. Birbirlerinden o kadar uzak mıydılar? Ölüme bu kadar yakın mıydılar?

Zuhal Hanım, şimdi de hastanedeki nöbetçi psikiyatrın odasında hüngür hüngür ağlıyordu. O da bir kadındı ve karşısındaki hastayı teselli edemeyecek kadar sarsılmış gibiydi. Suskunluğunun nedeni, aynı şeyin kendi kızının başına gelmesi durumunda ne yapacağını düşünemeyecek denli canının sıkılmış olmasıydı.

İki anne, ama biri doktor biri hasta, karşılıklı susuyorlardı. Bu suskunluk aslında Zuhal Hanım'a iyi geliyordu. Karşısında onu anlayan, korkusunu paylaşan, ona hak veren bir hemcinsi olması, içini bir nebze olsun rahatlatıyordu. Hiçbir tıp kitabı doktorun suskunluğunun hastaya iyi gelebileceğini söylemez. Ama zaten tüm doğrular da kitaplarda yazmaz.

Bu uzun karşılıklı susma terapisinin ardından, doktor hastasına sadece profesyonel bir öneride bulundu:

– Kızınızı sakın olayla yüzleştirmeyin. Onu hemen bir pedagoga götürün.

İşte bu bir anne için en zor şeydi. Hayır, aslında ikinci zor şeydi. Asıl zor olan işin babaya nasıl anlatılacağıydı. Bu korkunç olayı öğrendikten sonra mutlaka onu da bir psikiyatra göndermek gerekecekti. Bugüne kadar kendi halinde yaşan bu ailede herkesin profesyonel bir desteğe ihtiyacı vardı artık. Çünkü bundan böyle hiçbir şey sıradan olmayacaktı.

Psikiyatrın verdiği haplar, şiddetle uykusunu getirmişti. Beyni uyuşmuş gibiydi. Olayın şokunu atlatmamıştı belki ama gevşediği bir gerçekti. Doktorun odasından çıktı. Tuvalete gidip gözyaşlarını sildi, yüzünü sabunlu sularla uzun uzun yıkadı. Saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı. Aynada daha önce bir sürü filmde gördüğü ve dramatik kurgunun rüzgârına kapılıp onlarla birlikte hüngür hüngür ağladığı sinema artistlerine benzetti kendini. Nihayet o da bir filmde rol kapmıştı işte. Hem de en ağır rolü. Hem de seyircisi hiç olmaması gereken bir filmin başrolünü...

Kızının odasına, yüzüne yapmacık bir gülümseme takarak girdi. Olan bitenle ilgili tek bir kelime etmemeyi nasılsa başardı. Bir anneden beklenen tüm sevecen ve anlayış dolu tavırları, rolünü mükemmel yapan bir oyuncu gibi sırasıyla sergiledi. Kızının uykuya dalmasını bekledi. Onun uyuduğunu görünce, usulca odadan çıktı, hastaneden çıktı, içindeki tüm isyan ortaya çıktı, yollara dağıldı, geceyi yardı, çığlık oldu. Oracığa yığıldı.

Böylece olan biteni pilot babaya anlatmaktan kurtuldu. Şuursuz bir şekilde yolun ortasında yattığını gören insanlar onu apar topar önünde yığıldığı hastaneye geri taşıdılar. Hastanede bu acılı annenin yaşadıklarını duymayan kalmamıştı zaten. Hemen onu da bir odaya yatırdılar ve koluna serum bağlayıp, verilebilecek tüm yatıştırıcıları son sınırına kadar damarlarından içeri akıttılar.

Baba, aldığı bir telefonla uçuşunu son anda bir başka arkadaşına devredip hastaneye koştuğunda olan bitenler hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Kızı ve karısı hastanedeydiler. Ama neden? Bir kaza mı, saldırı mı? Ne olmuş olabilirdi. Panik için-

de nöbetçi doktorun odasına girdiğinde kalbi zaten sıkışmıştı. Gerçeği öğrendiği anda da durdu.

Tüm müdahalelere karşın babanın kalbini bir daha çalıştırmak mümkün olmadı. Tüm müdahalelere karşın aklını yitiren annenin şuurunu bir daha geri getirmek mümkün olmadı.

Yeşim iyileşti. Hastaneden çıktı. Babasının ölmüş olması onu ne denli rahatlattıysa, annesinin delirmiş olması da o denli sevindirdi. Artık özgür bir hayat onu bekliyordu.

Bundan sonra yaşamı tek akrabası olan anneannesinin yanında devam edecekti. Yeni bir okul, yeni arkadaşlar, yeni erkekler ve dünyadan habersiz bir anneanne.

Mahallede hiç kimse uzun süre damadı ölmüş, kızı aklını yitirmiş yaşlı kadına, torunun ahlaksızlıklarını anlatmaya cesaret edemedi. Mahallede Yeşim'in üç ayda bir olmadık erkeklerden hamile kaldığını ve her seferinde tehlikeli düşükler yaparak ölümlerden döndüğünü anneanne hariç herkes biliyordu. Ama kimse, bu erkek delisi küçük kızın ip üzerindeki tehlikeli gösterisinden anneanneye bahsetmeye yeltenemiyordu. Ta ki, mahallenin yeni gelinlerinden biri, kocasını Yeşim'le birlikte basıncaya kadar.

Şükran, olan biteni gözleriyle görmese, anlatılanlara inanmamaya dünden razıydı. Ama lodos yüzünden vapurlar çalışmayınca karşıya annesine geçememiş, eve geri dönmüş ve Ali'yle Yeşim'i evin salonunda sevişirken yakalayıvermişti.

– Seni küçük şırfıntı, diye kızın üzerine saldırmış, kocası Yeşim'i onun elinden zor kurtarmıştı. Ali'nin okkalı tokadıyla yere düştüğünde hâlâ kapıdan apar topar çıkan Yeşim'in ardından "Seni öldüreceğim" diye bas bas bağırıyordu.

İş artık ayyuka çıkmıştı. Hayriye Hanım'ın olan biteni çok geçmeden duyacağı kesindi. Yeşim, olacakları önceden sezebilecek kadar kurnaz olan Yeşim, o akşam anneannesine ilk kez geceleri ziyaretine gelen cinlerden bahsetti. Yaşlı kadın, küçük kızın anlattıklarını dualar okuyup, bismillahlar çekerek faltaşı gözlerle, dinledi:

– Geceleri yatağın altından çıkıp geliyorlar. Ve benimle, affedersin ama anneanne, sevişmek istiyorlar. Eğer ben onlara karşı koyarsam feci şekilde canımı yakıyorlar. Saçlarımın di-

binde sanki sigara söndürülüyormuş gibi acı duyuyorum. Sonra sabah kalktığımda, tam oramda yanık izleri görüyorum. Bir keresinde parmaklarımı kırmak, tırnaklarımı sökmekle tehdit ettiler beni. Sayıları belli değil. Bazen bir cin geliyor, bazen bin. Bazen biriyle, bazen biniyle... Bana olanları kimseye anlatmamamı, anlatırsam başıma çok kötü işler açacaklarını söylüyorlar. Geçenlerde onlara yine itiraz edecek oldum, bana korkunç bir oyun oynadılar. Karşı sokakta bir Şükran abla var ya, hani yeni gelin, onun kocası Ali'yi kandırdılar. Beni zorla eve götürdü Ali abi. Sonra da Şükran abla gelip bizi yakaladı. Kıyamet koptu. Rezil oldum. Ama inan anneanne, hepsi cinlerin oyunuydu. Onlarla sevişmedim diye... sevişmek istemedim diye... beni... rezil... etmek.. istediler... cinler... anneanne... cinler...

Anneanne bütün anneanneler kadar saftı ve torunun anlattığı bu cinli perili hikâyeye yaşlılığın tarifsiz dürtüleriyle hemen inandı. Torunun içini cinler kaplamıştı. Bunun için yapılması gereken tek şey vardı. İyi bir hocaya gitmek.

Hayriye Hanım'ın arkadaşlarından Nazife Hanım iyi bir hoca biliyordu. Ziya Hoca! Gençti ama pek maharetli bir hocaydı. Karnını üflediği kadın haftasında gebe kalıyor, kaybolan eşyanın yeri, onun baktığı suda şıp diye beliriyor, olmadık hastalıklar verdiği ot reçeteleriyle hemen iyileşiveriyordu.

Yeşim anneannesiyle Nazife teyzesinin kolunda gitti Ziya Hoca'nın evine. Hocaya olan biteni uygun bir dille önce Nazife Hanım anlattı, sonra Yeşim'le hocayı yalnız bıraktı. Anneanneyle Nazife Hanım dışarıda bir saat Ziya Hoca'nın Yeşim'i okuyup üflemesini beklediler.

Bir saat sonra hoca iki yaşlı kadını içeri aldı. Yeşim alı al moru mor, hocanın dizi dibinde oturuyordu.

"Kızın içini cinler sarmış," dedi Ziya Hoca. "Hem de öyle hemen çıkacak cinsten değil bunlar. Her hafta kızı bana getireceksiniz. Ben onu okuyup üfleyeceğim. Her seferden sonra şu yazdığım otları kaynatıp içireceksiniz. Kırk gün boyunca sabah ezanında kız uykudayken, abdestinizi alıp, başucunda şu yazdığım sureleri beşer kez yüksek sesle okuyacaksınız."

Yaşlı kadınlar Ziya Hoca'nın teşhisinden memnun, Yeşim'in cinlerinden emin çıktılar evden. Yeşim'in bundan sonra

Ziya Hoca'dan başka kimseyle birlikte olmamaya yemin ettiğini bilmeden, bundan sonra yapacağı düşüklerin babasının Ziya Hoca olacağını hiç hissetmeden, kaynatıp kıza içirecekleri otların rahim gevşetici olduğunu hesap edemeden... Gönül rahatlığıyla çıkıp gittiler Ziya Hoca'nın evinden.

Yeşim, akıl hastanesine getirildiğinde bir cadı olduğuna inanıyordu. Kaynattığı otlarla her türlü hastalığı iyi edebilecek güce sahip bir cadı. Anneannesini oturdukları beşinci katın penceresinden aşağıya attığını inkâr ediyordu. Bazen "O, cinperi kapısından geçip öbür diyara gitti" diye diretiyor, bazen de "Ben Yeşim'in anneannesiyim zaten" diyordu...

En büyük sorun cinlerin ömürlerinin çok uzun olması.

O yüzden, bir insanın ömrü, onlarla baş etmeye yetemiyor. Eğer yaşlı cinlerle uğraşmıyorsanız...

Hastalık gibi, kötü hücreler gibi...

Yaşamdan çok daha uzun ömürleri...

Karıştırdığım tüm kitaplar cinlerin ömürlerinin ortalama insan ömrünün yani yetmiş yılın, on ila on üç katı olduğunu, yani yedi yüz ile bin sene arasında değiştiğini yazıyor.

Bin dört yüz yaşına kadar yaşayan cinler bile var. Cinler insanlardan çok daha fazla yaşıyorlar çünkü onlar bizim yapamadığımızı yapıyor ve ışık hızını aşabiliyorlar.

Hız yükseldikçe, zaman yavaşlar...

Hız, belirli bir noktaya ulaştığında ise zaman durur!

Bilimin henüz teorik olarak boğuştuğu bu bilgi, asırlardır cinlerin elinde oyuncak.

Özü ışık olan bedensiz cinler, ışık hızını aşan bir hızla hareket ediyorlar. Ve bizden bambaşka bir zaman ölçüsü içinde var oluyorlar. İçine girdikleri bedenlere de zamanı şaşırtıyorlar. Genç kızı yaşlı bir cadı, yaşlı bir cadıyı genç bir kız yapıyorlar...

Bana da zamanı şaşırtmaya çalışıyorlar.

Dün sabah annemi gördüm odamda. Küçük Samimi'yi kucağına almış, onu şefkatle kokluyordu. Küçük kırmızı bebeğinin kulağına, "Seninle hiç ayrılmayacağız melek oğlum" diye fısıldıyordu...

Ne de güzel yalan söylüyordu...

Kahverengi Perdeli Penceredeki Adam ve Cinperi Cinayetleri

Sabahın erken saatlerinde uyanmak, uyanıp da pencereden dışarı gözümü dikip saatlerce şuursuz bir şekilde iki bina arasından bölük pörçük görünen denize bakmak ve martılara gülmek, karabataklara gülüp geçmek...

Eğer annemle babam gözlerini dört açsalar ve çocuklarına gerçek bakışlarla baksalar, bir cani büyüttüklerini daha ben küçücükken anlayabilirlerdi. Ama bakmadılar. Gözleri birbirlerinden, birbirlerine olan nefretten başkasını görmedi. Tombul ve iyi suratlı, bakanın içini yumuşatan cinsten bir çocuktum. Annemle babamın tehditlerle dolu, kalçalara batırılan bıçaklarla, kafalarda kırılan vazolarla süslü, cehennem kokulu ilişkilerinin ortasında çok masum, savunmasız bir bebek olarak sessiz sakin büyüyordum. Hiç sesim çıkmıyordu çünkü tüm sesler annemle babamın zimmetindeydi.

İyi bakıyordum; iyi bakarsam bana vurmaz, beni dövmezler sanıyordum. Ama o iyi bakışım bile annemi çileden çıkarıyor, babamı sinir ediyordu. Annem durup dururken "Salak" diyerek, yanağıma okkalı bir tokat yapıştırmayı, babam "Siktir git ayağımın altından" diye tükürükler saçıp, kıçıma, başıma, nereme gelirse, demir ökçeli bir tekme savurmayı, neredeyse günlük bir alışkanlık haline getirmişlerdi.

Tüm saldırılar "Zaten cinlerim tepemde" diye başlardı. Önceleri, cin kelimesinden çok, tepe kelimesine takılıyordu aklım. Tepenin anlamını kavramakta zorluk çekiyordum. Baba-

mın ve annemin bir yerlerde tepeleri mi vardı? Vardıysa neden hiç o tepelere gitmiyorduk? Cinler çıktığı için mi? Cinler tepelere çıkınca, onlar niye sinirleniyorlardı? Kendileri çıkamıyorlar diye mi? Bu sorular aklımı karıştırıyordu ama yiyeceğim dayağın korkusuyla soramıyordum. Bir gün, tepelere çıkan cinlerin ne demek olduğunu alt katımızda oturan emekli amcaya sormaya kalktım. Öyle üzgün, öyle üzgün baktı ve öyle acıklı bir okşayışla yanaklarımı avuçlarının arasına alıp, öyle tuhaf bir sesle "Boş ver oğlum; sen hiç öğrenme böyle şeyleri... üzülme de..." dedi ki, bu masum sorum, sorulmayı hevesle bekleyen daha binlerce sorumun umarsızlığıyla birlikte, dipsiz kuyuların karanlığında kaldı.

Sonra, her nasılsa tepenin, başın üstü anlamına geldiğini bir yerlerden öğrendim. O zaman şaşkınlığım iki katına çıktı. Annemle babamın cinleri vardı, bu cinler başlarının üzerine tırmanıyordu ve ben onları göremiyordum. Bakıyordum, göremiyordum... bakıyordum... göremiyordum.

Sonra onları görme hevesinden vazgeçtim, kendi cinlerimin peşine düştüm.

Annemle babam bana her fırsatta vurur, bense hiçbir zaman ağlamazdım. Onlar vururlarken gözlerimi sıkıca yumar, bilinçsiz bir refleksle gözümü saldırıların zararından kurtarmaya çalışır ve kendi cinlerimi tepeme çağırırdım.

– Gelin cinler hadi gelin çıkın tepeme. Siz de annemle babamın canını yakın. Benim de cinlerim çıksın tepeme. Annemle babam da benden korksun...

Gelen giden olmazdı. Dayak yer, yer, yer dayağın bittiğinden emin olunca da gözlerimi sonuna kadar açar yere bakardım. Annemle babamın gözlerinin içine bakmak tehlikeydi. İntihardı. O yüzden bugün, ikisinin de ne yüzlerini ne de gözlerini hatırlıyorum, sadece ayakları var belleğimde. Annemin kemikli uzun parmaklı, bir kadın için galiba fazla büyük sayılan, tuhaf ayakları vardı. Bu tuhaf ayakları, terliklerin içinden dışarı kayar, parmak uçları küstahça yere değerdi. Parmak uçları, çoktan yarısı dökülmüş, sanki fare kemirmiş illa da kırmızı ojeli tırnaklarla, kötülük damgası gibi terlikten dışarı sarkan parmak uçları... Bu tırnaklar, inatla kemirdiği el tırnaklarının

aksine, uzun, uzun, upuzundu. Annemin cadı tırnaklı ayak parmakları vardı. Annem kötülüklerini ayak parmaklarında saklardı. O tırnakları bir gün gözüme batıracak diye çok korkardım. Ama gözlerimi o ayaklara bakmaktan alamazdım.

Babamın ayaklarını hiç çıplak görmedim. Evde de, sokakta olduğu gibi hep o lanet olası demir ökçeli ayakkabılarıyla dolanırdı. Sanki yatarken bile onları çıkartmazdı. Tekme atmayı severdi. Yerdeki teneke kutulara, çocukların ayaklarından kaçıp onun ayaklarına çarpan toplara, güneşli köşelerde mırıl mırıl uyuyan kedilere, oyun için sevinçle ayağının dibinde dört dönen köpek yavrularına, koridorda kayıp ha bire ayağına dolaşan kilimlere, kahvede okey oynadığı arkadaşlarına, okey masasına, ona yan bakana, kapısını o binemeden kapayan otobüse, kapıyı geç açan anneme, yatakta başına gelecekleri den habersiz uyuyan bana... tekme atmayı severdi. O yüzden demir ökçeli, her daim boyalı o rugan ayakkabıları ayağından hiç çıkarmazdı.

Koş mutfaktan tuzu getir... bir tekme... öyle aval aval bakma... bir tekme... sen neden uyuyorsun lan... bir tekme... bu benim çocuğum değil orospu... bir tekme... topunuzun... bir tekme...

Kapımızı telaşla yumruklayan bir adamın, babamın kahvede bıçaklanıp öldürüldüğünü söylediği o an ilk kez annemin gözlerine baktığımı anımsıyorum. Öylesine parıldamıştı ki gözlerinin rengini parıltıdan yine görememiştim. Onun arkasından ben de kahveye koştum. Kahveye vardığımızda annem gözlerindeki parıltıyı, babamın cebinden gizlice aşırdığı paralar gibi koynuna saklamış, sahte bir acıyla yerde yatan ölünün üzerine kapaklanmıştı. Ben babamın ayakucunda duruyor ve tıpkı her tekme sonrası olduğu gibi gözlerimi pırıl pırıl boyalı, demir ökçeli rugan ayakkabılarından alamıyordum. Herkes annemin canhıraş ağlamalarını dindirmeye çalışırken usulca kalabalığın arasında yere eğildim ve babamın ayaklarından ayakkabılarını teker teker çıkardım. Kalabalığın içinden biri bu yaptığımı fark edip müdahale edecek gibi oldu ama bir başkası onu durdurdu:

– Bırak babasından bir hatıra almak istiyor zavallı.

Onu onaylarcasına, en masum bakışlarımla baktım. Başımı okşadılar,

– Hadi, dediler, burada durma sen. Eve git, anneni evde bekle. Çocukların göreceği şeyler değil bunlar...

Canıma minnetti. Rugan ayakkabılar kucağımda, ilk kez çocuksu bir sevincin tadını çıkara çıkara eve gittim. Salondaki sedirin altına girdim ve babamın, çocukluğumun katili ayakkabılarına sarılıp uyudum. Uyudum. Uyudum...

*Rüyada **ayakkabı** gören kimsenin geleceği sisli demektir. O kimsenin geleceğinde başkasına ait ölümler gizlidir. Geleceği gören üzülür... Geleceği bilen erken ölür...*

Uyandığımda annem şarkı söyleyerek çamaşır yıkıyordu. Ben hâlâ divanın altındaydım. Beni ya hiç merak etmemiş olmalıydı ya da orada uyuya kaldığımı görüp dokunmamıştı. Korkarak divanın altından dışarı süzüldüm. Elimde babamın ayakkabıları vardı. Annem yan gözle beni gördü, önce bir şey demedi. Ne bir gülümseme, ne de kızgın bir bakış vardı yüzünde. Boş boş baktı, baktı, baktı... Düşünceliydi...

Düşündüğü kötü bir şey mi acaba? Bana vurur mu acaba?

Sonra arkası bana dönük, yüzüme bakmadan:

– O ayakkabıları kapının önündeki yığının yanına koy hemen, dedi.

"Neden?" diye soramadım. Ama anlamıştım. Babamın tüm eşyalarını evden atıyordu. Eskiciye satıyordu. O sevmediği, o tiksindiği, öldü diye çok sevindiği adamın tüm izlerinden tüm kokularından, tüm varlığından sonsuza kadar kurtulmak istiyordu. Ölen kocasıyla birlikte ona ait olan her şeyi gömmeye kararlıydı.

– Bırakmam, diyemedim. Desem de bir işe yaramayacağını iyi bilirdim. Gözlerinin içine de bakamadım. Sözünü dinler gibi yapıp, salonun kapısını açtım, elimde rugan ayakkabılarla sokak kapısının yanına gittim, ayakkabıları sesli bir biçimde yere bıraktım. Sonra bir süre orada öylece durdum. Annemin, beni ve ayakkabıları unuttuğuna kanaat getirdikten sonra, yer-

de duran ayakkabıları hiç ses çıkarmadan aldım, usulca kapıyı açıp evden kaçtım.

Bir haziran öğleden sonrasıydı. Elimde babamın kırk dört numara, demir ökçeli, siyah rugan ayakkabılarıyla sokaklarda özgürdüm. Annemin uzun tırnaklı ayakları, çamaşır leğeninden fışkıran köpüklü pis sularla ıslana dursun; babam toprağın altında beyaz bezlere sarılı, hayatının en edilgin, dolayısıyla en masum dönemine alışa dursun, ben sokaklarda özgürdüm. Ne babam vardı artık, ne annem. Ne tekme. Ne tokat. Bir ganimet gibi sarıldım ayakkabılara. Bir ganimete sarılıp uyuya kaldım köprü altında...

*Rüyada **ölü** görmek her şeyi kaybetmek anlamına gelir. Rüyada ölmüş babasını gören kimse bir şeylerini bir daha asla geri alamayacak bir şekilde yitirecek demektir...*

Polisler beni dürterek çocukluğumun en derin ve en mesut uykusundan hoyratça uyandırdılar.

– Kalk bakalım it, dedi biri...

– Nereden çaldın lan o ayakkabıları, dedi öbürü...

Yeni hayatım başlamıştı. Hem de yine itilip kakılmayla, tekmeyle, tokatla... Hem de hiç tanımadığım başkalarının babalarının tekmeleri, başkalarının babalarının tokatlarıyla... Ayakkabıları elimden alırlarken bir şey diyemedim. Ölü babamın ayakkabıları olduğunu anlatamadım. Ayakkabıları aldılar, beni de kolumdan tutup karakola götürdüler. Ne sordularsa çok kısa ve ürkek cevaplarla onları yanıtladım.

Bir saat sonra annem karakoldaydı. Bana şöyle bir baktı, üzerime eğildi, yakamdan kavrayıp kendine doğru çekti, tükürüklerini hiç sakınmadın, cinleri belli ki tepesinde:

– Babana benziyorsun. Allah'ın cezası! Hırsız mı oldun başıma piç? dedi ve beni saatlerdir oturduğum tahta tabureye gerisin geriye itti. Komiserin odasına girdi. Aralık duran kapıdan konuştuklarını bölük pörçük duyabiliyordum.

– Kocam yeni öldü komiser bey, diyordu annem. Bu çocuğa ben neyle nasıl bakayım? Ne okula gönderebilirim, ne bu ser-

seriyle baş edebilirim. Evden kaçıp duracak, beni rezil edecek. Verin kuruma gitsin. Orada devlet onu adam etsin...

Devlet mi? Kurum mu? Bu iyi bir şey mi? Kötü bir şey mi? Ben annemi istemezken, o beni hiç mi hiç istemiyor, öyle mi?

Gülümsüyordum. Ayakkabıları polislere kaptırdığımdan beri pek üzgündüm; ama şimdi gülümsüyordum, çünkü polisler beni annemin yanına göndermeyeceklerdi. Komiserin "Bakarız çaresine" dediğini duyduğumda heyecanla çevirip durduğum kol düğmem kopuverdi. Bunu iyiye işaret saydım...

Annem bir saat sonra nüfus kâğıdımı ve birkaç parça giysimi karakola getirmişti bile. "Anneye bak" diye söylenen genç bir polisin şefkatli elinden uslu uslu tutup, karakoldan dışarı çıktığımda aklıma cinler geldi. Cinleri aklıma getiren, polis arabasının üzerindeki sirenlerdi.

Arabada uyuya kalmışım. O, uzun mu, kısa mı olduğunu hiç bilmediğim araba yolculuğunda, hayatımın en derin uykusunu uyudum ve cinleri ilk kez rüyamda gördüm.

– Baban öldü, annen seni terk etti, diyordu hep bir ağızdan benekli bir sürü cin.

– Hem de yetimhaneye terk edildin. Yeterince bahanen var artık. İstediğini yapar istediğini yapmazsın. Artık özgürsün. Bize bir ışık çak, istediğin zaman hemen tepene çıkalım.

– Siz kimsiniz ki?

– Biz senin annenin babanın tepesine çıkıp duran cinleriz. Hani şu merak ettiğin, ah benim de tepeme konsalar, gücüme güç katsalar dediğin.

– Annemin babamın tepesine artık çıkmayacak mısınız?

– Çıkacağız tabii ki, ama bizim hünerimiz aynı zamanda bin yerde birden olmak, bin aklı birbirine katmak, kafaları karıştırmak, yumrukları çalıştırmak, onu tepelemek, bunu silkelemek, çıngar çıkarmak, felaketlerden felaketler yaratmaktır. Kâh orada biteriz, kâh burada. Hem senin aklını çeleriz, hem onun, bunun, sinirli annenin, ölü babanın, korkunç düşmanının, cani kanlının, gözü kara bıçaklının, hatta can dostunun, öz kardeşinin ve tependeyiz artık her daim...

Uyandığımda, genç polis sıcak elini alnıma koymuş "Ateşi var galiba" diyordu şoföre. Şoför cevap vermedi. Aynadan usu-

len arkaya bir göz attı, yola devam etti. Çok uzaklara mı gidiyorduk böyle? Cinler gittiğimiz yeri biliyorlar mıydı? Oraya da gelirler miydi? Beni artık herhalde hiç terk etmezlerdi. Kendimi o güne kadar hiç hissetmediğim denli güvende hissettim. Cinlerim ve ben yeni bir hayatın ilk basamaklarını hoplaya zıplaya çıkacak, ortalığı toza dumana katacaktık.

Masum bir oyun gibi başlayan bu cin dostluğu, ben büyüdükçe bir kâbusa dönüştü. Tek suçum, cinlerin kışkırtmalarına hayır diyememendi. Ben uslu, iyi bir çocuktum. Ama devreye o benekli cinlerden biri girmeye görsün... Her şey birdenbire alt üst oluyordu.

İlk vukuatımda, tepemde cinim, bir gece kilidi kırıp çay ocağının içerisine gizlice girdim. Çocuklardan nefret eden o bakıcı kadının, başkasına asla kullandırmadığı, üzerine titrediği, o dışı kedi desenli içi kahverengi porselen fincanını, üç gün boyunca, eğlenceli bir av oyunuyla toplayıp biriktirdiğim ve taşla ezip biraz da suyla karıştırarak kahverengi bulamaç haline getirdiğim kalorifer böcekleriyle güzelce sıvadım. Yakından bakılınca, yarısı ezilmiş yarısı ezilmemiş böceklerin antenlerini ve ipincecicik titrek ayaklarını görmek mümkündü. Ama kadının, içine çay doldurup da, kocaman bir yudumla o tuhaf tadı alana kadar, bardağına dikkatlice bakmayacağından emindim. Baktığında görecekleriyse, cinlerimin aklına gelen bu eğlenceli oyunun keyifli finali olacaktı. Çığlıklar atılacak, kusmuklar fışkıracak, ortalık birbirine girecekti. Dayak ve azardan, eğlenmeye çok az fırsat bulan biz çocuklar da, böylece felekten bir gün çalacaktık.

Ama öyle olmadı. Kadın, sabah erkenden bardağını çayla doldurdu. Çayından ilk yudumu aldı. Alır almaz ağzındakileri hışımla dışarı fışkırttı. Bir yandan da fışkıranları avucuyla zapt etmeye çalışıyordu. Dehşetle açtığı gözleri avucundaki yarı ezilmiş böcek kafalarını gördü. Gördü...gördü... gördü. Hıçkırığa benzer bir ses çıktı ağzından. Ve gözleri avucuna dikili, omuzları kasılmış, dudakları büzülmüş bir şekilde, dimdik öne doğru, düştü... düştü... ölmüştü.

İlk cinayetimi işlediğimi, benden başka kimse bilmedi. Yetimhanedekiler tüm polisiye taktiklere, tehditkâr araştırmala-

ra karşın, o kadına bunu kimin, niçin yaptığını öğrenemediler. Birkaç zapt edilmesi zor çocuktan kuşkulanıp durdular ama kimsenin aklına bu cinayetin failinin melek yüzlü, mahzun bakışlı, cin arkadaşlı çocuk olabileceği gelmedi.

*Rüyada **cinayet** görmek, gören kimsenin kendine olan güveninin artacağı anlamına gelir... Rüyasında cinayet işlediğini gören kimsenin gözü, artık kuzgundan da karadır...*

Yetimhanede yaşadığım o on yıl süresince tam dört cinayet işledim. Hiçbirinde de benden kuşkulanan olmadı. Yetimhanelerde ölümler fazla sorgulanmaz. Hele ölenler, sayıları arttıkça sorumluların midesini bulandıran öksüz yetim çocuklarsa, her cenaze bir ferahlık anlamına bile gelir.

Bakıcı kadını öldürdükten sonra, yan ranzada, üst yatakta yatan çocuğu öldürdüm. Çok kolay oldu. Her gece altına işiyordu ve bizim gibi, bakıcılar da ondan nefret ediyordu. Uykusu çok ağırdı. Boynuna kravatı bağladığımı fark bile etmedi. Kravatın diğer ucunu ranzanın yan demirine bağladım, sonra öbür tarafa dolanıp altına işeyen çocuğu usulca yataktan aşağıya ittim. Sıkıca attığım düğümle incecik boynuna sabitlenen, naylon ipten örülmüş üzeri miki desenli kravat zaten kırk kilo olan küçücük bir çocuğu taşımakta zorlanmadı. Tuhaftır çocuk ölürken bile uyanmadı. "Hırk" diye bir ses çıktı boğazından, bir de altına işedi, o kadar. Yatakhanede olan biteni kimse fark etmedi. Yatağıma geri döndüm. Cinlerime iyi geceler diledim ve uyumaya devam ettim.

Üçüncü cinayetimi de ilki gibi dolaylı yoldan işledim. Erkek çocuklara tecavüz ettiğini bildiğimiz ve köşe bucak kaçtığımız bir hademe vardı. Bu kez, kurban olarak yetimhanenin en korkak çocuğunu seçtim. Ona gidip, hademeyi gece yatağının başında uzun uzun onu seyrederken gördüğümü söyledim. Sözde hademe, benim baktığımı fark etmiş ve bir şey yapmadan yatakhaneden çıkıp gitmişti. Çocuk öyle korktu, öyle korktu ki, korkudan o gece ateşi kırka çıktı. Kimsenin aklına, onu revire götürmek gelmedi. Gece nöbetçisi, bir aspirin içirip

derhal uyumasını emretti. Korkudan havale geçirip öleceğini kim bilebilirdi.

Bu ölümün ardından cinlerim bir süre benden uzak durdular. Onların yolunu gözlemiyordum ama içimde tuhaf bir boşluk hissediyordum. Cinlerimi sevip sevmediğimden emin değildim. Aslında kimseyi öldürmek filan değildi niyetim, ama bazen öyle sıkılıyor, öyle bunalıyordum ki birazcık eğlenmek istiyordu canım. İşte o zaman cinlerim çıkıveriyordu tepeme. Ben bir şey demeden, ben onları çağırıp beni kışkırtmalarını istemeden, öylesine, kendiliğinden olup bitiyordu her şey.

Ama bu kez, çok, çok, çok sıkılmama, deliler gibi bunalmama rağmen görünmemişlerdi ortalıkta. Bir süre bu durumu hiç umursamadım. Sıkıntımla iyi geçinmenin yollarını aradım. Ama bir gün, o sıcak gün cinlerimi ben kendim çağırdım. Yana yakıla gece boyunca yatakta ağladım:

– Gelin cinlerim, gelin, alın benden uysallığımı!

Geldiler. Tepeme çıktılar ve ben neşeme kavuşmanın keyfiyle, ne dedilerse yaptım.

Bu sefer operasyon büyüktü. Yetimhaneden kaçacaktım. Bugüne kadar kaçan çocukların kullandığı, duvarların arasından geçen ve arka sokağa bağlanan gizli geçidi biliyordum. Kaç kez onlarla çıkışa kadar gidip geri dönmüş ama hiç dışarı çıkmamıştım. Buna gerek duymamıştım. Hem kaçsam, nereye gidecektim. Burası iyiydi. Şimdi de, sadece birkaç saatliğine kaçmaktı niyetim.

Ama önce küçük bir plan yapmam gerekiyordu. O haziran günü öğleden sonra, en iyi yüz ifademi takınıp, revir doktorunun yanına çıktım. Ve ona, o acıklı ve masum hikâyeyi anlattım:

– Bugün babamın öldürüldüğü gün efendim. Ben yıllardır babamın öldürüldüğü gece korkunç kâbuslar görüyorum. Ve yatakhanede bazen altıma kaçırıyorum efendim. Şu zamana kadar küçüktüm, bunu umursamıyordum ama artık on yedi yaşıma geldim. Bu gece arkadaşlarım böyle bir şey olduğunu fark ederlerse, benle çok kötü alay ederler. İzin verirseniz bu gece revirde kalayım, efendim, dedim.

Durumu öyle net ve iyi açıklamıştım ki, benden sadece beş altı yaş büyük olan genç doktor hiç tereddüt etmeden, bu gerekçeli isteğimi kabul etti.

O haziran akşamüstünü, rugan ayakkabılarımın altına demir ökçeler çakarak ve ruganları kuzgun karası parlatarak geçirdim. Akşam yatma vakti geldiğinde, yatakhaneye değil revire gittim. Genç doktor, revir girişindeki ikili koltuğa uzanmış, dalgın dalgın elindeki kitabı okuyordu. Gece nöbetçi olmanın rehaveti, şimdiden üzerine çökmüş gibiydi. Nöbet tutmasa, cin gibi, geç saatlere kadar oturabilecekken, nöbetçi olmanın ağırlığıyla, uykuya yenildi yenilecekti.

– Size bir kahve yapayım ister misiniz? Uykunuz açılır, dedim.

– Ne iyi olur, diye cevap verdi.

Evet iyi olacaktı ama onun için değil benim için. Kahvesinin içinde uyku ilacı olduğunu ruhu bile duymadı. İlacın ve kitabın ve nöbetçi ruh halinin kışkırtıcı miskinliğine yenildi, hayatının en derin uykusuna daldı gitti.

*Rüyada **kaçan bir insan** görmek, bir cinayet işleneceği anlamına gelir. Eğer bu kaçan insanın ayağında demir ökçeli siyah rugan ayakkabılar varsa bu, cinayetin yıllar önceden tasarlandığının işaretidir.*

Gece yarısı olmasını bekledim. Herkesin en derin uykusunda olduğu bir sırada revirden usulca dışarı süzüldüm. Haziran akşamları ne de güzel kokardı. Tuhaf bir bahar kokusu. Biraz mayıstan, biraz temmuzdan rüzgârlarla. Yani hem bahar hem yaz...

Havayı koklaya, koklaya yetimhanenin arkasında, yıllardır kullanılmayan seranın balta girmemiş ormana dönen karmaşasına doğru usulca yürüdüm. Bu otların arasında, yıllar önce çocuklar kimsenin bilmediği ve varlığı nesilden nesle gizemli bir sır gibi aktarılan bir tünel açmışlardı. Bitkilerin arasından ilk bakışta asla gözle görülmeyen ama bilen biri için elle koyulmuş gibi kolayca bulunan tünele süzüldüm. Kollarıma ve bacaklarıma batan dikenlerin acısı hoşuma gidiyordu. Saçlarıma dolanıp çeken dallar, sanki bana iyi şanslar diliyordu. Sürünerek, yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra, yaşlı duvara ulaştım. Delik

yerinde duruyordu. Benden önce buradan yüzlerce çocuk kaçmıştı. Çoğu izini kaybettirmiş, çok azı da geri dönmüştü. Ama hep ön kapıdan, polislerle birlikte. Ben, bu gizli geçitten kaçan ve kimsenin ruhu duymadan yine bu gizli geçitten geri dönen tek yetim olacaktım.

Geçide giden delikten kendimi yüzükoyun dışarı bıraktım ve yandaki evin arka bahçesine düştüm. Buraya kadar yolu iyi biliyordum ama bundan sonrası şansa kalmıştı. Şansı yaratmak da cinlerin işiydi.

Hiç zorluk çıkarmadılar. Yollara sadece benim göreceğim, rengârenk, fosforlu oklar koydular ki, yönümü bulabileyim. Yolları öyle güzel kısalttılar ki, yürümekten yorulmayayım. Bir yabancıyla karşılaşınca onun gözünü sihirli bantlarla bağladılar ki, ben görünmez olayım. Geceyle beni tanıştırdılar ki, ondan kötülük gelmesin. Annemi sarhoş uykusuna yatırdılar ki, evden içeri süzüldüğümü duymasın.

Yatakta yatıyordu. Sarhoş olduğu her halinden belliydi. Yaşlanmış mıydı? Hiç bakmadım. Gözleri kapalıydı. Ayakları, kırmızı boyalı, uzun, kanca tırnaklarıyla yorgandan dışarı çıkmış, yataktan aşağıya sarkmıştı. Sırt üstü yatmış, derin soluklar alıyordu. Odaya nefesinden pis, çok pis bir koku yayılıyordu. Hiçbir anne zarafeti, anne duygusallığı, anne izi taşımıyordu. Öyle çirkin, öyle çirkin, öyle çirkindi ki... Ayakkabımın tekini ayağımdan çıkardım. Var gücümle annemin kafasına vurdum... vurdum... vurdum. Hiç kıpırdamadı. Ne uyandı, ne canının yandığını belli eden bir ses çıkardı. Kafası yarılmıştı. Yüzü kıpkırmızı kan içindeydi. Ama odaya girdiğimdeki hali bir nebze bile değişmemişti. Sadece, sadece o sarhoş hırıltısı bir anda kesilmişti. Zaten onu ilk gördüğümde de ölü gibi yatıyordu. Şimdi gerçekten ölmüştü.

Ayakkabımı tuvaletin musluğunda yıkadım. Etrafa hiç kan damlatmadım. Birkaç acemi ipucu kaldıysa da geriye, cinlerim hepsini bir çırpıda toparlayıp, cin diyarına sakladılar. Sonra bana kanat taktılar. Göklerde süzülerek yetimhaneye geri uçurdular, revirdeki yatağa kondurup derin bir uykuya yatırdılar. Uyandığımda altıma yapmıştım.

Cinler artık evin sınırları içinde yaşamaya başladılar.

Vücudumun etrafında on iki voltluk yeşil bir enerji var.

Cinler bu enerji kalkanını delip bedenime yerleşmek istiyorlar.

Ve kulağıma hep "Cinayet, cinayet" diye sesler fısıldıyorlar.

Apartmandaki diğer beş kişiye yaptıkları gibi benim enerji kalkanımı da delecekler.

O yüzden ben de onlar gibi az uyuyorum, az yemek yiyorum ve devamlı düşünüyorum.

Ama onlar gibi ne düşündüğümü bilmeden, devamlı inanmak istediğim yalanlar uydurmuyorum.

Gerçekleri düşünüyorum...

Çünkü cinler daha içime giremediler...

Kalkanımı delmediler. Cinnetime değmediler.

Yukarıdakiler ölümü, ölmeyi, öldürmeyi ne kadar çok seviyorlar. Bense yaşamdan yanayım. Kimseyi öldürmek istemedim henüz. Annemi bile. Ki hak ediyordu aslında. Yani cinlere kalsa ateş anneme çok yakışırdı. Kızıl saçları alev alev nasıl da yanardı. Bıçakla karnını deşsem, akan kan kırmızı saçlarına... Taşla kafasını ezsem akan kan kırmızı saçlarına... Yükseklerden aşağıya itsem parçalanan beden hiç sevilmeyen anneliğe... Nasıl da yaraşırdı ölüm anneme...

Cinler enerji kalkanımı delip bedenime yerleşmek istiyorlar.

Ve kulağıma hep "Cinayet, cinayet" diye sesler fısıldıyorlar.

Bunlar benim cinlerim mi, yukarıdakilerin cinleri mi artık ayırt edemiyorum. Belki de hepsi birlikte artık. Yoksa baştan beri... Yoksa ezelden beri... Yoksa hep böyle miydi?

Kahverengi Perdeli Penceredeki Adamın Gerçek Hikâyesi

Yusuf, diğerlerinin aksine varlıklı bir ailenin çocuğuydu ve babası hayattaydı. Yine de on yıldır onu hastanede arayıp soran olmamıştı. Ödemeleri düzenli yapılıyor ama asla geleni gideni olmuyordu.

Doktor Samimi, onu da Cihangir'deki eve götürmekte çok ısrar edince, riskli olmasına karşın arkadaşı alacağı parayı biraz arttırmak şartıyla Yusuf'u hastaneden gizlice çıkarmayı kabul etti.

Yusuf un tek derdi kendini öldürmekti.

Çünkü öldürülmekten korkuyordu.

İntihara eğilimli yapısı, daha küçük bir çocukken kendini usul usul göstermeye başlamıştı. Hemen her gün okuldan eve, sınıftaki arkadaşlarının üzerine saldırdığı yolunda asılsız hikâyeler anlatarak geliyor ve annesiyle babasını telâşa düşürüyordu. Söylediğine göre arkadaşları onu okulda devamlı dövüyordu. Başındaki yaraları, gözündeki morlukları gören anneyle baba, kaç kez okula koşmuşlar ama Yusuf'u kimlerin dövdüğünü bir türlü anlayamamışlardı. Ta ki sınıf öğretmeni Yusuf'u okul tuvaletinde başını duvara vururken görene kadar.

Yusuf kendine zarar vermeyi seviyordu.

Ve aynı oranda da başkalarını suçlamaktan hoşlanıyordu.

Bu sadomazoşist eğilim, Yusuf'un ailesini doğal olarak telâşa düşürdü. Hemen bir pedagog bulundu ve küçük çocuğun bu, dışarıdan bakıldığında hiçbir anlam verilemeyen sorununun çözümü, işinin ehli bir uzmanın ellerine bırakıldı.

Yusuf, tedaviye hızla cevap verdi. Kısa sürede doktor ailesine, onun artık normal yaşama döndüğünü müjdeledi. Yusuf'un doktorun karşısında cinperilerin dediği gibi durduğunu, her soruyu onların sözleriyle cevapladığını, Yusuf'un onu ve herkesi bal gibi de kandırdığını kimse anlayamadı.

Çocuklarının iyileştiğine inanan anneyle babanın ilgisi tam azalmaya yüz tutmuştu ki, Yusuf yeniden kendini öldürme oyununa başladı. Ama olan biteni uzun süre kimselerin ruhu duymadı.

Bir keresinde bahçede bulduğu karafatma yuvasının içindeki böcekleri yedi. Ölmedi ama zehirlendi. Evdekilere ne yediğini söylemedi, midesini yıkayan doktor da neden zehirlendiğini bir türlü anlayamadı.

Sonra kendini defalarca kravatla bir yerlere asmaya çalıştı. Hepsinde de başarısız oldu. Ya düğüm çözüldü, ya da kravatı bağladığı yer sağlam çıkmadı. Yusuf bunca uğraşa rağmen on yedi yaşına kadar bir türlü kendini öldüremedi.

Asıl amacı, çevresindeki insanları üzmekti. Hayata, o eğlenceli, o pırıltılı hayata hiçbir şey olmamış gibi devam eden annesini, işinden başını bir kez olsun kaldırmayıp oğlunun yüzüne bakmayan babasını, o bakışsızlığı, o duyumsamazlığı cezalandırmak istiyordu. Ama bir türlü bunu başaramıyordu. Tüm intihar girişimleri sonuçsuz kalıyor, hatta bazılarını ailesinin ruhu bile duymuyordu.

Her hafta babasının özel şoförle eve getirttiği psikiyatrın da kendi cebini doldurmaktan başka bir işe yaradığı yoktu. Doktorla hastanın ortasında bir abide gibi duran ve tik takları tüm suskunlukları fırsat bilip, odada cirit atan o kocaman Mikifare suratlı saatin ritmik sesi Yusuf'u sarhoş ediyor, adama ipe sapa gelmez şeyler anlatıyordu. Gerçeklerle zerre kadar ilgisi olmayan şeyler. Kimi zaman gazetede okuduğu bir cinayetin baş kahramanı oluyordu, kimi zaman Alp'lerde tırmanış sırasında düşüp, uçurumun dibinde can çekişerek ölen bir dağcı. Doktor onu bilmiş bilmiş dinliyor, birtakım notlar alıyor, saatin birbirini kovalayan akrebiyle yelkovanına kaçamak bakışlar atıyordu. Zaman dolunca sevimsiz bir nezaket kıvraklığıyla artık gitmesi gerektiğini söyleyip, apar topar odadan çıkıyordu. Ayda bir kez de seansları on beş dakika erken bitirip, Yusuf'un anne-

sine rapor veriyor ve her zaman son sözü "Oğlunuz bize hiç yardım etmiyor" oluyordu.

Oğlunuz bize hiç yardım etmiyor.

Bu rutin işkence tam iki yıl sürdü. Oğullarını bir kliniğe yatırmayı şiddetle reddeden Sevim Hanım ve Tarık Bey, onu evde kontrol altına tutmakta kararlıydılar.

Yusuf başarısız intihar girişimlerine devam etti... etti... etti... Ama hiçbirinde ölmedi. Anne ve babasına bir türlü istediği zararı verememek onu çıldırtıyordu. Sonunda bir seansta, kendisiyle birlikte büyüyen ve bir maaş kapısı olarak gördüğü bu eve neden geldiğini çoktan unutan doktora, büyük bir sır vereceğini söyledi.

Büyük bir sır.

Yıllar sonra, bir sır?

Ve o gün, o doktora, o odada, babasının küçükken kendisine tecavüz ettiğini söyledi. Yıllardır ipe sapa gelmez sıkıcı hikâyeler dinlemeye alışık olan doktor, bu kez şaşkındı. Yusuf şimdiye kadar hep yalan söylemişti ama bu sefer söylediği, hem de gözyaşlarıyla, hezeyan içinde, tir tir titreyerek, sonunda da bayılarak söylediği şey, daha öncekilere hiç ama hiç benzemiyordu. Yusuf'un bir psikanaliz kitabında okuduğu bir öyküyü, olduğu gibi, kelimesi kelimesine, hatta mizansenleriyle birlikte kendisine anlattığını, miskin doktorun ruhu bile duymadı. Mesleki bir keşif tadı tüm bedenini kavradı ve olayı anne baba cephesinden araştırmaya karar verdi.

Yıllardır uslu, uyumlu bir özel doktor olarak sürdürdüğü kârlı iş yaşamı da böylece sona erdi. O güne kadar karşılarında süklüm püklüm bir memur gibi görmeye alıştıkları bu asalak doktoru bu kez aslan kesilmiş, bilmiş, tehditkâr ve suçlayıcı bir uzman kılığında bulan Tarık Bey'le Sevim Hanım, o an gözlerine dayanılmaz bir pürüz olarak görünen doktorun işine son verdiler. Ve Yusuf'u artık bir kliniğe yatırmanın zamanı geldiğini anladılar.

Bu karar, Yusuf'u paniğe düşürdü. Evden ayrılıp bir kliniğe yatarsa, annesi babası ondan tamamen kurtulmuş olacaktı.

Artık onlara hiçbir zarar veremeyecek, onları dev dalgalı üzüntüler denizinde yüzdüremeyecekti. Sıradan bir ilişkiye dönüşecekti ilişkileri. Anne baba, çocuklarının deliliğiyle barışmış olacaklardı böylece. Yapılması gereken en sıradan şeyi yaparak, onu bir kliniğe tıkıp orada unutarak...

Yusuf bu kararı olumlu karşılar gibi davrandı ama hayatının en son ve etkili intikam harekatını başlattı.

Gece yarısı. O ılık haziran ayının, o ılık gece yarısı.

Annesiyle babası incecik bir pikenin altında terlerken, o üşüyordu. Annesiyle babası en derin uykuların mırıltılı keyfini sürerken, o uyanıktı.

Yataktan kalktı, titreye titreye odasından koridora çıktı. Sanki yıllardır planladığı uzun bir yolculuğa çıkmış gibi, yüzünde huzurlu bir gülümseme, karanlık koridorda ilerliyordu. Ayakkabılığa geldi. Dolabın kapısını usulca açtı. Sanki birilerini ya da bir şeyleri ürkütmekten korkarmış gibi... Sanki uykudaki bir tavşanı okşarmış gibi... Babasının ayakkabılarından en parlak olanını, en rugan olanını ve demir ökçesi kör karanlıkta bile pırıl parlayanını önce okşadı. Sonra ayakkabının tekini eline aldı ve koridorun öbür ucundaki yatak odasına; annesiyle babasının mahrem odasına doğru uçar adımlarla koştu.

Tarık Bey derin uykusundan panikle sıçradı.

Gözlerini açtığında önce olanları anlayamadı.

Karanlıkta bir gölge, yanında yatan karısının başına parlak bir cisimle vuruyor, vuruyor, vuruyordu.

Sevim Hanım'ın cenazesi kaldırılırken Yusuf çoktan hastaneye yatırılmıştı bile. Tarık Bey'in hatırlı tanıdıkları araya girmiş, polis kayıtları basından ustaca saklanmış ve Sevim Hanım, tarifsiz bir acının kurbanı olan Sevim Hanım, aile mezarlığına gömülmüştü; aynı tarifsiz acının faili Yusuf da akıl hastanesine... Üstelik kimliksiz ve kimsesiz kaydıyla...

Yusuf, bu kimsesizliğe ve kimliksizliğe hiç itiraz etmedi.

Nasılsa arkadaşları cinler ona dilediği kimliği verecekti!

Cinlerin en büyük becerisi maddenin içine girebilmek...

Tıpkı röntgen ışınları gibi...

Yüzyılın başında, bilim bile henüz ışığın varlığını ve etkisini bugünkü kadar keşfedememişti. Bugün bile insanların ışık hakkında bilmediği daha kim bilir neler var.

Gökyüzüne dağılan radyo dalgaları, lazer ışınları... Gözle görülmeyen, elle tutulmayan, algıdan kaçan, bilgiye yakalanan onca şey...

Tıpkı cinler gibi, ele avuca sığmayan ama dünyalar yıkan, dünyalar kuran, atmosferde de insan bedeninde de irili ufaklı delikler açan ışınlar, ışıklar; maddesiz bedensiz o koca güç... Damarlarımızda kanla birlikte akıp giden o saldırgan güç...

Şeytan, insanların kanının dolaştığı yerde dolaşır!

İşte bu yüzden, cinler doğrudan doğruya fizyolojik hastalıklara sebep olabiliyorlar. Alyuvarlarımıza binip, damarlarımızın içinde dolaşıyorlar. Yani, vücudun düzenini alt üst edebiliyorlar. İnsanı isterlerse kanser yapıyorlar, isterlerse şizofren, isterlerse de katil.

Dün boynumda kara bir sivilce çıktı.

Cinler ilk işareti gönderdiler.

Bu sivilcenin içinde irin değil ölüm var. Cinperilerin işlettikleri cinayetlerin tümü boynumdaki bu sivilcenin içinde. Cinperiler cinayetlerini benim bedenime gizlediler. Oysa ben kimseyi öldürmedim.

Henüz öldürmedim...

Turuncu Perdeli Penceredeki Kadın ve Cinperi Yalanları

Sabahın erken saatlerinde uyanmak, uyanıp da pencereden dışarı gözümü dikip saatlerce şuursuz bir şekilde iki bina arasından bölük pörçük görünen denize bakmak ve art arda geçen vapurların sayısını şaşırınca çılgınlar gibi sinirlenmek...

Ben, kendimi bildim bileli yalan söylüyorum. Herkese ve en önemlisi de kendime. Anlattıklarım gibi düşündüklerimin, hatta geçmişimin bile yalan mı yoksa gerçek mi olduğunu hiçbir zaman bilemiyorum. Ağzımdan ilk çıkan kelimenin yalan olması bendeki bu zedelenmiş kişiliğin doğuştan olduğunun en önemli kanıtı diyor doktor. Ben onun yalancısıyım!

Konuşmaya biraz geç başlamışım. Üç buçuk yaşımda ağzımdan çıkan ilk kelime anne olmuş. Ama bunu anneme değil babama söylemişim. İkinci kelime, hemen birkaç dakika sonra çıkıvermiş ağzımdan: baba. Ama babama değil, ablama söylemişim bunu da. Çaprazlama hitap karmaşası, sürüp gitmiş yıllar boyunca. Kadınlara erkek, erkeklere kadın isimleriyle seslenmeme herkes alışmış. Tuhaf çocuk olarak aile kayıtlarına geçirivermişler beni. Ama kimse bunun üzerinde fazla durmamış. İşin en tuhafı, bu eşcinsel eğilimli seslenişleri, sadece aile içinde yapmammış. Bir yabancıyla konuşurken, asla amcalarla teyzeleri, annelerle babaları, ablalarla ağabeyleri karıştırmıyormuşum. Ama bunu kimse kayda geçmemiş. Evde yalancı, dışarıda doğrucu olmam, kimsenin dikkatini çekmemiş.

Zaten ben doğduğum andan itibaren asla dikkat çekici bir

bebek olmamışım. İkiz kız kardeşim tanrının hoyratça dağıttığı tüm dikkatleri, beğenileri, iltifatları üzerinde topladığından olsa gerek, ben saydam bir oğlan çocuğu olarak doğmuşum. Gözleri güzel olan ikiz kız kardeşimmiş, saçları sırma olan da ve ağzı kiraz, gülüşü ilkyaz olan da. Ve aklı parlak, zekâsı parıldak, dili ballı, endamı parıltılı olan da. Ben, kel ve kaşsız doğmuşum. Gözlerim soluk kahverengi, bakışlarım soluk gri... Boyumun fazla uzamayacağı daha küçükken bile belliymiş, endamım hiç yokmuş. Eğri büğrü bir patates gibi düşmüşüm annemin rahminden yere. Ardımdan gelen ikiz kız kardeşimse... Bir prenses gibi çıkmış döl yatağından dışarı. Kuğu gibi süzülmüş o kanlı koridordan... Doktorlar, patates oğlanın ardından doğan bu kiraz kıza hayran kalmışlar. Beni bir kenara bırakıp, güzeller güzeli kız bebeği seyre dalmışlar.

Kardeşim beğenile beğenile, ben unutula unutula büyüdüm.

Kardeşimi övgülerle suladılar, beni yergilerle kuruttular.

O konuştu ben sustum.

O yürüdü ben oturdum.

O iyi kalpli oldu ben kötü.

O prensesti ben büyücü.

Kız kardeşimin çevresine yaydığı enerji öylesine etkileyiciydi ki, başlarda benimle ölmeyeceğim kadar ilgilenen, yemeğimi verip altımı değiştiren annem ve diğerleri zamanla beni tamamen unuttular. Bu unutuşa sabırla boyun eğdim. O yüzden konuşmayı öğrendiğim halde tek kelime bile etmedim. Öğrendiklerimi bir sır gibi içimde biriktirdim... biriktirdim... biriktirdim. Sabırla onları dışarı salacağım uygun zamanı bekledim. Böyle bir zaman olduğunu biliyordum. Sabrın zamanla dost olduğunu da...

Bana bu sabrı veren, yatağımın altında gizlenen cinlerle perilerdi.

*Rüyada **yatak altı** görmek, kurnazlığa işarettir. Rüyasında yatak altı gören kişi, usta bir yalancı olmaya namzettir...*

Herkes benim düşmanımdı. Hayatımda sevdiğim çok az varlık vardı. Sadece yatağımın altındaki cin ve periler, bir de prenses kız kardeşim, bu dünyada sorgusuz sualsiz sevdiğim varlıktılar. Kız kardeşimi seviyordum, çünkü gerçek bir prensesti o.

Güzelliği –benden çalındığından kuşkum olsa da– başımı döndürüyordu. O da sanki biraz suçluluk, biraz da sırdaşlık duygularıyla beni çok seviyordu. Belki bana ait bir şeyleri o çalmıştı ama bende de ona ait çok kıymetli bir şey vardı. Bu şey, çok sonra ortaya çıkacak, esas sahibine geri verilecekti... Ama çok sonra.

Prenses kız kardeşim benim yamru yumru patates biçimimden hiç utanmaz, hiç gocunmaz, nereye gitse beni de yanında götürürdü. O uzamış, serpilmiş, ben güdük kalmıştım. Yanında küçük kardeşi gibi duruyordum. Beni kollar, korur ve alaylı bakışlardan sihirli bir filtreyle uzak tutmayı becerirdi. Kız kardeşime hayranlık duyanlar, ona en yakın canlı olan bana, saygıyla karışık bir gıpta bakışı fırlatır ve varlığının benim varlığıma bağlı olduğunu kavrar kavramaz, ona duydukları beğeniyi ilgi olarak bana yansıtırlardı. Bu sayede ben de eciş bücüş kalıbımı unutur, normal, sıradan bir insanmış gibi fanilerin arasına karışırdım. Ama aslında ne normal, ne de sıradandım. Yatağımın altındaki cin perilerin dünyasında, gerçek bir masal kahramanıydım.

Onlarla ilk kez karşılaştığımda, ılık bir haziran gecesiydi. On dört yaşındaydım ama kendimi bildim bileli sık sık duyduğum, uykusuzluğumun kâbusu olan gece yarısı korkularımdan hâlâ kurtulamamıştım. Yine evdeki herkes en derin uykusunu uyuyordu ve ben yine yatağın altından geldiğinden emin olduğum ama kimseleri inandıramadığım tıkırtıları duyuyor, nefesimi tutmuş, yorganımın altında Allah'a bana yardım etmesi için yalvarıyordum.

– Allahım n'olur yatağın altındaki şeyler çıkıp bana görünmesinler. Beni kaçırıp döve döve öldürmesinler...

Birden yorganın üzerinde bir kahkaha patladı. Yorganın üzerinde ve tam burnumun dibinde. Tiz, neşeli, cilveli bir kahkaha. Tıkırtılar kesilmiş ama kahkaha tüm odayı doldurmuş, içimi bir anda buz gibi bir korku seli basmıştı.

Aklım, "Sakın yorganın altından çıkıp da, burnunun ucunda kıkırdayan bu kışkırtıcı şeylere kanma. Kal olduğun yerde, sakın kıpırdama" derken, yüreğim merakla titriyordu. Kimindi bu kahkahalar? Şimdiye kadar tıkırtılarını duyduğum ve dehşetle korktuğum yaratıklar, artık bana görünmeye mi karar vermişlerdi yoksa. Yoksa, yoksa, yoksa... yoksa? Fazla merak, yavru kediyi öldürür derler. Dayanamadım. Başımı yorganın altından usulca dışarı çıkardım ama gözlerimi uzun bir süre açamadım. Oysa artık ortada ne bir kahkaha vardı, ne de tıkırtı. Odamda bir çöl ıssızlığı...

Bu sessizlik bir yandan sinirlerimi bozuyor, bir yandan da beni cesaretlendiriyordu. Derin bir nefes aldım, gözlerimi usulca araladım. İşte ordaydılar. Tam karşımda, burnumun ucunda. Parmak kadar üç yaratık. İkisi metal parlağı, biri altın sarısı:

– Sakın gözlerini tekrar kapama! diye bağırdı metal parlaklarından biri. O an göz kapaklarım sanki kaşlarımın altına sabitlendi. Kapamaya çalıştığım halde, ikisi de yerlerinden bir gıdım bile oynamadı. Ve benim o güne kadar hiç bilmediğim, öğrendikten sonra da uzun süre kendime gelemediğim hikâyem anlatılmaya başlandı.

Karşımda duran, öbür âlemlerden sırf benim için bu âleme geçen iki cinle bir periydi. Görevleri beni kollamak, varlığımı tüm tersliklere karşın korumaktı. Çünkü ben doğarken, bana ait olan bazı şeyler yanlışlıkla benden alınmış, kız kardeşimin varlığına karışmıştı. Bu yanlış, bir kez yapıldı mı geri dönülmesi imkânsızdı. Ama benim yitirdiklerimin bedelini ödemek olasıydı. Bunun için, bu iki cinoğlanla bir perikız, kardeşimin yaşam iplerini benim elime vermeye gelmişlerdi. İstediğim zaman o ipleri kesebilir, kız kardeşimi bu dünyadan geldiği yere geri gönderebilirdim. O zaman, yanlışlıkla benden çalınıp ona verilen her şey gerisin geriye bana gelecekti. Onun kadar güzel, onun kadar alımlı, onun kadar beğenilen biri olabilecektim. İş ipleri kesmeye bakıyordu. Kardeşim bu dünyadan ayrılırsa...

Cinlerle peri bana kardeşimin ölümünde hiçbir kötülük olmadığını uzun uzun anlattılar. Belki onu ellerimle öldürmem gerekmiyordu ama ölmesini istemem yeterliydi. Hem o benimle aynı zamanda doğduğu halde, benden çok daha iyi bir hayat

yaşamıştı. Sevilmenin, beğenilmenin, baş tacı edilmenin tadını doya doya çıkarmıştı. Yıllardır evin prensesiydi. Ve cinlerle perinin dediğine bakılırsa, artık sıra bana gelmişti...

İstemek başarmanın yarısıdır.

İstemek başarmanın ta kendisidir.

İstemek başarıyı baştan çıkarır.

İstek mıknatıstır, başarıyı sorgusuz sualsiz kendine çeker... çeker... çeker.

O geceden sonra istemeye başladım. Devamlı kız kardeşimin ölmesini istedim. Onu hâlâ çok seviyordum. Ama onda bana ait şeyler vardı ve bende ona ait bir şey. Benim güzelliğim, geleceğim yani her şeyim ondaydı; onun ölümü... ölümü... ölümü... yani tek şeyi bendeydi.

Kız kardeşim tam bir yıl sonra ben ve o, yani biz on beş yaşımızdayken, bir haziran günü, akşam üstü öldü. Bir yıl önce hastalanan kız kardeşimin, her gün alması gereken kırmızı hapları bambaşka kırmızı haplarla değiştirdiğimi kimse fark etmemişti...

Onun öldüğü o haziran akşamüstü, herkes gibi, hatta herkesten çok ben ağladım. İçim yanıyordu. İkiz kız kardeşim ölmüştü. Bende duran emanetini ona vermiştim. Ama onu kaybettiğim için tarifsiz üzüntüler içindeydim. Ama... ama... ama bir yandan da... Tuhaf bir sevinç rüzgârı boynumu, ensemi, koltuk altlarımı ve tabanlarımı gıdıklıyordu sanki. "Şimdi sıra sende" diyordu cinlerle peri, "Hadi sana ait olanları al ve yeni yaşamına doğru yola koyul. Durma!"

Ertesi gün annem, babam, kardeşlerim, akrabalar ve konu komşu kasvetli bir filmin yeteneksiz oyuncuları gibi sevgili kız kardeşimi gömmek için evden çıktığında, benim aralarında olmadığımı kimse fark etmedi. Evde kimsenin kalmadığından emin olur olmaz, aslında bana ait olan şeyleri almak için kız kardeşimin, ölü kız kardeşimin, tüm gece gözyaşlarıyla yıkanmış odasına girdim.

İşte oradaydı. Aynanın önünde. Sedef yapraklarla süslü kırmızı kutunun içinde... Sahipsiz, kimsesiz... Bir köşesinde küçük bir yazı: Genç kız makyaj seti. Setin teneke kapağını,

kutsal bir emaneti açar gibi açtım: Dudağa sürmek için üç ton kırmızı ruj, hemen yanında ruju sürmek için sedef saplı süngер uçlu küçük bir fırça. Göz kapağına sürmek için kahverengi, yeşil ve kızıl üç renk far. Hemen yanında farı sürmek için sedef saplı küçücük bir kıl fırça. Yanağa sürmek için üç ton kırmızı allık. Hemen yanında sedef saplı kalın uçlu bir kıl fırça... Kutunun altında yan yana dizilmiş üç renk göz kalemi... Kahverengi, yeşil, siyah... Kutunun hemen yanında küçük parfüm şişesi. İsmi: Genç Kız Sihri... Şişenin yanında gümüş saplı bir saç fırçası...

Saatler nasıl geçti bilmiyorum. O makyaj setindeki tüm boyaları, tadını çıkara çıkara yüzüme sürdüm. Kısacık saçlarıma fırçayla kadınsı bir şekil vermek için uğraşıp durdum. Genç kız sihriyle vücudumun her yerine serin öpücükler kondurdum. Şaşılası bir şey ama, çirkin suratım, boyaların alacalı dünyasına girince sanki değişmiş, başkalaşmıştı. Çipil gözlerim, etrafına simsiyah çizgiler çizince daha önce hiç taşımadığı anlamlar taşımaya başlamış, incecik dudaklarım, rujun kırmızı albenisine bulanınca, neredeyse ikiz kız kardeşiminkiler kadar alımlı olmuştu.

Şimdi sıra giysilere gelmişti. Bir erkek çocuk olarak çelimsiz kalmam ilk kez işe yarayacaktı. Kız kardeşimin elbiselerinin asılı olduğu dolabın kapısını şarkılar söyleyip dans ederek açtım. Aslında açtığım, on beş yıldır özlemini çektiğim ama benden yanlışlıkla çalınıp kız kardeşime verilen dünyanın kapısıydı. Kırmızı uzun eteğini buruşturmadan askıdan indirdim, kendi bedenime geçirdim. Siyah dantel bluzu gümüş düğmelerini açmadan usulca başımdan aşağıya kaydırarak giydim. Üzerine annemin ördüğü simli şalı aldım. Aynanın karşısına geçene kadar ayaklarımı unutmuştum.

Hemen çekmecelerden birinde bulduğum ince naylon çorapları, binlerce kez kız kardeşimi giyerken gördüğüm o en kadınsı aksesuarı, aynı titizlikle, kaçırmamaya, zedelememeye özen göstererek giydim. Vücudum gibi ayaklarım da fazla büyümemişti. Kız kardeşimin hafif topuklu siyah ayakkabıları, Sindrella'nın sihirli pabuçları gibi sarıldılar taraklı ama küçücük ayaklarıma...

Tekrar aynanın karşısına geçtim ve hayranlıkla kendimi seyretmeye daldım. Bir yandan da şarkı söyleyip dans ediyordum...

Cenazeden perişan bir şekilde eve dönen annem, beni kız kardeşimin odasında, yüzümde kadınsı renkler, üzerimde onun giysileri, dans edip şarkı söylerken görünce yere düşüp bayıldı. Babam ağzından köpükler saçarak üzerime saldırdı. Kardeşlerim ağlayarak kaçıştılar. Konu komşu dehşete düşmüş bir şekilde, bir yandan babamı zaptetmeye, bir yandan da benim durumuma bir anlam vermeye çalışıyordu. Gözlerimden akan yaşlarla, babamın ölçüsüz yumruklarına maruz kalan burnumdan akan kanlar, makyajımı iğrenç bir bulamaca çevirmişti. Kız kardeşimin kırmızı eteği belime kadar sıyrılmış, dantel bluzun yakası paçası param parça olmuş, en fecisi de naylon çorabım (artık benim sayılırdı) kaçık içinde kalmıştı ki, birisi babamı durduracak o sihirli cümleyi kurmayı başardı:

– Görmüyor musunuz çocuk ikizi ölünce üzüntüden aklını kaybetmiş. N'aptığını bilmiyor. Hemen bir doktora götürmek lazım...

Bu ayaküstü komşu analizi babamın aklına yatmış olacak ki, bana yumruk atmayı kesip bir an yüzüme baktı. Kendini alamadı yüzümün ortasına okkalı bir tükürük savurdu ve odadan dışarı çıktı. Birkaç komşu kadın hemen etrafıma toplandı, telaşlı eller komşu kadınların her an elinin altında bulunan keskin kokulu limon kolonyasıyla oramı buramı ovmaya başladı. Limon kolonyasının tehditkâr kokusu, bir an içimi yaktı. İki cinle peri koşarak gelip gözlerimi kapadı. Bayılmışım.

*Rüyada **avuç içi** görmek, ferahlık anlamına gelir. Rüyasında avuç içi gören kimse, kendine uzun süredir dert ettiği bir sıkıntıyı üzerinden kolayca atacak demektir...*

Gözümü açtığımda, penceresi demir parmaklıklı bir hastane odasında yatıyordum. Odada, yataktan ve üzerinde ayna bulunan bir lavabodan başka bir şey yoktu. Hemen kalkıp lavabonun üzerindeki aynaya baktım. Yüzümdeki makyaj, iyice

silinip temizlenmişti. Elbiselerimi yokladım, hepsi çıkarılmış yerine mavi pijamalar giydirilmişti. Henüz on beş yaşındaydım ama beni akıl hastanesine kapattıklarını anlayacak kadar akıllıydım. Gerisin geriye yatağa yattım. Yorganı başımın üzerine çektim ve rüyamda iki cinle periyi gördüm. Bana, "Sana soru sorduklarında yalan söylemene hiç gerek yok. Sen onlara doğruları anlat. Gerisini akıllılara bırak" dediler.

Ben de öyle yaptım. Bir ay boyunca her gün odama gelip terapi yapan genç kadına olan biteni dosdoğru anlattım. Biz doğarken bir hata yapılmış ve bana ait olan şeyler çalınıp yanlışlıkla kız kardeşime verilmişti. Hata anlaşıldığında benim elime, ucunda onun canı bağlı ipler tutuşturulmuştu. Ben istediğim zaman bu ipleri kesme hakkına sahiptim. Geçen yıl ipleri kesmeye karar verdim ve hasta kız kardeşim yavaş yavaş öldü. Ona ait olan tüm güzel şeyler artık bana verilmeliydi. Artık ben, prensesler kadar güzel bir kızın, yumru patates kardeşi değildim. Ben artık... ben artık... artık ben... ben... Ben prensestim. Ben güzeldim. Ben oydum. Ondakiler zaten benimdi. Artık bana geri verildi. İnanın doğru, dosdoğru konuşuyorum. Her şeyi size olduğu gibi anlatıyorum. Ben yalan söylemiyorum. Yalan söylemiyorum. Yalan... yal...y.....

İki ay hastanede kaldım. O süre içinde evden kimse beni görmeye gelmedi. İki ay sonra hemşireler beni bir taksiye bindirip eve gönderdiler. Kapıyı çaldığımda açmayacaklarını sandım. Ama açtılar, açtılar ama ne küçük kardeşlerim, ne de annemle babam yüzüme bakmadılar. Benimle tek kelime konuşmadılar. Önce kendi odama gittim. Her şey yerli yerinde duruyordu. Bir süre yatağa uzanıp öylece yattım.

*Rüyada **valiz** gören kimse, ya birilerini terk edecektir ya da kendisi terk edilecektir. Rüyada valiz görmek, yalnız kalmaya işarettir...*

Uyandığımda gece yarısı olmuştu. Yataktan kalktım, odamın kapısını usulca açtım. Etrafta uyku tuzağında alınan derin nefeslerden başka bir şey duyulmuyordu. Doğruca kız kardeşimin odasına gittim. Her şey sanki o hâlâ hayattaymışçasına

yerli yerinde duruyordu. Ayna, aynanın önünde makyaj seti, fırçalar, kokular... Gardırobu açtım. Evet, hiçbir şeye dokunulmamıştı. O an karar verdim. Bana ait olan her şeyi alıp, bu evden gidecektim.

Sabaha karşı saat üçte, evimizin kapısını sessizce çekip sokağa çıktığımda, üzerimde kız kardeşimin giysileri, yüzümde onun yüzü vardı. Yaz gecesi ılıklığı, cinlerle perinin bana "iyi ki doğdun" armağanıydı...

Cinlerin, içime girmek istemesinin tek nedeni var:

Bana hükmetmek istiyorlar.

Benimle alay ediyorlar.

Kendi güçlerini kanıtlamak için ve beni zor durumlara düşürmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kimliğimle oynuyorlar.

Beni kadın olduğuma inandırmaya çalışıyorlar.

Cinlerle temas kurmak, aynı radyasyona maruz kalmak gibi. Radyasyonun etkilerinin aynısı, cinden bana geçiyor. Cinlerle temasa geçtikçe boynumdaki sivilce büyüyor, derimin rengi değişiyor.

Tenim yavaş yavaş kararıyor...

Bilen gözler, gerçeği bilen gözler artık bana baktıklarında o kadim kötülüğü görebilecekler...

Derime, karalarıyla imza atan cinleri, o bilen gözler, artık seçebilecekler...

Oysa yukarıdakilerin hiçbirinin teni kararmıyor. Oysa yukarıdakilerin hepsinin içi cinperi kaynıyor. Belki onların karalığı da bana bulaştı. Onların günahları, onların cinayetleri, onların tutkulu, arsız, durmak bilmez ihtirasları söze binip kulaklarımdan içeri aktı. Cinler yukarıdakilerin tüm geçmişini ve tüm geleceğini, yukarıdakilerin kadim tarihini, benim yaptı. Hepsi benim oldu. Ben hepsi oldum. Hepsinin adına kararan tenim, hepsinin adına benim cinnetim...

Turuncu Perdeli Penceredeki Kadının Gerçek Hikâyesi

Doktor Samimi'nin üç kadın hastasından biri olan ve cinsel kimlik sorunu yaşayan Elif de ailesi tarafından terk edilmiş bir genç kızdı. Üstelik akıl hastanesine yatırıldıktan sonra ne bir arayanı olmuştu, ne de yoksullar koğuşunda neredeyse ölüme terk edilmiş olmasından gocunanı... O yüzden hastaneden en kolay o çıkarıldı ve Beş Sevim Apartmanı'nın dördüncü katına usulca yerleştirildi.

Elif'in annesinin, hayatı boyunca despot bir kocanın tüm taleplerine kayıtsız şartsız boyun eğen, istenen her şeyi harfi harfine yerine getiren Kader'in, yapamadığı tek şey vardı, o da ikinci bir çocuk doğurmak. İlk çocuk kız olmuştu, ikincisi artık erkek olsundu. Olsundu olmasına ama Kader bir türlü hamile kalamıyordu ki. Tek çocuğunu doğurduktan sonra rahmini sanki cinler kilitlemişti. Ne hocalara gitti, ne büyüler yaptırdı ama bir türlü bir daha hamile kalmayı başaramadı. Doğurabildiği tek çocuk Elif'ti ve o da erkek değildi.

Haydar, oğlan babası olma düşleriyle büyümüş her erkek gibi, Elif'ten neredeyse tiksiniyordu. Bunu söylemekten de hiç çekinmiyordu. Elif, iki odalı gecekondudaki mutsuzluğun nedeninin babasının sık sık işsiz kalması, her gece içip içip annesini dövmesi ve ağza alınmayacak küfürler ederek kükremesi olmadığını biliyordu. Neden, bunlardan hiçbiri değildi. Neden, kendisiydi. Kendisi.

Doğduğu günden beri istenmemenin dayanılmaz baskısı-

nı üzerinde hissede hissede büyüyen Elif, gözlerini korkunç bir dünyaya açmıştı. Bu dünyada onun yeri yoktu. Sanki yanlışlıkla doğmuştu ve bu yanlışlığın bedelini de, varlığının ağırlığını taşıyarak ödemek zorundaydı.

Neyse ki her zavallıyı koruyan tanrı, her güçsüzü kollayan o büyük tanrı Elif'e de biraz tuhaf olmakla birlikte bir nefes alma yolu bırakmıştı.

Babası sarhoşluğun dik merdivenlerini koşar adım tırmanıp, tepede başıboş bir kendini bilmezlikle kükrediği sırada, yani masa başında sızıp kalmadan birkaç saat önce birden durgunlaşırdı. Birden durgunlaştığında, köşede büzülmüş Kader'e boş gözlerle bakar, bakışları sanki bir sihirbaz eli değmiş gibi aniden değişir, yumuşardı. Evet, az önce kükreyip ortalığı birbirine katan Haydar'ın yüzü birden iyi kalpli sevecen bir baba bakışıyla aydınlanıverirdi. Bu, herkesin rahat bir soluk aldığı değişim anıydı.

Değişim.

O an herkes anlardı ki, Elif'in sahne alma saati gelmiş demekti. Gün boyu babasının gözüne görünmemek için köşe bucak kaçan, yakalandığında okkalı küfürlerle insafsız tekmelerin altında kalan Elif, o andan itibaren bu iki odalı gecekondu sahnesinin yıldızı oluverirdi.

Haydar yumuşak bakışlarına, yumuşak sesini ekleyip içeri odaya seslenirdi:

– Yunus oğlum. Gel bakayım babanın kucağına.

Elif, en az babası kadar, Yunus olduğuna, yani erkek olduğuna, yani babasının o hiç doğmayan oğlu olduğuna inanarak, biraz ürkek ama epey sevinçli adımlarla odadan çıkar, Haydar'ın kucağına koşar, gündüz canavar olan, geceyse sevgi topu bir babaya dönüşen bu adamın kollarına atılırdı.

Ve oyun başlardı.

Haydar, ona o gün neler yaptığını sorar, sokaklarda kavga edip etmediğini öğrenmeye çalışır, Elif de küçük bir oyuncu edasıyla ve kusursuz bir Yunus tavrıyla babasına istediği cevapları verirdi.

Bilyeleri çalan Suat'ı, Timur'la bir olup bir güzel dövmüşlerdi. Top oynarken düşmüş, dizini kanatmış ama hiç ağlama-

mıştı. Öğretmen okulda ona "Sınıfın en akıllı oğlanı sensin" demiş ve onu trafik koluna seçmişti.

Elif gündüzleri dayak yiyip örselenerek, geceleri de erkek yalanlar söyleyip, babasının sonsuz sevgisine sarılarak büyüdü. Haydar, bu yalanlı oyunu öyle sevdi ki, ne içkiyi bıraktı, ne de kendini kandırmayı. Yıllar boyu, gündüzleri kızı Elif'ten tiksindi, geceleri oğlu Yunus'la erkek muhabbeti yaparak sevindi. Kader, biraz tuhaf da olsa, kocasının geceleri kendisini yatıştıracak bir oyuna kapılmasını, kendi aklının da almadığı bir iç huzuruyla seyretti. Belki adam gündüzleri de insafa gelir yumuşayıverir diye Elif'i hep erkek gibi giydirdi. Saçlarını kısacık kesti. Ona ne çamaşır, bulaşık yıkattı, ne de elişi öğretti. Geceleri babasının karşısına hazırlıklı çıkabilsin diye kızını bir erkek hoyratlığında büyüttü.

Bu oyunun baş kahramanı Elif, çok geçmeden gerçeği unuttu. Kız mıydı, erkek miydi o da bilemez oldu. Bu unutuş onun içinde kilitli kapılar yarattı. Tüm hislerini, duygularını bu kapıların ardına sakladı. Şuursuz bir kabullenişle gündüzleri de kendini bir erkeğe denk görerek ve memelerinden utanarak büyüdü. Hayatında hiç etek giymedi, hiçbir oğlana yan gözle bakmadı, kızlaraysa bakamadı. Kendi yarattığı hayallerle dolu bir dünyada kayboldu. İşin kötüsü hayallerini de kimselere anlatmadı.

On yaşına gelene, o hiç beklenmedik olay gerçekleşene kadar her şey kendi düzeni içinde yerli yerinde devam ediyordu. Ta ki o haziran akşamına kadar. Babasının meyhaneden körkütük sarhoş eve gelirken düşüp, başını kaldırıma çarpıp ölmesine kadar.

Ölen evin direği değil, kamburuydu. O yüzden Haydar'ın hayatından böyle aniden çekip gitmesine Kader hiç üzülmedi. Zaten temizliğe gidip eve para getiren oydu, çocuğa bakan, yemek pişiren ve dayak yiyen de. En azından artık evin bütçesinde içki parasıyla delikler açılmayacak, gece yarısı tekme tokat yataktan kaldırılıp dayak yemeyecekti.

Ve en önemlisi artık o tuhaf tiyatro oynanmayacaktı.

Ama Kader evde artık yeni bir tiyatro başlayacağını bilmiyordu. Yine baş rolde Elif'in oynayacağını ve tüm hayatının

korkunç bir kâbusa çevrileceğini hiç bilmiyordu. Bilse Haydar'ın ölümüne bu kadar çok sevinmezdi.

Haydar öldüğünde, Elif annesini şaşırtacak kadar üzülmüştü. Babasının başı kanlar içinde evden içeri sokuluşunu gördüğü anda ağlamaya başlamış, ağlaması ertesi gün Haydar toprağa verilene kadar bir an bile kesilmemişti. Konu komşu, bu kız babasını meğer ne çok severmiş diye şaşırmış, baba kız arasında meğer bizim bilmediğimiz başka türlü bir sevgi varmış diye ince ince düşünmüştü.

Ama Elif'in bu beklenmedik feryatları en çok Kader'i endişelendirmiş epey de sinirlendirmişti. İkisinin hayatını da, cehenneme çeviren herifin geberip gitmesine bunca üzülecek ne vardı ki. Kurtulmuşlardı. Evet kurtulmuşlardı. Artık özgürdüler. O gece, Haydar'ın ölüsü içerdeki odada yatarken Kader Elif'i mutfağa çekmiş ve ağlaması bir türlü kesilmeyen küçük kızı omuzlarından sarsarak bir güzel azarlamıştı. Ama nafile. Elif'in dudakları arasından hıçkırıklar dışında tek bir ses, tek bir kelime dökülmemişti. Kader de "Ne halin varsa gör, ağlamaktan öl istersen, geri zekalı" diye bağırarak, onu kendi haline bırakmaktan başka çıkar yol bulamamıştı.

Elif yaklaşık yirmi dört saat hiç susmadan ağladı. Sonra sustu. Ama yüzüne öyle bir hüzün gelip yerleşti ki, ağladığı zamankinden daha kötü görünmeye başladı. Böyle bir babanın ardından, böylesine bir yas tutmak... Anlaşılır gibi değildi.

Aradan aylar geçti ama Kader kızını bir türlü normale döndürmeyi başaramadı. Her yolu denedi. Onu dövdü, tehdit etti, bağrına bastı, sevecen sözlerle yatıştırmaya çalıştı, vaatlerde bulundu, pespembe bir gelecek hayali kurdurmak için olmadık masallar anlattı. Erkeklerden bile bahsetti. Yakında büyüyecekti, oğlanlar onu beğenecekti, o oğlanlara göz süzecekti. İstemeye geleceklerdi onu, telli duvaklı gelin olacaktı... Kader aylar boyu onu yaşamla kandırmaya çalıştı. Ama on yaşındaki Elif annesinin kurduğu bu pembe dünyadan içeri tek bir adım bile atmadı. Onun aldığı kırmızı elbiseleri giymedi. Parlak taşlı tokaları takmadı. Tam tersine eskiden olduğundan daha erkek, daha bıçkın bir dünyada, eskiden olduğundan daha yalnız ve daha gizli bir hayat yaşamaya başladı. Bir de görünmeyen kız

kardeşiyle konuşmaya. Cinlerden başka kimsenin giremediği o sihirli kapının ardında Elif, dünyalar güzeli bir kızın çirkin erkek kardeşiydi. Ve herkesler bu gerçekten habersizdi!

Elif'in kendini erkek bir dünyaya hapsedip orada sessiz sedasız yaşamasına bir süre sonra Kader de alıştı. Kızını olduğu gibi kabul etmekten başka çıkar yol bulamadı ve Elif'i o asla giremediği, girmesine izin verilmeyen yalnız dünyasında bir başına bırakıp, kendi hayatına geri döndü.

Kader yeniden evlendiğinde Elif on altı yaşındaydı. Yeniden doğum yapıp bir erkek çocuk doğurduğundaysa on yedi.

Elif on yedi yaşında delirdi.

Onun delirdiğini anlamak hiç de zor olmadı. Doğum için hastaneye kaldırılan Kader'in bir oğlu olduğunu, evde sıkıntılı sıkıntılı oturan erkek kılıklı Elif'e üvey babası telefonla haber verdi. Bu tuhaf görünüşlü üvey kızının, bu haberle delireceğini nereden bilebilirdi.

Elif telefondaki habere tek bir kelimeyle bile karşılık vermedi. Ahizeyi şiddetle yere attı ve mutfağa koştu. Dolapların dibinde, evin badanası yapılırken arta kalan yağlı boyalar ve fırçalar vardı. Lacivert boyayı aldı, fırçayı hiddetle içine soktu ve evin her yerine kargacık burgacık dev harflerle şu korkunç cümleyi yazdı:

"Bir çocuk öldürüldü"

Her yere, koltuklara, yataklara, duvara, boyunun yetiştiği yüksekliklere, yerlere, halılara evin her yerine yazdı. Bir yandan hıçkırıklarla ağlıyor, bir yandan da "Bir çocuk öldürüldü" diye bas bas bağırıyordu.

Komşular evden gelen tuhaf sesleri duyup kapıyı kırarak içeri girdiklerinde Elif fırçayla her yere o ölümcül çığlığı saçıyordu.

Onu güçlükle zaptedip polis arabasına bindirdiklerinden iki saat sonra Kader, kucağında yeni doğmuş oğlu, yanında kocasıyla hastaneden eve döndü. Onu kapıda karşılayan komşular olan biteni en makul şekilde anlatmaya çalıştılar. Elif'i sakinleştiremeyince polisi aramışlardı, polis de onu önce karako-

la götürmüş, oradan da akıl hastanesine sevk etmişti. Bu gece evde kalmasa iyi olurdu. Elif'in duvara yazdıkları hem loğusa bir kadın için görülmesi doğru olmayan şeylerdi, hem de zaten içerdeki yağlıboya kokusu yeni doğmuş bebeciğin nefesini keserdi...

Kader'i tutamadılar. Kucağındaki bebeği komşu kadınlardan birine verip eve girdi. Kocası da yanında. Duvarda yazan "Bir çocuk öldürüldü" yazısını dehşetle okudu ve orada bayıldı.

Ayıldığında komşulardan birinin divanında yatıyor ve "Artık o kızı bir daha görmek istemiyorum" diye sayıklıyordu.

Bir hezeyan halinde söylenen bu sözler zamanla gerçek oldu. Kader birkaç kez Elif'i hastanede ziyarete gitti. Her seferinde karşısına erkek giysileriyle çıkan Elif, onu tanımaz gibi davrandı. Doktorlar Elif'in uykusunda yürüdüğünü ve onu kimi zaman uyurgezer bir haldeyken aynanın karşısına geçip hayali malzemelerle yüzüne makyaj yaparken bulduklarını anlattılar. Bir de devamlı yanında taşıdığı deftere "Bir çocuk öldürüldü" yazıyordu. Kader kızının delirdiğine ve bu deliliğin onun içinden hiç çıkıp gitmeyeceğine kendini inandırdı. Ve hem acıdığı hem de biraz korktuğu kızını unutmaya karar verdi. Elif, bir oğlan çocuğu olarak kendi cinperili dünyasına terk edildi. Dışardan içeri kimsenin girmesini istemediği için çevresine "Bir çocuk öldürüldü" cümlesiyle aşılması imkânsız yüksek bir duvar ördü. Doktor Samimi onu hastaneden alıp, bu tek odalı daireye getirdiğinde yanında defteri de vardı. Hastanedeki dosyasının başına kırmızı kalemle "Cinayet işlemeye meyilli" notu düşülen Elif, sanki yer değiştirdiğinin farkında bile değildi.

Aynaya baktığım zaman aynadaki görüntüm benim sıfatım.

Aynanın karşısında duran da benim.

Sıfat elle tutulmuyor, maddesel özelliği yok.

Bedenim ise maddesel, hacmi var.

Cinler bana önce sıfat olarak, hayal olarak yaklaşacaklar.

Tıpkı aynadaki görüntüm gibi. Sonra bedene bürünecekler.

O yüzden artık aynaya bakmamalıyım.

O yüzden artık tüm aynaları kırmalıyım.

Yukarıdakiler de artık aynaya yaklaşmıyorlar. Hepsi aynanın içindeki cinperilerden haberdar. Hepsi aynadaki suretlerinin aslında kendi suretleri olmadığını biliyorlar. Ama henüz hiçbiri aynasını kırmadı.

O aynalara kendimi göstermemem lazım. Odalarına girerken görüntüm aynalarına düşmemeli.

Onlara aynalarını kırmalarını söylemeliyim.

Herkes kendi aynasını kırsın
Herkes kendi aynasını kırsın
Herkes kendi aynasını kırsın
Herkes kendi aynasını kırsın
Herkes kendi aynasını
Herkes kendi
Herkes
Herkes kendi aynasını kırsın

Parlak Kırmızı Perdeli Penceredeki Kadın ve Cinperi Gülüşü

Sabahın erken saatlerinde uyanmak, uyanıp da pencereden dışarı gözümü dikip saatlerce şuursuz bir şekilde iki bina arasından bölük pörçük görünen denize bakmak ve ortalarda hiçbir geminin görünmediği ender anlardan birini yakalayınca çocuklar gibi sevinmek...

Kendimi bildim bileli çok süslüyüm. Bana kalsa, buna asla kusur musur demem. Ama etrafımdakilerin bana nasıl da alaycı bakışlarla baktığını çok iyi biliyorum. Hep böyleydi bu. Ben süslenirdim, insanlar benimle alay ederlerdi. Ama bilmezlerdi ki, süslerin arkasına geçince alayları bir hiç oluyor, o pırıltılı dünyanın tüylü zırhını geçip bana ulaşmıyor.

Benim annem ve onun annesi olan anneannem süslü püslü ve peri gülüşlüymüşler. Ben nesillerdir süse püse düşkün, gülüşü büyülü, benzersiz bir genin son mirasçısıyım. Bir kızım olmadığı için bu genetik neşe artık kimseye aktarılamayacak. Benimle birlikte burada son bulacak.

Her şey yıllar önce anneannem Tamama'nın çocukluk yıllarında yazılmaya başlamış; Tamama'nın bana sadece bir kez anlattığı o muhteşem hikâyesiyle, hem de kimselerin bilmediği sihirli bir cinperi kalemiyle:

Benim ailem aslında Rum'du. Rize'nin köylerinden birinde yaşardık. Savaş yıllarında yoksullaştık, elimizde avucumuzda ne varsa yitip gitti. Ama babam çoğu akrabamız gibi köyü terk edip Yunanistan'a

göçmenin yollarını aramadı, kalmayı yeğledi. "Ben burada doğdum burada ölürüm işte o kadar" deyip karşı konulmaz bir otoriteyle ailenin kaderini, o genetik olarak nesilden nesle geçip sana kadar gelen isyankâr duygusallığıyla çizdi. Çok geçmeden Rum çeteler Türk köylerini, Türk çeteler de Rum köylerini basmaya, yerle bir etmeye başladılar. Derken sıra bizimkilerin köyüne de geldi. Evimizi içindekilerle birlikte ateşe verdiler. Ama ben o sırada ormanda çilek toplamaya gittiğim için – Kırmızı Başlıklı Kız masalı gibi tıpkı– katliamdan şans eseri kurtuldum. Köye elimde bir sepet dolusu dağ çileğiyle döndüğümde, gördüklerim karşısında dehşete düştüm ve korkuyla gerisin geriye ormana kaçıp bir ağaç kovuğunda saklandım. Günlerce kâbuslarla boğuştum. Kâbuslarımda karaormancinleri ateşler etrafında dönerek korkunç sesleriyle, korkunç şarkılar söylediler:

Savaştan kaçamazsın; savaşı şaşırtamazsın.
Ölümden kaçamazsın. Ölümü şaşırtamazsın.
Savaş gelecek. Seni öldürecek.
Savaş ve kötülük kan kardeş
Savaş ve korku kan kardeş
Savaş ve kötülük ve...

İşte beni bu kâbuslardan çekip kurtaran ve ailemizin kadim dostu olan şakacı Cinperiyle orada karşılaştım; o kayın ormanında, saklandığım o ağaç kovuğunda:

> *Rüyada **ağaç kovuğu** görmek, müjdeli bir haber anlamına gelir. Rüyasında ağaç kovuğu gören kimse, ömrü boyunca hiç unutamayacağı bir hediye alacak demektir.*

Kâbuslarla boğuştuğum uykum birdenbire kesiliverdi. Kâbusların iğneli, biberli tadının yerine ılık bir neşe geldi. Uykumda ormanın sıcacık bir battaniye gibi üstümü örttüğünü, baykuşların kanatlarındaki tüylerle yüzüme ılık rüzgârlar üflediğini, ağaç dallarındaki yemişlerin "Acıkırsan bizi yersin" diye hep bir ağızdan türküler söylediğini gördüm. Saatler sonra burnumun ucunda neşeli bir gıdıklanma hissederek uyandım. Uyandım ve kâbuslarımın tehdidi deli karaorman-

cinlerinin yerine, minicik, mini minnacık bir Cinperiyle burun buruna geldim.

Korkacağıma gülmeye başladım. Korkacağıma gülmeme kendim de şaşırıp kaldım.

Cinperi pek matrak bi'şeydi. Onun arkadaşlığına sığınıp o ağaç kovuğunda günlerce gizlendim. Cinperi bana ormanın en güzel yemişlerini tattırdı, en tatlı pınarlardan buz gibi sular içirdi. İki küçük çocuk gibi oynaşıp durduk uçsuz bucaksız ormanın kuytularında. Zaman nasıl geçti, hiç bilemedim.

Ta ki bir gün Cinperi "Hadi artık yaşama geri dönme zamanı" deyiverene kadar. Cinperiyle geçirdiğim onca oyuncu zamana öylesine alışmıştım ki:

– Normal yaşam mı? O da ne demek? diye sormuşum.

Cinperi ormanı inleten, ölüyü güldüren o keyifli kahkahalarından birini patlattı. Ben de arkasından. Katıla katıla birlikte saatlerce güldük. Sonra Cinperi:

– Normal yaşam canım, yani senin gibilerin yaşadıkları, bu yaşına kadar, ormana kaçıp saklanana kadar senin yaşadığın, senin gibi ölümlü insanların yaşamı işte, dedi.

O an, ne zamandır ağlamayı unutan ben, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Cinperiyle tanıştığım bu büyülü ormandan ayrılma düşüncesi canımı fena halde yakmıştı.

Avucumdaki küçük Cinperiye gözyaşları içinde:

– Ben... seninle... hep... burada kalamaz mıyım. Döneceğim dünyada ne bir akrabam var, ne bir tanıdığım. Birilerini bulsam bile yaşayacaklarım asla burada... bu sihirli kayın ormanında seninle yaşadıklarım gibi olamaz. Ben... ben... ben seninle gülmeye öyle alıştım ki, artık sensiz ve gülüşsüz bir dünyada asla yaşayamam, diye yalvardım.

Cinperi döktüğüm gözyaşları karşısında bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı:

– Seninle birlikte bu sihirli kayın ormanında yaşadığım günler benim için de unutulmayacak kadar güzeldi. Gülüşümü bu denli seven ve onu benimseyip billur ırmaklar gibi bana yansıtan, benim dünyamda benimle, tıpkı benmişim gibi bir olup arkadaşlık eden böylesine iyi bir dostu asla üzmek istemem. Ama gitmelisin. Gitmeli ve gittiğin yerde, burada benimle yaşadıklarını kimseye ama hiç kimseye anlatmamalısın. Ancak giderken buradan, benden, dostluğumuzdan her-

hangi bir şeyi de alıp yanında götürebilirsin. İstediğin herhangi bir şeyi... Kendi dünyanda onunla avunur, beni ve burayı hiçbir zaman unutmamış olursun, dedi.

Ben sanki daha önceden, asırlar önceden aklına koymuş gibi, hiç tereddüt etmeden atılıverdim:

– Gülüşü bana verir misin?

Cinperi bu isteğime çok sevinmişti.

– Tabii veririm. Gülüş bundan sonra senin olsun. Emin ol kendi dünyana döndüğünde bu sihirli kayın ormanından koparıp aldığın ve yaşam boyu içinde saklayacağın gülüş, tüm hayatını kolaylaştıracak. Açılmayan kapıları açacak, dar geçitleri genişletecek, olmazı senin için olur yapacak. Bu sihirli kayın ormanını ve beni sana hiç aratmayacak, dedi.

Ve yüzümde Cinperinin armağanı olan o eşi benzeri bulunmaz gülüşle bir haziran öğleden sonrası sihirli kayın ormanında son uykuma daldım.

> *Rüyada **yanan bir ocak** görmek, tüm sıkıntıların biteceğine işarettir. Rüyasında kendini yanan bir ocağın başında otururken gören kimseyi, mutlu günler beklemektedir.*

Gözlerimi açtığımda kendimi uyuya kaldığım ağaç kovuğunda değil, yaşlı bir köylünün at arabasının arkasında buldum. Sonrası hızla gelişen ve uzun süre bir peri masalının devamı gibi sürüp giden bir öykü. Beni ormanda uyurken bulan yaşlı köylü, yakılan köylerden kaçıp kurtulan bir Rum kızı olduğumu hemen anladı ve kimselere göstermeden kendi evine götürdü. Savaş bitene kadar kendisi gibi iyi kalpli bir yaşlı olan karısıyla birlikte beni evin bir köşesinde sakladılar. Ne Rum çeteler bildi olan biteni, ne Türk çeteler. Beni kendi torunları gibi bağırlarına bastılar; bir prenses gibi büyüttüler. En çok da yüzümden hiç eksilmeyen o büyülü gülüşünü sevdiler.

Anneannem, Cinperinin tembih ettiği gibi ne onlara ne de başkasına büyülü ormanda yaşadığı günlerden, Cinperiden ve kendisine başka dünyalardan koparılıp armağan edilen o sihirli gülüşten bahsetmemiş. Yıllar geçmiş, savaş bitmiş. Tehlike-

nin geçtiğini düşünen yaşlılar küçük kızı gün ışığına çıkarmışlar. Herkes kendi derdiyle öylesine meşgulmüş ki, kimse koca burunlu, kara kaşlı, kara gözlü iki yaşlının evindeki, sarışın lüle saçlı, minicik burunlu, kiraz ağızlı ve peri gülüşlü genç kızın onların torunu olamayacağından kuşkulanmamış.

Derken anneannem her genç kız gibi bir gün âşık olmuş. Kalbini çalan, yan evde oturan ailenin küçük oğluymuş. Onun yakışıklılığı da, anneannemin güzelliği gibi dillere destanmış. Birbirlerini deliler gibi sevmişler. Köyde kimse bu aşka itiraz etmemiş. Düğün dernek hemen yapılmış, yeni adı Gülendam olan Tamama, köyün yağız delikanlısı Kerem'le evlenmiş.

Her şey başlangıçta çok iyi gitmiş. Yeni evliler köyün biraz dışına yapılan yeni evlerinde huzurlu ve mutlu, yepyeni bir hayata başlamışlar. Ama... ama... sırlar kapıyı zorlayınca... Her şey birdenbire tepe taklak olmuş.

Kerem'i çok, ama çok seviyordum. O da beni... Kerem her gece yatmadan önce gülüşüme bir öpücük kondurur ve sorardı:

– Nereden buldun bu gülüşü güzel kız?

O anlarda ne diyeceğimi bilemez, soruyu geçiştirir, konuyu başka laflarlar söyleyip değiştir, Kerem'e sorduğunu unutturmak için bin dereden su getirirdim. Ama o, öylesine, lafın gelişi sorduğu bir sorunun beni telâşa düşürdüğünü gördükçe merak içinde kıvranmaya başlardı. Derken bir gece yatağa bu sorunun cevabını alma inadıyla girdi. Beni yine gülüşümden öptü ve sordu:

– Nereden buldun sen bu gülüşü Gülendam?

Bildiğim tüm yalanlara sarıldım, onu dedim olmadı, bunu dedim olmadı. Kerem sorusundan Nuh dedi, peygamber demedi, vazgeçmedi. Sonunda ben yorgun düştüm, yılgın düştüm hikâyeyi olduğu gibi anlatıverdim. Ah keşke direnseydim!

Kerem anlattıklarıma inandı mı, inanmadı mı bilinmez. Çünkü hikâyenin ortasında uyuyakaldı. Evet uyuyakaldı. Bu ısrarlı sorunun cevabını sonunda alan Kerem'in uykuya yenik düşmesine bir anlam veremedim. Şaşkın şaşkın ben de uyumuşum. Ama sabah uyandığımda yanımda kocam yoktu.

O günden sonra bir daha, Kerem'i gören olmadı. Çok sevdiği genç

karısını bırakıp giden delikanlının sırrı asla çözülemedi. Benden başka kimseler olan biteni bilemedi.

Kerem ortadan kaybolduktan sonra, ben de herkesler gibi meraka kapılmış, telaşa düşmüştüm. Ta ki Cinperi, ormandaki günlerin ardından ilk ve son kez bana görünene dek. Kerem'in kayboluşunun üçüncü ayı, bir haziran gece yarısı acı gözyaşları dökerek pencerenin önünde ağlarken, Cinperi bir yıldız gibi gecenin içinden kayıp pencereden içeri düştü.

Aylardır gülüşü bir yana bırakıp iki gözü iki çeşme yaşayan ben, periyi görünce gülüşümü kederimden sıyırıp hemen yüzüme kondurdum ve küçük bir sevinç çığlığı atıverdim. Cinperi:

– Fazla vaktim yok. Hemen gitmeliyim. Sana Kerem'in artık Cinperi diyarında yaşadığını söylemeye geldim. Ona hikâyeni anlatmayacaktın. Bizim varlığımızı kendi isteğimiz dışında öğrenen bir ölümlü, artık yaşamını eskisi gibi sürdüremez. Ne ölür, ne de yaşar. Gelir bizim aramıza karışır. Ama üzülme, biz senden sevdiğini aldık ancak onun yerine sana seveceğin başka bir şey verdik. Yakında bir bebeğin olacak. Gülüşü seninkinin aynısı, bir kız bebek... Sakın ama sakın, bir daha ne bu olanları, ne de olacakları başkasına anlatma!

Ben tek kelime bile söyleyemeden, karnımdaki kız bebeğin müjdesiyle başa çıkmaya çalışırken, Cinperi pencereden zıplayıp geceye karıştı.

Anneannem kendi gibi peri gülüşlü kızını, yani annemi köyde büyütmüş. Kızı biraz büyüyünce köyün zenginlerinden birinin oğluyla ikinci kez evlenmiş. Kendinden epeyce büyük olan ikinci kocası, ne ona gülüşünü sormuş, ne de eski kocasının kayboluşunu kurcalamış. Mutlu mesut yaşamışlar yıllarca. Sonra annem büyüyüp okul çağına geldiğinde şehre taşınmışlar. Çok geçmeden Gülendam'ın ikinci kocası hastalanıp ölüvermiş. Geriye de yüklüce bir miras bırakmış. Anneannem olan biteni hep Cinperinin sihirli kalemle yazdığı yazgıya yormuş. Bir daha hiç evlenmemiş. Gülüşü yüzünde, neşesi yerinde, süsüne püsüne düşkün Gülendam, kendine eğlenceli bir dünya kurmuş.

Annem işte bu dünyanın içinde büyümüş. Yirmi yaşına gelene kadar geçmişindeki büyülü öyküyü bilmiyormuş. Bir

gece Cinperi rüyasına girip her şeyi anlatmış. Ertesi gün annem rüyasını anneanneme anlattığında anneannemin gülüşü öyle bir hâl almış ki, annem aslında rüya görmediğini, Cinperinin ve anlattıklarının gerçeğin ta kendisi olduğunu hemen anlamış. Annesinin gülüşünün aynısı yüzünde, annesinin neşesinin aynısı gönlünde ve annesinin süsünün aynısı üzerinde annem de neşe içinde büyümüş. Çapkınlıklar yapmış, tehlikeli aşklar yaşamış, aldanmış, aldatmış ama ne süsü, ne gülüşü, ne de neşesi hiç eksilmemiş. Annemle anneannem birbirlerine bir ömür boyu yetmiş, ikisi de hiçbir erkeğin hayatlarına girip de o benzersiz dünyalarına toz kondurmasına izin vermemiş. Bir tek Cinperi onların gizli penceresinin şifresini bilirmiş. Anneannem yaşlı ama alımlı; annem olgun ve güzel yaşlarındayken bir gün Cinperi bu kilidi açıp yine bir haziran gecesi ikisinin birden rüyasına girmiş. Onlara bu benzersiz ekibe katılacak üçüncü kızı yani beni müjdelemiş. Annem sabah uyandığında saatlerce aynanın karşısında kendine bakmış ve Cinperi ona babasız bir kız çocuğu hediye ettiği için gün boyu bildiği en güzel şarkıları söylemiş.

Ben doğar doğmaz neşeyi soludum.

Anneannemden anneme, annemden de bana geçen Cinperi armağanı o gülüşle dünyaya geldiğimde, ikisinden de güzel, yani güzeller güzeli bir kız olacağımı hemen anlamışlar.

Annem beni, anımsadıkça hâlâ kulağıma dünyanın en güzel şarkısı gibi gelen o kendi esini ninniyi söyleyerek büyütmüş.

Bebek Kübra'yı al satenlere sarsınlar
Narin kollarına boncuk bilezikler assınlar...
Gözlerinde parlak bakışı
Dudağında Cinperi gülüşü
Minik Kübra'ya hep neşe saçsınlar...

Dedim ya neşe içinde büyüdüm ben. Neşe ve güzellik. Her şeyin sırrı o kalıtımsal Cinperi gülüşünde gizliydi. Cinperinin ve gülüşün öyküsünü gördüğüm ilk rüyada anneannem anlattı. Sonra bana bu konuda tek kelime bile eden olmadı. Kü-

çükken en sevdiğim oyun, önce anneannemin dudaklarındaki gülüşe dokunmak, sonra anneminkine sonra da kendiminkine dokunmak ve üçünün de üzerinde ılık ılık esen rüzgârı hissedip kıkır kıkır gülmekti. Akrabalık derecemizden çok bizi birbirimize bağlayan, ayrılmaz kılan şey o Cinperi gülüşüydü. Kimseyle, hele hele bir erkekle asla paylaşamayacak kadar değerli olan o gülüş; o sihirli gülücük...

Ben zannediyordum ki, Cinperi sırası gelince bir gece bana da yüzü o sihirli gülüşle süslenmiş bir kız bebek hediye edecek. Ama öyle olmadı. Cinperi rüyama girip olacakları şiirli bir dille anlattığında on dört yaşındaydım:

Oyun bitti artık gülüşlerin en güzeline sahip kızın kızının kızı.
Senin varlığın bu gülüşün son durağıydı.
İki yol var önünde ya gülüşünle bir erkeğin aklını çelersin
Ve ondan gülüşü dünyevi bir bebek beklersin.
Ya da bu gülüş efsanesine artık bitti dersin
Cinperi ülkesinden ölümsüzlük iksiri içersin.
Seç bakalım sihirli gülüşün son mirasçısı
Gülüşü ait olduğu yere geri verip
ölümlüler dünyasındaki rolünü mü oynayacaksın
yoksa doğumdan ve ölümden vazgeçip Cinperi dünyasına mı karışacaksın?

Hiç düşünmeden "Seçiyorum" diye haykırdım rüyamda. "Çocuk doğurmayacağım, hiçbir erkeğe kanmayacağım, gülüşümü sonsuza kadar koynumda saklayacağım."

"Emin misin?" diye sormadı bile Cinperi. Gümüş kupayı ağzıma dayadı, o tatlı şerbeti usulca boğazımdan aşağıya akıttı. Ve gitti. Bu onu son görüşümdü.

*Rüyada **ölümsüzlük şerbeti** görmek, birilerinin öleceği anlamına gelir. Şerbeti içen kişi belki de diğerlerini kendi elleriyle öldürür.*

Aynı rüyayı aynı gece anneannem de görmüştü, annem de; ve ikisi de Cinperi'ye küsmüştü. Bu küskünlük, benim çocu-

ğum olmayacağı için miydi yoksa ölümsüzlük onlara değil bana verildiği için miydi hiç bilemedim. Annemle anneannem beni kıskandılar mı, onu da bilemedim. Yüzlerinde Cinperi armağanı gülüşleri, ellerinde bakkaldan alınmış tıraş bıçağı, birbirlerinin damarlarını keserek, kucak kucağa ölmelerinde benim gülüşümün ölümsüzlüğünün payı var mıydı? Onu da bilemedim.

Cinler beynimin sol tarafındaki hayati damara girmeye çalışıyorlar.

Böylece beni tamamen ele geçireceklerini sanıyorlar.

Damarlarımı tıraş bıçağıyla kesmem için beni kışkırtıyorlar.

Tüm tıraş bıçaklarını toplayıp çöpe attım.

Ama hâlâ bir yerlerden yenileri çıkmaya devam ediyor.

Kendi gölgemden bile kaçar oldum.

Aynaları kırdım ama bu kez de yansımalara saklanıyorlar.

Gölgelerden yansıyıp içime girmeye çalışıyorlar.

Tüm ampulleri de kırdım.

Ay ışığı içeri girmesin diye tüm perdeleri kapadım

Ama gölgeler hâlâ silinmediler...

Gölgeler... bir türlü silinmediler...

Parlak Kırmızı Perdeli Penceredeki Kadının Gerçek Hikâyesi

Doktor Samimi'nin son hastası Melike, Balat'ta, o yılan kıvrımlı daracık sokaklardan birinin kuytusunda, tek katlı, yıkıldı yıkılacak ahşap bir evde babasız bir bebek olarak doğdu. İsmini Kübra, babasını Cinperi sanan Melike... Aklını daha doğuştan cinperilere kaptıran Melike...

Balat, o hoyrat semt içinde yaşayanlara pek küstah davranır. Kadim çingene tarihi Balat'ın ara sokaklarında bulaşıcı bir hastalık gibi her an topraktan sızar, çeşmelerden akar, pencerelerden fütursuzca içeri dalar, hayatları sevecenlikle kucaklayıp, şeytanca delik deşik eder.

Melike dünyaya, Çingene Balat'ın çok kadınlı, çok çocuklu ama hiç erkeksiz bir evinde, çok sıradan bir şeymişçesine geldi. Evdeki kadınlar, ismini koyup sonra onu unuttular. Melike kendinden büyük sıra sıra çocuğun arasına karışıp, kendinden beklenmedik düşler kurarak ama bu düşleri kimseciklere anlatmayarak için için büyüdü.

Babasız bir bebek olmak, üç nesildir ailenin tüm çocuklarının değişmez alın yazısıydı. Tıpkı dedesinin, anneannesinin hayatına girip çıkan yüzlerce erkekten biri olduğunu bildiği gibi, babasının da annesinin hayatına girip çıkan yüzlerce erkekten biri olduğunu biliyordu. Ve bu bilgiyi neşeli bir sır gibi ruhunun en oyuncaklı köşesinde saklıyor, zaman zaman sakladığı yerden çıkarıp onu gözyaşlarıyla yıkıyordu.

Suskun bir çocuk olan Melike'nin içine kapanıklığı ailede

kimsenin dikkatini çekmedi. Oysa, sokaklarda dilenerek her akşam eve en azından iki ekmek ve birkaç patates getiren anneannesi ve pavyonlarda çalışan annesi fazla dışa dönük hatta gürültücü de denebilecek kadar neşeli kadınlardı. Onların her gece bir ağızdan bağırış çağırış konuşmaları, histerik kahkahalarla başlayıp, şirret kavgalarla son bulan tartışmaları Melike'nin dışı tül, içi beton sessizliğini delip geçemiyordu. Melike bu karmaşanın ortasında sanki peri padişahının kızıymış gibi dolanıyor, yüzünden zaman zaman belli belirsiz bir gülümseme geçiyor, ama gözleri hep hüzünlü bakıyordu.

Melike bu dikkat çekmez halinden son derece memnun gibiydi. Sessiz, sakin büyüyor, ev işlerini yapıyor, evde kendisinden sonra doğan ve ille de babasız olan çocukların bakımlarını üstleniyor, onlara mırıl mırıl ninniler söylüyordu. Bir yandan bebek büyüterek bir yandan da kendi büyüyerek, geçmişsiz ve geleceksiz bir yaşamın ucunda, söküldü sökülecek bir ilmik gibi sallanıp duruyordu.

Melike için her gün, sıradan ve birbirine benzerdi.

Ama ya geceleri...

Melike, geceleri bambaşka bir ülkeye gidiyordu. Geceleri onun başına gelenleri kimseler bilmiyordu.

Her gece rüyasında mutlaka hiç tanımadığı babasını görüyordu. Her seferinde birlikte uçurtma uçuruyor sonra da muhallebiciye gidip sakızlı muhallebi yiyorlardı.

Melike rüyasında babasına annesini, anneannesini ve ablalarını, ağabeylerini ve evdeki çocuk kalabalığını ballandıra ballandıra anlatıyordu. Çok mutluydular. Herkes birbirini çok seviyordu. Anneannesi dedesinden kalan emekli maaşıyla torunlarına türlü türlü oyuncaklar alıyor, annesi işten eve gelince tüm çocuklarını teker teker kucaklıyordu. Çok para kazanıyorlardı. Tüm ağabeyleri kendi işlerini kurmuştu, büyük ablaları zengin enişteleriyle mutlu mesut yaşıyor, küçük ablaları mahallenin en yakışlı delikanlılarıyla flört edip, evlilik düşleri kuruyorlardı. Akşamları anneannesi sakızlı muhallebinin şahını yapıyordu. Yemekten sonra televizyonun karşısında hep birlikte sakızlı muhallebi yiyorlardı. Sonra da mis kokulu çarşafların serildiği çiçek bahçesi yataklarında mışıl mışıl uyuyorlardı.

Uyurken hepsi de birbirinden mutlu düşler görüyorlardı. Hadi ne olur babası onu kırmasın, eve gelsindi. Birlikte yaşasınlar, uçurtmayı yan mahalledeki arsada birlikte uçursunlardı. Öbür çocuklar da görsünlerdi, Melike'nin bir babası var ve bu baba harika uçurtmalar yapar...

Her gece aynı şey oluyordu. Melike babasının ellerine sarılıp yalvar yakar anlattığı yalan bir aile masalıyla onu eve gelmesi için kandırmaya çalışıyor, babasıysa hiçbir şey söylemeden öyle bomboş ve inanmaz gözlerle uzaklara bakıyordu.

Melike on altı yaşına gelmişti ve hâlâ geceleri bu rüyayı görüyor, gündüzleri de yine bu rüyayı düşünerek vakit geçiriyordu. Hiç tanımadığı babasının bir gün ansızın çıkıp gelmesini bitmek tükenmek bilmez bir açlıkla hayal edip duruyordu. Üstelik babasının kim olduğunu annesi bile bilmezken, babası onun varlığından bile bihaberken...

Belki mucizelere inanmak hasta ruhların en iyi ilacıdır; ama mucizelere kanmak kimi zaman ölümcül bir hastalıktır.

Bir gün Melike'nin babası geldi. Daha doğrusu Melike babasının geldiğini sandı. Evde kimseler yokken, tüm büyükler dışarıda, tüm küçükler uykudayken... Melike mutfakta sakızlı muhallebi pişirirken...

Kapının zili çaldı.

Melike kapıyı merakla açtı.

Kapının eşiğinde annesini soran, kırk yaşlarında, bıyıklı, uzun boylu bir adam...

Üstelik bu adamın gözlerinde, rüyasındaki babasının uçurtma uçururken gökyüzüne saldığı kara bakışlar...

Melikenin yüreği hopladı.

O an kapıdaki adamın rüyasındaki babası olduğuna inandı.

Ve kapıyı bu yabancıya sonuna kadar açtı.

Adam eve girdi. Melike onu haziranda deli gibi açan pembe sardunyalı pencerenin yanı başındaki divana oturttu. Öğle saati olmasına rağmen adam gerisin geriye gitmesin, Melike'yi babasız bırakmasın diye bir de yalan uydurdu:

– Annem birazdan gelir. Siz burada bekleyin, sakın gitmeyin, dedi.

Adam gitmedi. Önce elini uzatıp hayran hayran kendisine bakan ve yüzünde anlam veremediği bir sevinç parıldayan Melike'nin saçını okşadı... Sonra...

Akşam anneannesi işten eve döndüğünde Melike'yi divanın üzerinde iki büklüm kıvranır buldu. Konu komşu eve doluşmuştu. İçerde kesif bir yanık muhallebi kokusu vardı. Küçükler bir köşeye sinmiş ağlaşıp duruyordu.

Komşu kadınlar Melike'nin çığlıklarını duyup eve geldiklerinde adam onlara bıçak çekip kaçmıştı. Kimse polise haber vermeyi ya da bacaklarının arasından kanlar sızan küçük kızı hastaneye götürmeyi akıl edememişti. Kadınlar zar zor zaptettikleri Melike'yi güçlükle yıkayıp, giydirmiş yeniden divana yatırmış ve öylece başında toplaşıp zavallı kızın kadersizliğine ağıtlar yakmışlardı.

Melike bütün gece ağladıktan sonra ertesi sabah daha gün doğmadan, hiçbir şey olmamış gibi yataktan kalktı. Hiçbir şey olmamış gibi günlük işlerini yapmaya koyuldu. Mutfağı toparladı, küçüklere kahvaltı hazırladı, yatakları kaldırdı, küçüklere öğle yemeği hazırladı, yerleri sildi, akşam yemeği hazırladı... O gün evde kalıp ona göz kulak olmak isteyen anneannesinin aklını karıştırdı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Gece yarısı yatağına girdi, uykuya daldı.

Birkaç gün bu böyle devam etti. Annesi, anneannesi ve konu komşu Melike'nin aklını kaçırmadığına, kaçırdıysa da eskisinden daha sağlıklı bir akla kavuştuğuna inandılar; olanları çabucak unuttular. Melike'nin günleri gibi gecelerini de sakin sandılar.

Oysa Melike gece olduğunda rüyalarında babasıyla buluşmaya devam etti. Rüyadan çıkıp kapıya gelen, o kara bakışlı, baba duruşlu, Melike'nin gözlerinin ta derinine bakıp, bedenine dolanan, bacaklarının arasından o tuhaf kanı akıtan adamla... O babayla... Ama artık ne uçurtma uçuruyorlardı, ne de sakızlı muhallebi yiyorlardı. Adam Melike'nin gözlerinin içine bakıp yanağını okşuyor, Melike de deliler gibi korkuyordu. Melike artık babasından korkuyordu. Melike artık uçurtmadan, sakızlı muhallebiden ve baba sevgisinden korkuyordu.

Öylece duruyordu babasının karşısında, tek kelime etmeden, tek bir tatlı yalan bile söylemeden... Beyninde korkuya sarıp sarmalanmış bir soru vardı:

Neden?

Bir gece, ılık bir haziran gecesi nasıl olduysa oldu, bu kara bakışlı adamın karşısında korkuya meydan okudu ve sordu:

– Neden?

Adam bu soruyu bekler gibiydi rüyada. Bir eli Melike'nin yanağında hemen cevap verdi:

– Annenle anneannen yüzünden.

Melike aslında kendisinin de bildiği ama bu kara bakışlı baba duruşlu adamdan işitmek istediği cevabı alır almaz uyandı. Yataktan kalktı usulca mutfağa gitti. Çekmecelerden birinde yıllardır duran ve ne zaman oraya girdiği çoktan unutulan bir kutu tıraş bıçağını çıkardı. Kutuyu açtı. İncecik kâğıtlara sarılı keskin gri metalleri bir süre seyretti. İçlerinden birini kutudan çekip çıkardı, kâğıdından sıyırdı... Kesme fiilinin buz gibi soğuk duygusuyla bir an baş başa kaldı. Önce bileklerini kesmeyi düşündü. Sonra ani bir kararla annesinin ve anneannesinin yan yana yattığı odaya yöneldi...

Adli tıptan gelenler boğazı tıraş bıçağıyla kesilmiş iki kadının cesedini evden çıkartırlarken Melike onu götürmeye gelen polislere haklılığını anlatmaya çalışıyordu:

– Onlar babamı kaçırdılar... Onlar beni babasız bıraktılar... Onlar benden babamı sakladılar... Babamı... Bana rengârenk uçurtmalar yapan o kara bakışlı adamı...

Her şey önce rüyalarda başladı.

Sonra gündüz arkamdan devamlı biri geliyor gibi oldu. Takip edildiğimi hissettim.

Gözümün kenarından siyah gölgeler geçti. Göremedim ama hep hissettim.

Cinleri hissettim.

Hastalık gibi, içime giriyorlar. İçime girip alyuvarlarımda dolaşıyorlar.

Derim kararıyor.
Ruhum kararıyor.
Işık kararıyor.
Tıraş bıçağı yok,
ayna yok,
ampul yok
ama onlar
varlar.
Buradalar.
Ölüm
kokuyor
her
yer.
Yangın
kokuyor.
Kül
kokuyor...

Cin
kokuyor...
Şeytan benimle oyun oynuyor.

Son Haziran Sabahı

İstanbul, yangınları severdi. İstanbul, tarihini yazan yangınları severdi. İster inanın, ister inanmayın. İstanbul bir zamanlar baştan aşağı yangın demekti. Bir zamanlar ahşap şehir her yeni yangınla önce acıya sarınıp yerle bir olur, sonra sevince bürünüp yeniden dikilirdi. Bir oyun gibi. Acımasız çocukların, vahşi çocukların şuursuz ama bir o kadar da eğlenceli oyunu gibi...

Bu, yüzyıllarca böyle sürüp gitti. Ta ki, geçen yüzyıla... beton yüzyılına kadar. Ahşap egemenliğinin yıkılıp, taş, tuğla cumhuriyetlerinin kuruluşuna kadar...

Artık yangınlar şehri yıkmıyor. Artık yangınlar insanları yutuyor... Tıpkı şehri yıkmayan, insanları yataklarında uyurken zehirleyip, kavurup öldüren o kalleş bombalar gibi... Yangın çıkınca artık bir mahalle yok olmuyor, binalar küle dönmüyor, sadece insanlar ölüyor...

İnsanlar ölüyor...

İnsanlar ölüyor...

O sabah, o haziran sabahı havada sadece üçüncü gözü açık olanların duyabildiği bir yangın kokusu vardı. Çıkacak bir yangının kokusu. İlaç gibi, yaralara merhem gibi, tıpkı olması gerektiği gibi... Hazin bir son ve mutlu bir başlangıç gibi...

O sabah, o haziran sabahı, yangının çıkacağını sadece kediler anladı. Bir zamanlar Beş Sevim Huriye Hanım'ın elinden yemek yiyen kedilerin onlarca nesil ötesi torunları olan Pürtelaş Sokağı kedileri, o sabah olacakları anladılar. Ve güne, tıpkı nesiller önceki büyükanne ve büyükbabalarının Beş Sevim Hu-

riye Hanım'ın ortadan kaybolduğu gün yaptıkları gibi, canhıraş çığlıklar atarak başladılar...

Mahalle halkı yine deprem oluyor sandı, yine kıyamet kopuyor sandı, yine sokaklara fırladı. Ama kimse Beş Sevim Apartmanı'nın içinde tuhaf bir şeyler döndüğünü ve kedilerin bu tuhaflık yüzünden paniğe kapılıp bağırmaya başladığını anlamadı.

Mahalleli deprem olmadığını, kıyamet kopmadığını görünce, kediler tekme yediler, başlarından aşağı sular döküldü, kafalarına taşlar atıldı; kedilerin bu feryat figan uyarısı, kimsede merak uyandırmadı, akıl karıştırmadı... Kediler insanlara bir şey anlatamayacaklarını anlayıp bağırmaktan vazgeçtiler. Kediler insanları kaderlerine terk ettiler...

O sabah, o haziran sabahı, doktor Samimi en üst kata çıktı. Melike'nin dairesine girdi. Melike henüz yatakta yatıyor ve her gece gördüğü o güzel düşlerin, gerçekleri perdeleyen o cinperi düşlerinin gülümsemesi dudaklarında, tavana bakıyordu. Doktor Samimi'yi görünce gülümsemesi yerini telaşlı bir tedirginliğe bıraktı. Her zaman sorduğu soruyu sordu:

– Babama ne oldu?

Melike her zaman sorduğu soruyu sordu ama Doktor Samimi ona her zaman verdiği cevabı vermedi. "Baban içerde uçurtma yapıyor" demedi.

– Senin baban yok, dedi. Hiç olmadı...

Gerçekle ilk kez yüzleşen Melike, o zamana kadar dış dünyaya zar zor açılan, o iyimserlik kapılarının tümünü kapadı... Cinperi gülüşü dudaklarında dondu kaldı.

Samimi kızın koluna bir iğne yaptı ve yarı aralık duran gözlerini daha ölmeden, ölmesine daha vakit varken, bir ölüymüşçesine kapadı...

Cebinde önceden hazırladığı şırıngalar, dördüncü kata indi... Elif de tıpkı Melike gibi henüz yataktaydı. Kısacık saçları ve erkeksi bakışları, onu olduğundan daha saldırgan ve aksi gösteriyordu. Elif doktor Samimi'ye her sabah söylediği şeyi söyledi:

– Ben artık kardeşimin yanına gitmek istiyorum.

Doktor Samimi bu kez ona "Daha erken, gitmek için henüz

vaktin dolmadı" demedi. Sadece gülümsedi ve kolunu uzatmasını istedi.

Elif bir tuhaflık olduğunu sezdi. Ama sesini çıkarmadı. Gözlerini kapayıp kolunu uzattı.

Samimi üçüncü kata indiğinde Yusuf yatakta oturmuş, sorusu kucağında onu bekliyordu:

– Annemi kim öldürdü doktor?

– Sen öldürdün. Başına vura vura, uyurken sen öldürdün.

Bu cevabı beklemeyen Yusuf yerinden fırlayıp Samimi'nin üzerine saldırdı. Ama Samimi onu gece uyurken ayaklarından yatağa zincirlemeyi akıl edecek kadar öngörülüydü. Yusuf yere düştü. Samimi bunu fırsat bilip, yerde çırpınan adamın arkasına geçti ve boynuna sarılıp iğneyi boyun damarına sapladı...

Onu orada öyle bıraktı ve bir alt kata indi...

Yeşim henüz uyuyordu. Ve sayıklıyordu...

– Kaynayan kazan, yanan ateş... kaynayan kazan... yanan ateş...

Samimi kızı uyandırıp uyandırmamak konusunda tereddüt etti. Usulca yatağa yaklaşıp, iğneyi koluna batırdı. Kız o an gözlerini açtı ve Samimi'nin yüzüne tükürdü. Ardından derin bir uykuya daldı...

Samimi oradan en alt kattaki son kurbanının yanına indi. Oğuz her zaman olduğu gibi Samimi'yi melek yüzlü annesi sandı. Cüce bir çocuğun annesine özel gülümsemesiyle ona gülümsedi. Samimi ilk kez bu gülümsemeye karşılık vermedi. Elindeki şırıngayı artık kendisine şaşkınlıkla bakan Oğuz'un koluna bir anneden beklenmeyecek bir kabalıkla batırdı.

Kusurlu cinayetlerin ilk adımı böyle atıldı. Beş Sevim Apartmanı'nın beş dairesinde, beş kusurlu insan, hayatlarının en derin uykusuna daldırıldı.

Sonra Doktor Samimi, yeniden kendi dairesine, cinlerle savaşını başlattığı ve yenilgiyi kabul etmeye hazırlandığı bodrum katına geri döndü.

Günlüğünün başına oturdu ve son kez yazmaya başladı.

Yenilgi.

Cinlerin defterinde yazmayan, insanlarınsa kaderlerine kazılı değişmez sonuç:

Yenilgi.

Artık tüm bedenim simsiyah.

Yeryüzünde çilli ve kara derili tek insan ben olmalıyım ve cinlerle savaşmayı göze alan ve bu savaşı kaybetmekten gurur duyan.

Evet gurur duyuyorum.

Çünkü onlara baş eğmedim.

Yenilmiş olmam baş eğdiğim anlamına gelmez.

Biliyorum, bu yaptıklarımın hepsini kendilerinin yaptırdığını söyleyecekler.

İnsanlar, cinlere perilere inanan insanlar, benim onların hakimiyetine girip yoldan çıktığımı zannedecekler.

Doktorlar, meslektaşım olan, bilimsel yoldan şaşmayan doktorlar, delirdiğimi düşünecekler.

Sanacaklar ki, annem yüzünden, sevgisizlik yüzünden, yalnızlık yüzünden, terk edilmişlik yüzünden ruhumda derin yaralar açıldı, aklım karıştı, kişiliğim bölündü...

Gerçeği bir tek ben biliyorum.

Ben ve o küstah cinperiler...

Cinlerle perileri yok edebilirim, tahtlarını sarsabilirim sandım.

Hayatım boyunca yapmadığım şeyi yaptım.

Baş kaldırdım.

Hem de kime, beni terk edip giden anneme mi?

Bir çocuğun nelere ihtiyacı olduğunu hiç bilmeyen halama mı?

Benimle hep alay eden arkadaşlarıma?

En iyi notları aldığım halde beni asla önemsemeyen öğretmenlerime?

Arkamdan konuşup gülüşen meslektaşlarıma?

Bana, bu pısırık doktora hiç güvenmeyen hastalara?

Hayır hiçbirine değil.

Hiçbirine.

Ama cinlerle perilere.

Cinperilere...

O bedensiz, o tehlikeli ve güçlü yaratıklara...

Şeytanın en büyük silahı neydi?

İnsanları olmadığına inandırmak.

İnsanların en güçlü kalkanı neydi?

Şeytanın olmadığına inanmak.

Bu paradoksun içinde kaybolmamak mümkün müydü?

Kandım; kandırıldım; kayboldum, kaybedildim.

Şimdi tüm kapıların kilitlerini açıyorum. Hepsini bedensiz bırakıyorum. Bırakıyorum ki, diğer insanların arasına karışsınlar. Bu bedenlerden emdikleri nefretten güç alıp artık başka nefretlerin hükümdarları olsunlar...

Özgürsünüz artık çocukluk gecelerimin hınzır cinleri... Cinnetimin kurnaz cinperileri...

Şeytan cinlerin kralıysa eğer benim başım artık şeytanla dertte...

Benim başım artık kendimle dertte...

Yangın

Kediler mahalleliye olacakları anlatamayacaklarını anlayınca, kendi canlarını kurtarmak için Pürtelaş Sokağı'nı terk ettiler.

Sabah saat altıda bakkalın çırağı geldi ve dükkânın demir kepenklerini kaldırdı.

Demir kepenklerin çıkarttığı ses Beş Sevim Apartmanı'nın bodrum katından duyuldu.

Çırak içeri girer girmez telefon çaldı.

Çırak, "Sabahın köründe biri beni rüyasında mı gördü?" diye söylendi.

Telefonu açtı.

Karşına Beş Sevim Apartmanı'ndaki çilli cinin sesi çıktı.

"İki büyük pet şişe dolusu gaz ve kibrit."

Çırak daha ağzını açamadan telefon kapandı.

Çırak ürperdi.

Yangın kokusu aldı.

Önce korktu.

Sonra "Bana ne ki" dedi.

Depodan boş şişeleri aldı. Gaz bidonunun musluğunun altına dayadı ve doldurdu.

Bir top da kibrit kaptı raftan; dükkânın kapısını kilitleyip Beş Sevim Apartmanı'na doğru yürüdü.

Sokakta tek bir kedi bile olmadığını fark edip şaşırdı.

Apartmanın önüne geldiğinde, ilk kez dış kapı zil çalınma-

dan apartmanın kapısı açıldı; yüzünü görmediği birinin, kâbuslarının cininin, kızıl çilli ve kara derili eli dışarı uzandı.

Çırak, nutku tutulmuş bir şekilde siparişleri uzattı, parayı aldı.

Kapı hızla kapandı; çırak hızla koşarak dükkâna kaçtı.

Ve Son Olarak Doktor Samimi'nin Gerçek Hikâyesi

O haziran sabahı, günün ışımasından birkaç saat sonra başlayan yangın sadece otuz dakika sürdü. Yangının başlamasından tam otuz dakika sonra Pürtelaş Sokağı'na giren itfaiye, beş katlı apartmanın her katını hızla saran ve beş katlı apartmanı otuz dakika içinde kömür karasına bulayan yangını kolayca söndürdü.

Komşular itfaiyecilere, içeride beş kişi olduğunu söylediler. İçerdekilerin altı kişi olduğunu bilen çıraksa sustu. Hiçbir şey söylemedi.

İtfaiyeciler alevleri sihirbazlara yakışır bir hünerle söndürdükten sonra içeri girdiler.

Beş katın beşine de teker teker baktılar.

Tüm mahallenin varlığından zerre kadar kuşku duymadığı beş tuhaf insanın izine bile rastlamadılar.

Kapkara Beş Sevim Apartmanı'nın içinde bir kedi ölüsü bile bulamadılar.

En son bodrum katına indiler.

Doktor Samimi'nin kızıl kara bedeninden arta kalanları ceset torbasının içine zar zor doldurup dışarı çıkardılar.

Pürtelaş Sokağı'nda kediler bir gün canhıraş feryatlarla ortalığı inlettiler. Pürtelaş Sokağı'ndaki Beş Sevim Apartmanı'nda tuhaf şeyler oluyordu. Beş pencereli, beş odalı, beş acayip insanın oturduğu Beş Sevim Apartmanı'nda perdelerin arkasında tuhaf şeyler olup bitiyordu. Cinler âleminden gelenler, periler âleminden gelenler, cinperi âleminden gelenler, orada beş garip hikâye yazdılar... yazdılar... yazdılar.

Pardon, altı hikâye yazdılar.
Bir de Doktor Samimi ve onun günlüğü var.

Rüyada günlük görmek iyi bir kitap okuyacağınıza işarettir. Rüyada günlük görülse de görülmese de Beş Sevim Apartmanı'nı okumak iyiye işarettir, onu okuyanın gönül gözü açılır, peri kızları rüyasına girer.

Mine Söğüt ilk romanı *Beş Sevim Apartmanı* ile okuyanı cinperi âlemine götürüyor, uzun bir masal dinletir gibi, anlatır gibi, gösterir gibi.

Kapak resmi: Bahadır Baruter

ISBN 978-975-08-0548-8